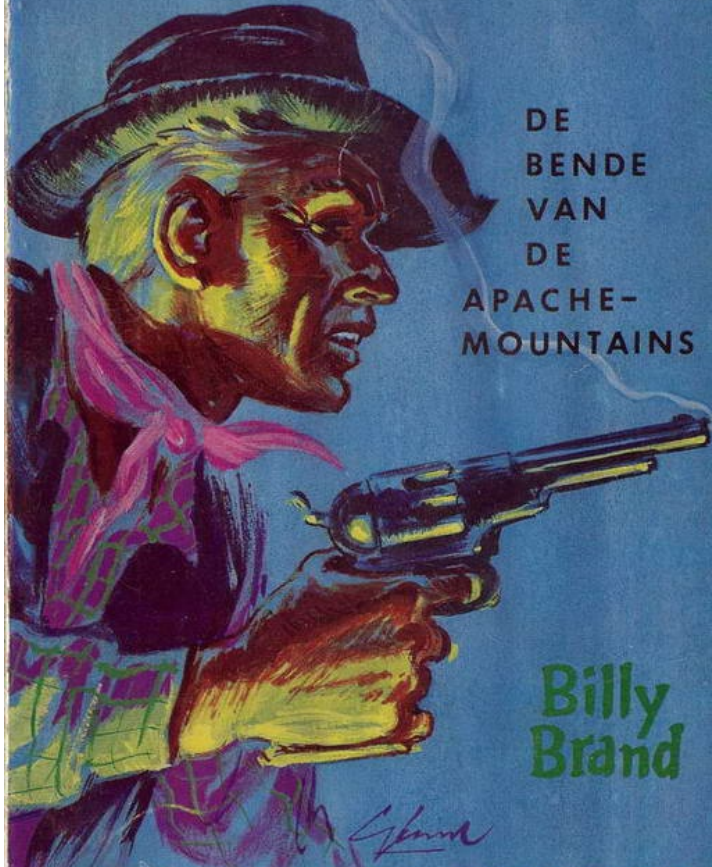

DE NACHTHAVIK

DE
BENDE
VAN
DE
APACHE-
MOUNTAINS

Billy
Brand

Glenn
KLUITMAN WILD-WESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK
DE BENDE VAN DE APACHE-MOUNTAINS
WILD-WEST

Op het juiste moment schoot de lasso uit ... (blz. 88)

DE BENDE VAN DE APACHE-MOUNTAINS

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIK-SERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
G. VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN — ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

HOOFDSTUK I

De Nachthavik krijgt slecht nieuws

Toen de eerste stralen van de morgenzon over de heuvelrand schoten, de ochtendschemering verdreven en de vallei en de westelijke, met sparren en laag hout begroeide helling in een rozig licht zetten, kwam rancher Steve Saunders, hij noemde zich ook weleens Steve Smith en zijn vrienden kenden hem voorts als de Nachthavik, uit het ranchhuis van de Double S te voorschijn.

Hij bleef een ogenblik op de veranda staan en liet zijn blik met welgevallen gaan over de vallei, fris en groen in het heldere morgenlicht.

Een kleine beek, de Clear Creek, stroomde dwars door de vallei, omzoomd door ratelpopulieren en wilgen. Hier en daar liep jong vee te grazen.

Vanuit de corral, schuin achter het ranchhuis, klonk gehinnik en gesnuif van paarden en in de keuken was

de kok bezig met het bereiden van de maaltijd, welke bezigheid hij vergezeld deed gaan van een zeer luid, zeer schor en bijzonder onwelluidend gezang dat heftige protesten ontlokte aan enkele cowboys die uit het bunkhouse te voorschijn kwamen om het werk van alle dag te gaan doen.

Het waren bekende, onbezorgde geluiden en de Nachthavik hoorde ze aan, terwijl hij, met een tevreden en ontspannen gevoel tegen een spijl van de veranda leunde en met rustige vingers een sigaret begon te vervaardigen.

Er was reden tot tevredenheid.

De round-up was achter de rug; drie weken van harde, ingespannen arbeid!

Drie weken waarin hij en de mannen van zijn ploeg praktisch van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in het zadel hadden gezeten, met nauwelijks tijd voor een hap eten aan de kleine veldkeuken en maar enkele uren slaap per dag, hoewel ze van vermoeidheid soms bijna uit het zadel gleden.

In kloven en ravijnen, te midden van dicht doornig struikgewas, hadden ze de afgedwaalde koebeesten moeten opsporen. Het bijeendrijven van de kudde, het

brandmerken van het nog ongemerkte vee, het had allemaal veel tijd en moeite en zweet gekost en tweemaal waren ze in de vlakte door een hevig onweer overvallen, die de kudde ten dele weer had uiteengejaagd en daarmee het werk van enkele dagen ongedaan had gemaakt.

Wel, het was allemaal voorbij en het resultaat was boven verwachting geweest. De Double S had een goed jaar gemaakt en over enkele dagen zouden enkele cowboys met een kudde van een duizend runderen op weg gaan naar Buffalo Bench om de beesten af te leveren aan een koper... tegen ,hard cash', klinkende dollars!

De Nachthavik smeeft het eindje sigaret op het erf, haalde diep adem en stond op het punt het ranchhuis weer binnen te gaan, toen hij een ruiter in het oog kreeg die, snel rijdend, de heuvel af kwam dalen over het pad, dat naar de ranch voerde.

Aan de voet van de heuvel verdwenen paard en berijder uit het oog achter een groep heesters langs het pad.

De Nachthavik wachtte geduldig tot ze na enkele ogenblikken weer te voorschijn kwamen.

Toen herkende hij de ruiter. Tim Riley, de voorman van de Lazy S, zijn vaders ranch.

Met een gevoel van onrust liep hij langzaam het erf op, de ruiter tegemoet.

Tim Riley, een kleine rossige man van rond de zestig, taai en pezig, met het gebruinde, gerimpelde en verweerde gezicht van een man die bijna zijn hele leven in weer en wind in de vrije natuur had doorgebracht, kwam in draf aangereden en hield zijn paard, dat nat was van het zweet, eerst in toen hij de Nachthavik tot op enkele meters genaderd was.

Met een zucht van vermoeidheid liet hij zich uit het zadel glijden.

„Hello, Steve, ik ben blij dat ik je hier tref!”

„Glad to see you, Tim,” verzekerde de Nachthavik terwijl hij de voorman een ogenblik onderzoekend aankeek. „Er is toch niets aan de hand op de Lazy S?” „Wel...” Riley aarzelde even, schoof de stetson naar zijn achterhoofd en veegde met een bont gekleurde zakdoek het zweet van zijn gezicht. „Ik... wel, ik weet het niet, Steve. Het heeft misschien niks te betekenen maar we kregen gisteren bericht dat je vader verdwenen is...”

„Wat!?”

Tim Riley knikte naar het verbijsterde gezicht van de Nachthavik.

„Het is een heel verhaal, Steve...” vervolgde hij.
„De kwestie is...”

„Laten we er dan bij gaan zitten, Tim,” viel de Nachthavik hem in de rede. „Je ziet er uit of je lang in ’t zadel hebt doorgebracht en een verfrissing kunt gebruiken.”

„Ik heb vrijwel de hele nacht aan een stuk door gereden,” gaf Riley toe, „en ik ben niet meer zo jong als ik geweest ben, son! Misschien heb je ook nog wat eten voor me?”

„Natuurlijk. Lenny!”

Uit het bunkhouse kwam een jonge cowboy te voorschijn.

„Moet je mij hebben, boss?”

„Zorg voor dit paard, Lenny. Wrijf het droog en geef het te eten. En zeg tegen de kok dat ik een gast heb die omvalt van de honger... en die bovendien dorst heeft!”

Lenny grinnikte zachtjes en knipoogde naar Tim.

„Hou ’t nog even vol, mister Riley,” mompelde hij

terwijl hij de teugel van Riley's paard greep.

„Come on, Tim.”

Samen gingen ze het ranchhuis binnen en de Nachthavik wees zijn bezoeker een gemakkelijke stoel.

„Wat is er gebeurd met m'n vader, Tim?” vroeg hij toen.

Tim schraapte zijn keel en krabde wat onzeker in zijn peper-en-zoutkleurige haardos.

„De kwestie is deze, Steve. Een dag of tien geleden kreeg je vader een brief... van Pat Jefferson, eigenaar van de Flying J. Dat schijnt een ranch te zijn in de buurt van Mesa Point, een mijl of tien van Gunsmoke, een koeienstadje ergens in het zuiden aan de voet van de Apache Mountains... zo'n mijl of zeventig van hier...! Dat vertelde je vader me tenminste!” Hij keek de Nachthavik vragend aan en deze schudde het hoofd.

„Ben nooit in die buurt geweest.”

„Die Jefferson schijnt 'n ouwe vriend van je vader te zijn!”

„Nooit van 'm gehoord maar dat is natuurlijk goed mogelijk. Vader heeft veel vrienden, over half Texas

verspreid!”

Riley knikte vaag.

„Ik weet niet wat er in die brief stond,” vervolgde hij, „maar op de avond van diezelfde dag riep je vader me bij zich en vertelde me dat hij van plan was de volgende dag naar de Flying J te rijden...” „Alleen?”

„Yeah! Hij hoopte binnen een week weer terug te zijn!”

„Stapelgek!” mompelde de Nachthavik nijdig. „Een veel te lange tocht voor zo’n ouwe man alleen. Waarom is-ie niet naar mij gekomen? Ik zou met plezier met hem mee zijn gegaan!”

„Dat heb ik ’m voorgesteld,” verzekerde Riley, „en hij voelde er wel wat voor, geloof ik. Maar toen bedacht-ie dat jij midden in de drukte van de round up zat en besloot toch maar alleen te gaan. Hij wou zelfs geen van de jongens mee hebben!”

De Nachthavik schudde wrevelig het hoofd en keek verstrooid naar Paddy O’Brien, de kok, die, opgewekt neuriënd, met een schaal brood en een pot koffie kwam aanzetten.

„Ga je gang, Tim,” nodigde de Nachthavik uit. „Ik zal ook een kop koffie nemen!”

„Wel, het is nu al een dag of acht geleden dat je vader vertrokken is,” ging Riley verder terwijl de Nachthavik koffie inschonk en hem de schaal met brood toeschoof. „We hadden hem al terug verwacht, maar in plaats daarvan kregen we gisteren deze brief!” Hij diepte uit de borstzak van zijn verschoten shirt een groezelige, verkreukte enveloppe op en overhandigde die aan de Nachthavik.

Het was maar een kort briefje, ondertekend door Andy Jefferson, blijkbaar een zoon van de rancher, die schreef, dat zijn vader en Jack Saunders enkele dagen geleden 's morgens waren uitgereden en sindsdien niet meer waren teruggekeerd. De mannen van de Flying J hadden de hele omgeving afgezocht maar het had geen resultaat opgeleverd. Er was geen spoor van de beide ranchers gevonden. Het briefje, waaruit duidelijk bleek dat Andy Jefferson zich geen raad meer wist, eindigde met de woorden: Wil mister Steve Saunders op de hoogte brengen en hem vragen om hier te komen. We hebben hem nodig. De laatste woorden waren dik onderstreept.

De Nachthavik vouwde het stukje papier langzaam ineen, legde het voor zich op tafel, nam een slok

koffie en richtte zijn blik op Tim Riley.

„Heeft vader op geen enkele wijze laten blijken wat er in die brief van Jefferson stond,” vroeg hij. „Of het goed nieuws of slecht nieuws was?”

„Nee!”

„Ook niet toen hij je vertelde dat hij er een dag of acht tussenuit trok! Was hij opgewekt... als iemand die voor zijn plezier op pad gaat?”

Riley haalde met een hulpeloos gebaar de schouders op.

„Nee,” herhaalde hij. „Hij zei het me gewoon... zakelijk. Ik heb er geen idee van wat 't doel van zijn tocht kan zijn geweest!”

De Nachthavik knikte peinzend.

„Dan blijft er voor mij één ding te doen, Tim,” zei hij. „Gaan zien wat er precies aan de hand is.” „Zal ik met je meegaan?” vroeg Riley.

„Nee! Wat dat betreft ben ik even eigenwijs als Jack. Ik geloof dat dit een zaak is voor een man alleen!”

Hij liep naar de deur en riep luidkeels: „Lenny!” Toen de jonge cowboy een ogenblik later kwam aangelopen, commandeerde hij: „Roep Bill Grady

even, wil je, en zadel daarna Blackie. Vraag de kok om het nodige proviand en zorg voor alles wat ik nodig heb voor een tocht van enkele dagen!”

„Oké, boss!”

„Bill Grady, m’n voorman, heeft op een aantal ranches in het zuiden gewerkt,” legde de Nachthavik uit. „Hij zal me vermoedelijk de inlichtingen kunnen geven die ik voor deze tocht nodig heb. Als ik flink doorrijd, kan ik morgen al vroeg de Flying J bereiken!”

Hij liep langzaam naar het venster en staarde fronsend naar de vallei, een oase van rust in de heldere zonneschijn.

Voor hem zouden de komende dagen waarschijnlijk weinig rust opleveren, peinsde hij, maar dat was niet zo erg, als met zijn vader alles maar goed zou blijken te zijn.

De gedachte aan zijn vader, en de moeilijkheden waarin die wellicht verkeerde, deed zijn gezicht plotseling verstarren.

Toen, met een hoofdbeweging, zette hij de sombere gedachten van zich af.

Geen zorgen voor de tijd!

Toen Grady binnenkwam, stond zijn gezicht weer rustig en onbewogen...

HOOFDSTUK II

Rode Adelaar

Op het ogenblik dat het laatste daglicht verdween en een kortstondige schemering intrad, reed de Nachthavik een klein komvormig dal binnen, aan een zijde begrensd door een rij lage heuvels, waarvan de hellingen dicht begroeid waren met bomen, struikgewas en hoog gras. Aan de andere zijde was de dalbodem rotsachtig, ruw en onbegroeid en liep trapsgewijs op naar een donkere muur van hoog oprijzende rotsen, kaal en ontoegankelijk. Daarachter lag, reikend tot de hemel, het ontzagwekkende massief van de Apache Mountains, waarvan de scherp getande pieken, hier en daar met sneeuw bedekt, zich aftekenden tegen de avondlucht.

De hitte van de dag hing nog loom in het dal en de Nachthavik, evenals zijn paard vermoeid van de lange rit, besloot hier de nacht door te brengen, om dan, bij

het kriecken van de dag, zo snel mogelijk door te rijden naar de Flying J.

Hij had die dag bijna vijftig mijl afgelegd in een schroeiende hitte, grotendeels door een gebied dat hem vreemd was en het was alweer verscheidene uren geleden, dat Blackie en hij het laatste water uit de veldfles hadden gedeeld.

Sindsdien had hij in het dorre, rotsachtige, moeilijk begaanbare terrein geen water meer kunnen ontdekken...

Maar hier, aan de voet van de heuvels, zou ongetwijfeld water te vinden zijn.

Met een lichte hielbeweging zette hij Blackie tot groter spoed aan en reed naar een groepje ceders dat op enige afstand te midden van struikgewas, oprees.

Nog voor hij de boomgroep bereikte, hoorde hij het murmelen van een beek.

In een kleine open ruimte tussen de struiken, dicht bij de oever, steeg hij af, ontdeed Blackie snel van zadel en hoofdstel en het paard aan zichzelf overlatend, liep hij haastig naar het stroompje.

Hij trok zijn klamme shirt uit, hing het over een struik, gespte zijn patroongordel af en liet zich neer

aan de lage oever.

Languit liggend, schepte hij zijn stetson vol water en goot het koele, heldere nat over zijn hoofd en bovenlichaam. Toen dompelde hij zijn hoofd in het water, waste de dikke stoflaag van zijn gezicht en leste zijn dorst. Naast hem slurpte Blackie het water op met volle teugen.

Nadat hij zich had afgedroogd en een schoon shirt had aangetrokken, kniehalsterde hij zijn paard, opdat het niet te ver zou afdwalen en ging tegen een boom zitten om wat te eten van hetgeen Paddy O'Brien had meegegeven.

Sterren stonden in de fluweelzwarte lucht, die in het zuidoosten een heldere tint kreeg. Daar zou de maan weldra boven de bergen verschijnen.

Kauwend op een stuk gedroogd vlees, volgde de Nachthavik met lome blik de bewegingen van Blackie, die op enige afstand liep te grazen.

Nog een kleine twintig mijl scheidden hem van de Flying J. Hij hoopte maar dat men hem daar in elk geval op het begin van een spoor zou kunnen zetten, een richting zou kunnen aangeven waarin zijn onderzoek naar de verdwijning van zijn vader en van

Pat Jefferson zou moeten gaan. Andy Jefferson zou toch moeten weten waarom zijn vader de uitnodiging aan Jack Saunders had gestuurd. Zou het een kwestie zijn van veediefstal? Dat leek niet waarschijnlijk. Dat zou meer een zaak zijn voor de sheriff.

Hij zette de gedachten en vragen waarop hij toch geen antwoord kon vinden uit zijn hoofd, rolde een sigaret en kwam overeind om nog even zijn benen, die stijf waren van de vele uren in het zadel, te strekken.

Langzaam wandelde hij door het dal, met diepe teugen de avondlucht inademend.

Het was er stil en vreedzaam en na een minuut of tien keerde hij terug naar zijn kamp en besloot te gaan slapen.

Morgen zou het weer vroeg dag zijn...

Hij werd met een ruk wakker door een geluid dat hij plotseling herkende als de knal van een pistoolschot. Hij rolde uit zijn deken en greep zijn eigen Colt die onder zijn bereik lag.

Hij wist niet hoe lang hij geslapen had maar de maan stond hoog aan de hemel en wierp een kil wit licht over de omgeving.

Terwijl de Nachthavik zich nog stond af te vragen

uit welke richting het schot geklonken had, riep een nieuwe knal, luid dreunend in de nachtelijke stilte, de echo's in het dal wakker.

Een nachtvogel wiekte weg maar nu had de Nachthavik de plaats vanwaar het geluid gekomen was, vrij nauwkeurig bepaald.

Haastig schoot hij zijn laarzen aan en gespte de patroongordel om. Uit zijn plunjezak haalde hij zijn zwarte vest te voorschijn en trok het snel aan.

Toen liep hij naar zijn hengst, die op een meter of tien afstand, met gespitste oren roerloos stond te kijken, ontdeed het dier van de kniekluister en leidde het naar de open ruimte tussen de struiken.

„Liggen, old boy,” fluisterde hij en het paard liet zich onmiddellijk door de voorbenen zakken en rolde om.

Voorzichtig en op zijn hoede, zijn hand bij de kolf van zijn pistool, drong hij door het struikgewas heen naar de oever van de beek.

Daar bleef hij een ogenblik staan terwijl zijn scherpe grijze ogen de aan de overzijde van de beek gelegen heuvelhelling, duidelijk zichtbaar in het maanlicht, afspeurden. Toen, in de overtuiging dat

daar geen onmiddellijk gevaar te duchten viel, stak hij het stroompje over, gebruik makend van de vele rolstenen die her en der in de bedding verspreid lagen.

Even later bevond hij zich in de duisternis tussen de dicht bijeenstaande bomen, waar 't maanlicht geen kans kreeg om door te dringen.

Langzaam liep hij tussen het lage struikgewas de flauwe helling op, zijn oren gespitst naar ieder geluid dat op de aanwezigheid van nachtelijke bezoekers zou kunnen wijzen.

Er was niets te horen maar plotseling, op een zucht van de wind, drong een zwakke geur van brandend hout tot hem door.

Hij boog naar rechts af en naarmate hij vorderde, werd de geur sterker.

Toen hoorde hij op enige afstand het geluid van stemmen, zacht en onduidelijk, zodat hij de woorden niet kon verstaan.

Behoedzaam sloop hij verder en, na nog enkele tientallen meters te hebben afgelegd, bereikte hij zijn doel.

Tussen enkele struiken door zag hij een open ruimte

voor zich liggen, hel verlicht door de maan.

In het midden lagen de nog nagloeïende, smeulende resten van een klein kampvuur en daarbij zaten twee mannen. De grootste van de twee, een zwaargebouwde, schonkige kerel, wiens verlopen gezicht versierd werd door een korte grauwe baard, hield een brandijzer in de laatste vuurresten.

Op enkele meters daarvandaan stond een man tegen een boom vastgebonden met een lasso en de Nachthavik zag tot zijn verbazing dat het een Indiaan was.

Zijn hoofd hing omlaag en de maan glansde op zijn lange blauwzwarte haren. Langs zijn ene wang liep een dun straaltje bloed.

Aan de rand van de ruimte stonden drie paarden.

De Nachthavik gleed geruisloos naar de diepdonkere schaduw van een grote heester en trok de zwarte halsdoek ten dele voor zijn gezicht.

De zwaargebouwde kerel haalde het brandijzer uit het vuur en spuwde erop.

Bij het zacht sissende geluid dat volgde, vertrok hij zijn gezicht tot een brute grijns.

„Dus je wilt niet praten, hè, jij vervloekte Injun!”

gromde hij met een stem vol dreiging. „Je zit achter ons aan maar je wilt niet zeggen waar je ons spoor hebt opgepikt, eh! Wel, dit kan misschien helpen om je tong wat losser te maken!”

Hij kwam moeizaam overeind, het hete brandijzer in zijn hand, en ook zijn metgezel veerde omhoog.

Deze was tenger gebouwd met een mager gezicht en diepliggende ogen. In de laaghangende gordel om zijn smalle heupen staken twee pistolen en de Nachthavik herkende het type. Een ‚gunfighter’! Een kerel die van zijn pistolen leeft omdat hij sneller is dan de doorsnee man en het heerlijk vindt om zijn behendigheid telkens opnieuw aan te tonen.

„Laat mij ’t nog eens proberen, Joe?” vroeg hij en tegelijkertijd lag het vuurwapen in zijn hand.

„Steek ’t weg, you stupid fool!” snauwde Joe. „Daar kun je ’m niet bang mee maken! Als er iemand in de buurt is...”

„Niet op deze tijd van de nacht, Joe,” suste de ander terwijl hij onwillig zijn wapen weer in de holster liet glijden.

„Dit zal ’m leren,” zei Joe op onheilspellende toon terwijl hij langzaam op de Indiaan toeliep en voor

hem bleef staan.

„Als je nog wilt praten dan heb je nu nog de kans,” bromde hij.

Met één hand greep hij de Indiaan bij het haar en rukte diens hoofd omhoog. De andere hand, met het brandijzer, was onheilspellend geheven...

„Well?”

De knal van het schot verscheurde de nachtelijke stilte, onmiddellijk gevolgd door een gebrul van Joe.

Het brandijzer ontviel aan zijn machteloze hand waar de kogel uit het pistool van de Nachthavik als een slang had toegeslagen.

Een tweede kogel ketste af op de kolf van het pistool van de kleine scherpschutter, die op het punt stond zijn wapen te grijpen.

Zijn hand schoot omhoog alsof hij het hete brandijzer had aangepakt en met ogen vol verbazing en ongeloof keek hij naar de duistere, dreigende figuur die zich uit de donkere schaduw van de struiken losmaakte.

De Nachthavik stapte langzaam de open ruimte binnen, in beide handen een pistool. Zijn stem klonk fel en snijdend.

„Laat je pistolen vallen en probeer geen trucjes uit te halen! Ik ken ze allemaal!”

De gunfighter keek een ogenblik naar de samengeknepen ogen boven het zwarte masker en kwam tot de conclusie dat zijn tegenstander inderdaad alle sluwigheidjes zou kennen, zodat hij geen schijn van kans had.

Met voorzichtige vingers trok hij zijn beide pistolen uit de holsters en liet ze voorzichtig in het gras vallen.

Ook Joe, die met een vuile zakdoek zijn gekwetste hand verzorgde, staakte een ogenblik die bezigheid om ook zijn schietijzer op de grond te deponeren.

Met ogen die blonken van haat onder de borstelige wenkbrauwen keek hij naar de Nachthavik.

Deze maakte een beweging met het pistool en beval: „Maak die man los!”

Joe's metgezel gaf onmiddellijk aan het bevel gehoor.

Toen de lasso van hem afviel maakte de Indiaan zich van de boom vrij. Hij rekte zijn soepele, lenige lichaam uit en liep langzaam naar Joe toe.

Op zijn gezicht lag geen enkele emotie maar

plotseling dreunde zijn vuist neer op de baardige kaak van Joe en diens zware lichaam vloog ruggelings achteruit en kwam neer in de nog nagloeïende as van het kampvuur.

De kerel brulde opnieuw als een gewond dier, kwam razend vlug overeind en liet zich toen weer op de grond vallen, rollend en schurend om de gloeiende as te doven, terwijl hij een stroom van vloeken en verwensingen uitte.

De Indiaan keek onbewogen neer op zijn tegenstander en zonder op een aanwijzing te wachten, bukte hij zich en verzamelde de drie pistolen bij elkaar.

Toen liep hij naar een van de paarden, stopte de wapens in de zadeltas, nam het paard bij de teugel en liep naar de Nachthavik toe.

„En nu, jullie tweeën, klim op je cayuses en smeer 'm!” commandeerde de Nachthavik en een dreigende beweging van zijn pistool zette de woorden kracht bij. „En als we elkaar weer mochten ontmoeten...”

Hij lachte kort en onheilspellend, liet de Colt razendsnel aan de beugel om zijn vinger draaien en het schot dat hij daarna, schijnbaar achteloos,

afvuurde, joeg een kogel zo dicht langs Joe's harige tronie, dat deze een ogenblik stokstijf bleef staan met open mond, niet in staat om een woord uit te brengen.

„Get goin'!” snauwde de Nachthavik terwijl hij het pistool in de holster liet glijden en de twee schurken liepen haastig naar hun paarden.

Het kostte Joe met zijn gewonde hand enige moeite om op zijn paard te klauteren en de aanraking van zijn zitvlak met het zadel veroorzaakte blijkbaar flink wat pijn want opnieuw barstte hij los in een serie verwensingen en terwijl hij nijdig de teugels aantrok, keerde hij zijn van pijn vertrokken gezicht naar zijn tegenstander en schreeuwde woest: „Als wij elkaar nog eens ontmoeten, vreemdeling, dan vermoord ik je met m'n blote handen!”

Daarna drukte hij zijn paard de sporen in de flanken en met een sprong verdween hij tussen de struiken, onmiddellijk gevolgd door zijn makker.

De Nachthavik trok de halsdoek van zijn gezicht en ademde diep.

Toen keek hij naar de Indiaan, die plotseling een hand op zijn schouder legde en met een diepe

keelstem zei: „Vreemdeling is machtig vechter met pistool. Red Eagle is hem zeer dankbaar voor hulp. Hij zal dat nooit vergeten!”

De Nachthavik knikte glimlachend.

„Als de Rode Adelaar mij wil volgen naar mijn kamp, kan hij als hij dat wil, daar vertellen hoe hij in de handen van deze twee schurken is gevallen!”
„Red Eagle wil volgen!”

De zwarte hengst kwam haastig overeind toen hij zijn meester hoorde aankomen en een ogenblik bekeek hij onderzoekend het paard van de Indiaan.

Toen wendde hij zich ongeïnteresseerd af, liep tussen de struiken weg en begon weer te grazen, een bezigheid waarin het paard van Rode Adelaar hem onmiddellijk volgde.

De Nachthavik ging zitten en nodigde met een handgebaar de Indiaan uit hetzelfde te doen.

Hij haalde zijn rookgerei te voorschijn en bood het de Rode Adelaar aan, die het met een dankbare hoofdknik accepteerde en met vlugge vingers een sigaret fabriceerde.

Nadat ze enkele ogenblikken zwijgend hadden zitten roken vroeg de Nachthavik: „Hoe kwam Rode

Adelaar in de handen van twee blanken?”

„Hij volgde het spoor van vijf mannen tot Buckshot Canyon. Daar twee mannen gingen ander pad en hij besloot hen te volgen. Mannen waren meer op hun hoede dan Red Eagle verwachtte.”

„Kent Rode Adelaar de twee mannen?”

De Indiaan knikte langzaam.

„Hij mannen enige malen gezien... in Gunsmoke. Grote man zijn Joe Cameron. Kleine man heet Ed Linco. Hij gevaarlijk met pistolen. Verraderlijk als slang!”

„Werken ze op een rancho, hier in de omgeving?”
Rode Adelaar schudde het hoofd.

„Nee,” zei hij op minachtende toon. „Zij niet doen eerlijk werk. Zij wonen aan de buitenkant van Gunsmoke... in adobehut bij Buffalo Pass. Red Eagle geloven zij alleen maar werken 's nachts...”

„Cattle rustlin?”

De Indiaan knikte zeer beslist.

„Red Eagle is er zeker van zij deel uitmaken van bende van Dud Monroe, die hebben hideout in Apache Mountains. Bende niet zo lang geleden gestolen honderd stuks ,beef' van Flying J...!”

„Van de Flying J?” herhaalde de Nachthavik verbaasd. „Wat weet Rode Adelaar van de Flying J?” „Red Eagle zijn cowboy op Flying J rancho van mister Jefferson.”

„Wel, warempel!” mompelde de Nachthavik terwijl hij zijn peukje sigaret in het zand doofde.

Toen richtte hij zijn blik op de Indiaan en zei: „Ik kan Rode Adelaar vertellen dat ik op weg ben naar de Flying J. Ik ben Steve Saunders, de zoon van mister Jack Saunders, die gast was van mister Jefferson.”

Voor de eerste maal vertoonde het gezicht van de Indiaan enige emotie en er speelde een vage glimlach om zijn lippen.

„Dit zijn goede dag voor Flying J en voor Red Eagle,” verklaarde hij toen. „Jonge mister Andy machtig blij zijn met komst van Nighthawk!”

De Nachthavik glimlachte.

Men kende hem hier al. Vader had kennelijk zijn woordje al gedaan!

Toen betrok zijn gezicht en hij vroeg: „Zijn mister Jefferson en m’n vader nog steeds verdwenen?”

„Wij dag en nacht zoeken maar nog geen spoor van hen gevonden,” antwoordde Rode Adelaar op ernstige

toon.

„Was Rode Adelaar nu ook op onderzoek uit?”

De Indiaan knikte heftig.

„Hij zoeken dag en nacht!” herhaalde hij. „Hij geloven dit werk van Dud Monroe!”

„Waarom?”

„Red Eagle dat niet weten. Hij alleen weten Dud Monroe zijn bad man!”

„Weet Rode Adelaar ook de schuilplaats van Monroe?”

„Nee, maar hij zeker vinden hideout en misschien daar ook vinden mister Jefferson en mister Saunders!” „Is de sheriff van Gunsmoke ook gewaarschuwd?” „Sheriff no good. Hij lui. Hij denken vermiste ranchers komen vandaag of morgen weer terug!”

En dat, dacht de Nachthavik, hielp allemaal niet veel. Ook het vermoeden van de Indiaan, dat Dud Monroe, wie het dan ook mocht zijn, de hand in het spel had, was blijkbaar niet op een deugdelijk motief gegrond. Hij zou morgen nog eens met Andy Jefferson praten. Misschien dat die hem een motief voor de verdwijning van de ranchers aan de hand kon doen.

Hij keek naar de lucht, waar de maan al een heel eind van zijn weg had afgelegd en vroeg: „Wanneer wil Rode Adelaar terug rijden naar de ranch?”

„Red Eagle zal rijden met mister Nighthawk,” verklaarde de Indiaan.

„Goed! Dan rijden we zodra het licht wordt,” besliste de Nachthavik.

HOOFDSTUK III

Andy raakt in moeilijkheden

Nadat Rode Adelaar nog enige uren had geslapen, terwijl de Nachthavik wacht had gehouden — het was wel niet waarschijnlijk dat Joe Cameron en Ed Linco nog iets zouden ondernemen, maar men moest met de mogelijkheid rekening houden — reden ze, na een verder ongestoorde nacht, weg uit het dal zodra de lucht boven de bergen de eerste sporen van licht begon te vertonen, als aankondiging van de nieuwe dag.

Op hun goed uitgeruste paarden hielden ze een hoog tempo. Rode Adelaar voorop en de Nachthavik op de dartele, speelse Blackie gemakkelijk volgend.

Na een snelle rit bereikten ze na enkele uren de top van een hoge heuvel, waarvandaan ze de gebouwen van de Flying J konden zien liggen.

De ranch lag op de helling van een tegenover

liggende heuvel, ongeveer driekwart mijl van hen vandaan, aan drie zijden ingesloten door hoog naaldhout.

Door het dal tussen de twee heuvels stroomde een kleine beek en hoewel die vermoedelijk vrij ondiep was, was er toch, ter plaatse waar de beek de zandweg kruiste die naar de ranchgebouwen liep, een brede brug van dunne boomstammen aangebracht, om ook het verkeer met wagens van en naar de ranch zo gemakkelijk mogelijk te maken.

In de vallei liepen kleine groepjes runderen te grazen en in de schaduw van een aantal espen, aan de oever van het stroompje, stonden enkele paarden die blijkbaar hun ochtendmaal al achter de rug hadden.

Terwijl ze in langzame draf de lange helling naar de vallei afdaalden, kwam van de ranch een cowboy aangereden en Rode Adelaar keerde zich naar de Nachthavik en riep: „Dat zijn jong mister Andy!”

Tegelijkertijd gaf hij zijn paard de sporen en stormde de helling af, onmiddellijk gevolgd door de zwarte hengst, die geen aanmoediging nodig had.

Andy, die het tweetal nu ook in het oog gekregen had, zette op zijn beurt zijn rijdier tot groter spoed

aan.

„Red Eagle, waar ben je de hele nacht geweest? Heb je iets ontdekt?” riep hij, toen ze elkaar, even voorbij de beek, bereikten.

Andy Jefferson was lang en slank en hij kon, dacht de Nachthavik, niet ouder zijn dan een jaar of zeventien. Onder een dak van strokleurig haar zat een sproetig jongensgezicht, lang en mager, waarin de helblauwe ogen opvielen.

Hij droeg een veel gewassen rood shirt en in de holster aan zijn gordel stak een pistool.

Zijn ogen waren gespannen op de Indiaan gericht die langzaam het hoofd schudde.

„Mij geen spoor vinden,” antwoordde hij, „maar... mij brengen mister Nighthawk Saunders!”

De ogen van de jongen werden groot en zijn mond vertrok tot een grijns.

„Steve Saunders! Je bent dus toch gekomen!” riep hij uit terwijl hij z'n paard naar de Nachthavik wendde.

Deze glimlachte en stak zijn hand uit.

„Hello, Andy,” zei hij, terwijl hij de hand van de jongen schudde. „Wat dacht je? Dat ik weggebleven

zou zijn?”

„Wel, ik kon niet weten wanneer je mijn brief in handen zou krijgen,” legde Andy uit. „Maar laten we naar de ranch gaan. Ik was juist op weg gegaan naar Gunsmoke om eens met de sheriff te gaan praten, maar dat kan nu wachten!”

De gebouwen zagen er vrij oud en wat vervallen uit en de Nachthavik, die rustig zijn ogen de kost gaf om een indruk te krijgen van de omgeving, kwam tot de conclusie dat de Flying J maar een kleine ranch was en dat Jefferson vermoedelijk moeite zou hebben om het hoofd boven water te houden.

Het verlies van honderd stuks vee, dat hij onlangs geleden had, moest een hele slag voor hem zijn geweest.

Bij het ranchhuis stegen ze af en Rode Adelaar belastte zich met de zorg voor de paarden.

De Nachthavik volgde Andy naar binnen.

„Heb je al gegeten, Steve?” vroeg hij.

„Dat heb ik!” beaamde de Nachthavik. „Maar als je koffie hebt, zwarte koffie, dan hou ik me aanbevolen. Ik drink er altijd een hele sloot van, op deze tijd van de dag!”

„Ik zal even de kok waarschuwen!” zei Andy en verliet het vertrek.

Even later kwam hij weer terug en ging bij de Nachthavik aan de tafel zitten.

„Ik kan er nog niet over uit, dat je zo vlug gekomen bent,” mompelde hij. „Eerlijk gezegd, had ik er niet veel vertrouwen in, dat m’n brief je spoedig zou bereiken. Ik heb er nog een ogenblik over gedacht om zelf naar je toe te rijden maar ik kon hier eigenlijk niet worden gemist. Daar kwam nog bij, dat je ’t moest weten... dat je vader vermist was! Ik zat er lelijk mee in...”

„Wel, je brief heeft me bereikt, Andy, en hier ben ik dus!”

„Het is een pak van m’n hart, Steve,” vervolgde Andy. „Ik weet me echt geen raad! Jouw vader en mijn vader zijn nu al vijf dagen verdwenen. We hebben de hele verre omtrek uitgekamd en geen spoor van hen gevonden. Misschien zijn ze wel... dood!” Hij slikte krampachtig en de Nachthavik zag dat hij moeite had om zijn tranen terug te dringen.

„Dat geloof ik niet, son. In dat geval zou je hen vermoedelijk al lang gevonden hebben. Ik weet niet

wat voor spel er gespeeld wordt, maar ik ben er bijna zeker van dat ze allebei nog in leven zijn.”

Hij keek de jongen aan en knikte zelfverzekerd. „Daar blijven we van uit gaan, son, zolang het tegendeel niet bewezen is. En we zullen hen vinden, we zullen er althans verdraaid hard ons best voor doen!” Zijn gezicht stond plotseling grimmig en zijn ogen vernauwden zich terwijl hij een ogenblik door het venster naar buiten staarde.

„En wee degene, die mij daarbij in de weg mocht komen,” voegde hij er zacht aan toe.

Toen schudde hij met een kort knikje het hoofd, als om alle onaangename gedachten te verdrijven en hij glimlachte weer toen hij Andy aankeek.

„Hoeveel mensen heb je hier op de ranch, Andy?” „Vijf... en dan nog de kok. Die hebben we sinds moeder, drie jaar geleden, gestorven is.”

„En weten die allemaal wie ik ben? Ik bedoel, heb je er met hen over gesproken dat je de Nachthavik had gevraagd hier te komen?”

„Nee! Alleen Red Eagle weet dat je de Nachthavik bent. Weet je, je vader heeft verschillende van je avonturen verteld en ik heb ze weer aan Red Eagle

doorverteld. Hij is m'n beste vriend en ook zo'n beetje mijn leermeester. Ik heb heel wat van 'm opgestoken!" „Wel, in dat geval, Andy, geef ik er de voorkeur aan om door te gaan voor Steve Smith, een naam die ik gewoonlijk voer als ik... eh... op reis ben!"

Hij lachte zachtjes voor zich heen.

„De naam is kort en duidelijk en... niemand gelooft erin. En dat heeft ook soms z'n voordelen! Gebruik dus niet de naam Saunders en ook niet de naam Nachthavik! Zeker niet als er anderen bij zijn!"

„Zoals je wilt, Steve. Ik zal er ook Red Eagle op wijzen! Hoe ben je eigenlijk tegen hem aan gelopen?" Smith vertelde wat er die nacht gebeurd was en eindigde met de vraag: „Jij kent Joe Cameron en Ed Linco vermoedelijk ook. Denk je dat ze iets te maken kunnen hebben met de verdwijning van jouw en mijn vader?"

Andy haalde de schouders op.

„Ik weet het niet," antwoordde hij. „Er wordt beweerd dat ze leden zijn van de bende van Dud Monroe maar bewijzen dat ze zich aan misdaden hebben schuldig gemaakt, zijn er niet en ze lopen vrij

rond.” „En Dud Monroe? Komt hij weleens in Gunsmoke?” „Niet dat ik weet. Hij is een bandiet die een schuilplaats heeft in de Apache Mountains en die schijnt-ie praktisch niet te verlaten. Ik weet ook niet of er een prijs op z'n hoofd staat.”

„Rode Adelaar vertelde me dat jullie onlangs een honderd stuks vee bent kwijtgeraakt. Zou dat ook werk kunnen zijn van die bende?”

„Dat vermoeden we. Het spoor leidde naar de bergen maar op een gegeven moment waren we het kwijt, 't Was maar een kleine kudde, maar het kwam voor ons hard aan. Dit is maar een kleine ranch, Steve. Er is hier echt niet veel te halen en vader heeft er zelfs al eens aan gedacht om maar te verkopen.”

„Verkopen? En wat zouden jullie dan moeten beginnen?” vroeg Smith verwonderd.

Andy glimlachte wrang.

„Dat was enkele jaren geleden, toen moeder pas gestorven was. Daar kwam toen nog bij dat de Thundercreek, die daarginds door de vallei stroomt, kwam droog te staan door een landverschuiving op het gebied van onze buurman, de Triangle B, de ranch van Nick Burke. Het kostte ons tweehonderd koeien

en dat alles was meer dan vader op dat ogenblik kon verdragen. Toen we van Burke daarna een bod kregen op de ranch heeft vader op het punt gestaan om te verkopen.”

„Maar het is niet doorgestaan?”

„Nee. Ik geloof dat vader toen aan jouw vader raad heeft gevraagd en het advies gekregen heeft om niet te verkopen. Wel, we hebben toen Burke's aanbod afgewezen en met veel moeite en hulp van anderen de hindernis kunnen opruimen, zodat we weer water kregen.”

„En hoe gaat 't nu?”

„Als we geen tegenslagen krijgen, kunnen we net rondkomen. Maar we zijn geen welvarend bedrijf Steve, ook al zit er met hard werken wel een mogelijkheid in. Daarom kan ik me niet indenken dat iemand de hand kan hebben gehad in de verdwijning van vader. Waarom? Er is van ons niks te halen!” Andy was opgestaan en liep met nijldige passen de kamer door.

De kok kwam binnen met het koffiegerei en Andy zei: „Maak kennis met mister Smith, Pete. Hij zal enkele dagen onze gast zijn.”

Pete Sparrow, de kok, zei: „Howdy,” grijnsde en verdween.

Andy schonk koffie in en Smith roerde nadenkend de suiker door het pikzwarte nat.

„Heb je er enig idee van waarom jouw vader mijn vader uitnodigde om hier te komen? Toch niet vanwege nieuwe verkoopplannen?”

„O nee, dat zeker niet!” verzekerde Andy met nadruk. „Dan zou hij ’t me verteld hebben. Maar wat de reden is, weet ik niet. Het idee om je vader naar hier te vragen, kwam vrij plotseling bij hem op, een dag of veertien geleden. Hij had er, geloof ik, wel een paar dagen op lopen broeden! Ik geloof wel, dat hij je vader om raad wilde vragen maar waarover, dat zou ik echt niet kunnen zeggen!” Andy vertrok z’n gezicht tot een grimas.

„Misschien vond-ie me er nog te klein voor,” voegde hij er, een beetje mistroostig, aan toe. „Jammer is ’t wel! Als hij iets gezegd had, wisten we nu misschien in welke richting we het moesten zoeken!”

„Mogelijk wilde hij eerst ergens zeker van zijn,” opperde Smith. „Wat hebben ze gedaan toen m’n vader hier was? Hebben ze hier gezeten?”

„Ze zijn er vrijwel iedere dag samen op uitgetrokken,” verklaarde Andy. „Ik heb een keer aangeboden om mee te gaan, maar toen vond vader al snel een motief om me hier te houden.”

Smith dronk zijn koffiekop leeg, stond op en liep naar het venster.

Hij staarde enkele ogenblikken naar buiten en wreef nadenkend langs zijn kin.

„Het is een mysterieuze zaak, son,” merkte hij tenslotte op. „Toch moet er een motief zijn. Dat hele geheimzinnige gedoe wijst er zelfs op dat het om iets belangrijks gaat.”

„Maar... maar waarom dan die verdwijning?” wilde Andy weten.

Smith keerde zich om en glimlachte vaag.

„Voor anderen kan 't ook belangrijk zijn, son. Hoe is de verhouding met Burke op het ogenblik?”

Andy glimlachte een beetje pijnlijk.

„Van Burke hebben we geen last, maar met enkele mensen van zijn ploeg staan we op niet al te beste voet,” gaf hij toe.

„Hoe dat zo?”

„Het heeft niet zoveel te betekenen,” verzekerde

Andy. „Een van onze mensen, Roy West, betrapte Jack Wells van de Triangle erop dat hij bij ons vee liep te spioneren, tenminste dat is de uitleg die Roy gaf. Het noordoostelijk deel van de ranch is woest gebied maar er liggen prima weiden tussen en wij hebben daar wat vee lopen. Jack beweerde dat hij verdwaald was, wat natuurlijk onzin is. Sinds die veediefstal zijn we allemaal een beetje gevoelig; wel, het liep uit op een vechtpartij. Dat zou allemaal nog niet zo erg geweest zijn... die dingen komen wel meer voor, maar een paar dagen later kregen we 't in Gunsmoke aan de stok met een paar lui van de Triangle, 't Werd weer een vechtpartij en er werden nogal rake klappen uitgedeeld. Persoonlijk liep ik een blauw oog op maar ik heb er twee voor weggegeven!”

Andy grijnsde nog bij de herinnering.

„Ja, die dingen gebeuren,” knikte Smith. „Gewoonlijk blijven er geen wraakgevoelens uit over. Als ik 't goed begrijp, heb je de sheriff niet op de hoogte gebracht van de verdwijning van jouw vader en de mijne.”

„Ik was 't van plan, zoals je weet. Wat vind je ervan?”

„We moeten hem wel waarschuwen. Het is voor de hand liggend dat de sheriff ervan af moet weten. Als hij er op een andere manier achter komt, zal het een vreemde indruk maken! Waarom heb je 't eigenlijk achterwege gelaten?”

„Oh... wel,” antwoordde Andy met tegenzin, „van sheriff Ames is niet veel hulp te verwachten, geloof ik. Hij is liever lui dan moe en hij vindt het veel plezieriger om in de saloon te zitten dan op een paard te kruipen en z'n werk te doen!”

„Toch zou ik het hem maar gaan vertellen, son, als ik jou was!”

„Ik zal vanmiddag gaan,” beloofde Andy. „En wat ben jij van plan, Steve?”

„Ik ga vanmiddag een ritje maken in de omgeving, Andy, om me een beetje te oriënteren. En nog eens over de zaak nadenken! Misschien krijg ik een idee hoe we deze zaak moeten aanpakken! Misschien...!”

De zon hing als een rode bol laag boven de westelijke heuvels toen Smith, vergezeld van Rode Adelaar, na een lange inspectietocht op de ranch terugkeerde.

Met Rode Adelaar als gids had hij het gebied van de

Flying J doorkruist om een globale indruk te krijgen en te weten tot hoever het zich uitstreckte. Zijn bedoeling was om een van de eerstkomende dagen er nog eens op zijn eentje op uit te trekken voor een rustig en meer gedegen onderzoek, in het bijzonder in dat gedeelte dat grensde aan het terrein van de Triangle B.

Hoewel hij tijdens de rit zijn ogen goed de kost gegeven had, had hij toch tegelijkertijd zitten piekeren over de vraag, welke reden Pat Jefferson kon hebben gehad om zijn vader uit te nodigen voor een bezoek aan de ranch.

Voorlopig kon hij slechts tot één conclusie komen. Jefferson had iets ontdekt, iets wat hem op het eerste oog bijzonder belangrijk leek maar waarover hij eerst, voor alle zekerheid, het advies wilde weten van zijn vriend Jack Saunders.

Zolang hij die zekerheid niet had, had hij er met niemand over willen spreken, zelfs niet met zijn zoon...

Maar blijkbaar waren toch anderen achter zijn geheim gekomen en die hadden Jefferson en zijn vriend, die nu ook op de hoogte was, uitgeschakeld...

Wat had Jefferson ontdekt?

Goud...?

Het had geen zin om daarover verder te speculeren, peinsde Smith. Misschien dat een nauwgezet onderzoek een aanwijzing zou kunnen geven, maar het zou zoeken zijn naar een speld in een hooiberg...

Op het erf van de ranch stegen ze af, Rode Adelaar nam Blackie over en Smith liep naar het ranchhuis toe.

De voorman van de Flying J, Bill Holden, een grote zwaargebouwde figuur met een steenrood gezicht dat voorzien was van een rossige snor, kwam hem tegemoet.

„Hello, Smith,” zei hij. „Andy is nog niet terug, maar ’t eten is klaar en als we geen ruzie willen krijgen met Pete, zullen we moeten beginnen.”

„Moeten we niet wachten op Andy?”

„Andy zal wel een stukje eten in Gunsmoke, nu hij zo laat is,” veronderstelde de voorman. „Pete heeft z’n best gedaan en het is zonde om het te laten verschrallen...”

Smith haalde de schouders op.

„I guess you’re right,” beaamde hij. „Laten we

maar niet langer wachten...”

Na het eten, toen in de vallei de duisternis al gevallen was, zaten ze samen, zwijgend, op de veranda een sigaret te roken.

„Andy houdt het wel lang uit,” merkte Holden plotseling op, terwijl hij het eindje van z’n sigaret op het erf gooide. „Het is niet zijn gewoonte... wacht, daar komt-ie aan, geloof ik. En hij heeft er een stevige gang in!”

Een dof gedreun van hoeven van een galopperend paard drong tot hen door en zwol langzaam aan...

Smith kwam overeind toen de ruiter op het erf zijn paard met een ruk inhield en zich uit het zadel slingerde. Het was niet Andy maar Jed Farley, een van de cowboys, die haastig de veranda opstormde.

„Ze hebben Andy te pakken,” schreeuwde hij, hijgend van de inspannende rit. „Andy zit in de bak!”

Holden schoot overeind.

„Wat zeg je,” riep hij verbaasd uit. „Wat is er dan gebeurd?”

„Ross Eaton van de Triangle B is in Gunsmoke gevonden met een kogel in z’n rug en ze beweren dat Andy het gedaan heeft!” verklaarde Farley. „Ik hoorde

het in Mac Grady's Saloon!”

„Ze zijn stapelgek!” bromde Holden terwijl hij Smith aankeek. „Een kogel in zijn rug... Andy zou zo iets nooit doen!”

Hij streek verward met een grote hand door zijn rossige haardos en zei: „Wat doen we ermee?” tegen niemand in het bijzonder.

„Ik zal naar Gunsmoke rijden,” besliste Smith. „Ik zal erachter zien te komen wat er aan de hand is!”

HOOFDSTUK IV

Gunsmoke

Het was al wat later op de avond toen Smith het kleine koeienstadje Gunsmoke, gelegen op de lage helling van een van de uitlopers van de Apache Mountains, binnenreed.

De brede, stoffige hoofdstraat, met de grotendeels houten, onregelmatige bebouwing aan weerskanten, was vrijwel in duisternis gehuld. Hier en daar scheen wat vaag licht van een olielamp naar buiten. Alleen bij de Palace Bar en bij Mac Grady's Saloon was het licht overvloediger en, te oordelen aan het rumoer en lawaai dat naar buiten doordrong, was daar de uitgaande wereld van Gunsmoke verzameld.

Op de onregelmatige houten trottoirs liepen nog wat voetgangers en Smith passeerde een enkele ruiters en een krakende wagen toen hij stapvoets de straat doorreed, speurend naar het kantoor van de

sheriff.

Hij ontdekte het tegenover de Saloon van Mac Grady, een vrij groot stenen gebouw met over de hele voorgevel uitgespreid de woorden ‚Sheriff’s Office’.

Hij steeg af, bond zijn paard aan het hek voor het gebouw en liep langzaam naar de deur. Hij keek een ogenblik om zich heen, duwde toen de deur open en stapte naar binnen.

Het was een groot vertrek waarvan het voorste gedeelte als kantoorruimte was ingericht, afgescheiden door een houten balie.

In het smallere achtergedeelte was de cel voor de gevangenen uitgebouwd. Vanaf de plaats waar hij aan de balie tot staan kwam, kon Smith alleen maar het traliewerk van dikke ijzeren staven zien, dat de gehele voorkant van de cel vormde.

Aan een verweerde bureautafel, bedekt met een aantal paperassen, zat, met de rug naar Smith toe, een zwaargebouwde, breedgeschouderde man. Een bontgeblokt, katoenen shirt omspande zijn ronde rug.

Hij ging een ogenblik door met het werk, waarmee hij bezig was, kwam toen moeizaam overeind en keerde zich om naar de bezoeker.

Zijn bleekblauwe ogen in een zwaar gezicht, dat een norse uitdrukking had, namen Smith van het hoofd tot de voeten op terwijl sheriff Bert Ames langzaam op de balie toeliep.

„Wat kan ik voor je doen, vreemdeling?” vroeg hij op de toon van een man die in zijn werk gestoord is. „Je hebt een gevangene hier? Andy Jefferson...” „Yeah!”

„Ik zou 'm graag spreken!”

Sheriff Ames scheen de vraag een ogenblik te overwegen.

„Wat ben je?” vroeg hij toen. „Een advocaat?” „No! Alleen maar een... vriend!”

„What's your name?”

„Smith! Steve Smith!”

„Je bent niet hier uit de omgeving, wel?”

„Nee!”

Smith zag vanuit een ooghoek, dat Andy, die zijn stem vermoedelijk herkend had, tegen het traliewerk leunde.

„Het is niet gebruikelijk dat iemand anders dan de advocaat van...” begon Ames, maar Smith viel hem in de rede.

„Niet gebruikelijk misschien maar het is je ook nergens verboden, sheriff!”

Ames keek Smith nadenkend aan en haalde toen berustend de schouders op.

„All right,” zei hij. „Geef me je pistolen maar zolang hier!”

Smith overhandigde zijn vuurwapens en Ames ontsloot het kleine hekje in de balie.

Smith liep naar het traliehek en zei zachtjes: „Hello, Andy!”

De jongen zag er mistroostig uit en glimlachte vaag.

„Hello, Steve, ik ben blij dat ik je zie. Hoe wist je...?”

„Farley kwam ermee aan! Wat is er gebeurd?”

Andy trok lusteloos zijn schouders op.

„Ik weet het niet! Ik was op weg naar huis en aan het eind van de straat, bij de verbreding, waar aan een kant een ouwe schuur staat, liep een kerel. Ik zag hem maar ik lette er verder niet op. Ik keek 'm op zijn rug en ik wist echt niet dat het Ross Eaton was... Plotseling viel er een schot en Eaton ging neer! Ik dacht dat het ook om mij te doen was en ik liet me

van m'n paard rollen en trok m'n pistool! Een ogenblik later stonden er een paar mensen om me heen en iemand beschuldigde me ervan dat ik Ross Eaton in de rug geschoten had... En zo ben ik hier terechtgekomen!”

„Maar je kon toch bewijzen dat je niet geschoten had! Dat je nog zes patronen in je pistool had?” Andy schudde triest het hoofd.

„Dat is het 'm juist, Steve! Dat kon ik niet! Zie je, onderweg naar hier had ik een schot gelost op een prairiehaas die een eind voor me uit wegsprong! Ik doe dat wel meer... bij wijze van training! Proberen om zo vlug mogelijk te trekken en dan zo precies mogelijk te richten... Er zaten dus nog maar vijf patronen in de cilinder!”

„Het is heel verklaarbaar,” gaf Smith toe, „maar jij bent erdoor in een moeilijk parket geraakt, son!” „Wat denk je dat ze met me gaan doen, Steve?” „Is Ross dood?”

„Blijkbaar niet!”

„Dat is dan een geluk...!”

Hij keek opzij uit toen hij plotseling voetstappen in het kantoor hoorde.

Er kwamen twee mannen binnen en een van hen was Ed Linco, de gunfighter. Zijn metgezel was een man van een veertig jaar, gekleed in een donker pak. Zijn ogen, onder borstelige wenkbrauwen, namen Smith een ogenblik onderzoekend op, voor hij zich tot de sheriff wendde.

„Dat is Nick Burke!” fluisterde Andy.

Het drietal bleef maar kort in gesprek, toen knikte Burke en na een laatste blik naar Smith, keerde hij zich om en verliet, op de voet gevolgd door Linco, het kantoor.

„Wel, son, ik ben bang dat je het hier nog even zult moeten uithouden. Daar is niks aan te doen. Intussen zal ik niet stilzitten, daar kun je van op aan! Kop op m’n jongen! We zijn nog niet verslagen...! We beginnen pas!”

„Wat ben je nu van plan te gaan doen, Steve?” Smith glimlachte.

„Ik heb er niet ’t minste idee van, Andy. Proberen om achter een aantal dingen te komen! Ik heb het gevoel dat de bal wel heel vlug zal beginnen te rollen! Nu Burke en Linco me hier gezien hebben, zal ik wel in de belangstelling komen, of ik moet me sterk

vergissen. So long, son, en hou de moed erin!”

„Dat zal ik, Steve! Dat zal ik zeker!”

Smith liep terug naar het bureau van de sheriff en nam zijn beide pistolen weer in ontvangst.

„Hoe is het met Eaton?” vroeg hij.

De sheriff keek op en richtte zijn kleurloze ogen op Smith.

„Hij leeft nog!”

„Waar werd hij geraakt?”

„Een schot in z’n rug!” antwoordde sheriff Ames kortaf.

„Waar in z’n rug?”

„Vraag het maar aan doc Nolan!”

„Dat zal ik! Ben je er zeker van dat het een kogel uit een pistool was?”

De sheriff keek Smith achterdochtig aan.

„Wat zou het anders geweest kunnen zijn?”

„Een geweerkogel!”

Ames snoof minachtend.

„Er zijn mensen die hebben gezien dat Jefferson schoot!” verklaarde hij.

„Wie zag het?”

„Ed Linco om er maar een te noemen!”

Smith knikte.

„Ed is zelf ook een goeie schutter,” zei hij peinzend.
De sheriff keek hem met samengeknepen ogen aan.

„Ken je Ed?” vroeg hij.

„Nee, maar ik ken het type!”

De sheriff schoof met zijn gelaarsde voet langzaam zijn stoel achteruit terwijl hij overeind kwam.

„Neem een goeie raad van mij aan, vreemdeling,” zei hij met nadruk, „en zorg ervoor dat je die dingen niet zegt als Ed in de buurt is. Zoals ik je al zei, hij is verdraaid vlug met een pistool...! Zo vlug dat ik hem niet kan tegenhouden!”

Smith lachte schamper.

„Maak je geen zorg, sheriff! Misschien ken ik wel iemand die hem wel tegen kan houden! Good night!”

Terwijl hij naar de deur liep, voelde hij de ogen van de sheriff nog op zich gericht...

Buitengekomen, bleef hij een ogenblik staan en keek behoedzaam de donkere straat op en af. Er was niets te bespeuren dat zijn aandacht verdiende. Hij luisterde even naar het rumoer dat uit Mac Grady's Saloon kwam, liep toen rustig naar zijn paard.

Terwijl hij zijn voet in de stijgbeugel zette, zag hij

plotseling de kleine oranje vuurtong in de duistere gang naast de saloon en razendsnel viel hij opzij uit...!

De knal van het schot daverde door de straat en even later kwamen enkele nieuwsgierige bezoekers van de saloon naar buiten om te zien wat er gaande was en ook sheriff Ames verscheen in de deuropening van zijn kantoor.

Hij liep naar Smith toe, die bezig was overeind te krabbelen.

„Wat is er gebeurd?” informeerde hij.

„Niets... niets...!” antwoordde Smith luchtig, terwijl hij het stof van zich afklopte. „Iemand probeerde een gat in de maan te schieten!”

„Hij heeft jou niet geraakt?”

„Nee! Het was maar een derderangs artiest,” verzekerde Smith. „By the way, sheriff, waar kan ik doc Nolan vinden?”

„Hij kreeg je toch niet te pakken, eh?” vroeg de sheriff opnieuw terwijl hij Smith van boven tot onder bekeek.

Smith lachte.

„Nee, neem dat nou van mij aan!”

„Doc Nolan... wel, als hij thuis is kun je 'm vinden aan het eind van de straat... links... huis naast de zadelmakerij...!”

„Thanks!”

Smith zwaaide zich in het zadel, liet zijn paard keren en reed langzaam aan, zich ervan bewust dat hij een prachtig doelwit vormde als de schutter het in zijn hoofd mocht halen het nog eens te proberen.

Zijn voorspelling aan Andy was nog vlugger uitgekomen dan hij had verwacht.

De zaak kwam in beweging en dat kon alleen maar gunstig zijn.

Het huis van doc Nolan lag iets van de weg af en Smith stond op het punt zijn paard daarheen te richten toen hij een man uit de richting van het huis zag komen.

Ondanks de duisternis herkende hij hem. Het was Nick Burke, die blijkbaar ook een bezoek aan de dokter had afgelegd.

Hij reed langzaam verder, zich afvragend of Burke ook hem herkend had.

Toen hij even later omkeek was Burke uit het gezicht verdwenen en hij liet zijn paard keren en reed

naar het huis van Nolan.

Doc Nolan was klein en parmantig, met pientere oogjes onder een bos warrig grijs haar dat ook zijn voorhoofd grotendeels bedekte.

Met zijn borst vooruit en zijn hoofd achterover, keek hij Smith aan.

„Wat kan ik voor je doen, cowboy?” vroeg hij op afgebeten toon.

„Voor mij niets, doc,” antwoordde Smith lijsig, „maar je zou me kunnen vertellen hoe het met Ross Eaton gaat.”

„Een vriend van hem?”

„Why, no! Ik ben meer een vriend van de man die hem neergeschoten zou hebben!”

„Dan heeft je vriend geluk! Eaton komt er wel bovenop! Dat soort is zo taai als bokkenleer!”

„Waar werd hij geraakt?”

„Schouder! Miste de long op een haar! Nog iets wat je wilt weten, cowboy?”

„Yeah. Heb je de kogel gevonden?” „Nee. Is er gladjes doorheen gegaan!”

„Was het een wond die door een pistoolschot veroorzaakt werd?”

De dokter trok verbaasd zijn wenkbrauwen op.

„Hoe bedoel je?”

„Zou het ook een geweerkogel hebben kunnen zijn? Een kogel uit een buks... een Winchester bijvoorbeeld?”

Doe Nolan aarzelde even met zijn antwoord.

„Ze hebben me verteld dat de jonge Jefferson met een pistool geschoten heeft!” zei hij toen.

Smith glimlachte.

„Dat was niet wat ik vroeg,” mompelde hij.

„Wel, cowboy, er zijn misschien dokters die zouden zeggen dat die wond veroorzaakt werd door een geweerkogel. Maar zo ben ik niet! Ik heb me laten overtuigen dat het een kogel uit een pistool moet zijn geweest. Maar ik word al een dagje ouder! Nog iets van je dienst?”

„Wat zou je de jury vertellen?”

„De waarheid!”

„Niemand kan meer verlangen,” mompelde Smith.

„Wel, good night, doc!”

De deur ging dicht en Smith klom peinzend op zijn paard.

Doc Nolan had zich wel op de vlakte gehouden,

maar hij had toch laten doorschemeren dat het vermoedelijk eerder een geweerkogel dan een kogel uit een pistool was geweest, die Eaton getroffen had.

Het zou niet eenvoudig zijn om het te bewijzen maar het was toch goed om het te weten.

Terwijl hij zijn paard in draf zette met de bedoeling om naar de ranch terug te rijden, veranderde hij plotseling van gedachte en besloot nog een kop koffie te gaan drinken in Mac Grady's Saloon.

Vermoedelijk zou het neerschieten van Ross Eaton bij de vele bezoekers wel een van de onderwerpen van gesprek zijn en het kon van belang zijn om eens te horen hoe men erover dacht.

Aan het hek voor de saloon stonden nog een aantal paarden vastgebonden. Smith zette Blackie erbij en stapte even later door de half hoge klapdeuren de gelagkamer binnen.

Het was er minder druk dan hij had verwacht. Aan de pokertafel zat een viertal mannen te kaarten. In een hoek zaten nog enkele gasten bij elkaar. Aan de tapkast waren een drietal cowboys in een luidruchtig gesprek gewikkeld, terwijl een wat oudere man, kennelijk een inwoner van Gunsmoke, tegen de

tapkast stond geleund met een glas bier in zijn hand.

Smith stelde zich naast hem op en bestelde een kop zwarte koffie aan de man achter de toog, die vermoedelijk Mac Grady was.

De man met het glas bier, om een praatje verlegen, keek hem nieuwsgierig aan en zei toen, op gemoedelijke toon:

„Jij bent een vreemdeling hier, niet?”

„Yeah!”

„Dacht ik al! Ken de meeste gezichten wel hier uit de omgeving. Ik ben Gil Hock, de wapensmid hier in Gunsmoke!”

„Mijn naam is Smith... Steve Smith...”

„Glad to know ye,” zei Hock.

Hij dronk van zijn bier en veegde met de rug van zijn hand het schuim uit zijn snor.

„Het is hier rustig vanavond,” merkte hij op terwijl hij zijn blik langs de bezoekers liet gaan. „De grootste druktemakers zijn al vroeg verdwenen. Vermoedelijk naar de Palace gegaan...”

Hij zweeg plotseling toen door de draaideuren twee mannen binnenkwamen.

De eerste was Ed Linco die een ogenblik in de

deuropening bleef staan en met een nors, laatdunkend gezicht de gelagkamer overzag.

De man die met onzekere pas achter hem aan kwam zag er uit als een worstelaar. Op zijn machtig lichaam zat een korte stierennek met daarboven een klein, rond hoofd met kort, borstelig rood haar. De man had al aardig wat gedronken en hij zag er verhit uit. De kleine berenoogjes richtten zich op de barman en met luide, hese stem bestelde hij gin terwijl hij Linco volgde naar een tafeltje langs de kant.

Gil Hock keerde hen de rug toe en zei zachtjes: „Dat zijn er twee om voor op te passen, Smith!” „Wie zijn dat?”

„De kleine is Ed Linco en hij is zuiver vergif. Vervloekt vlug met een pistool. Heb 'm er vandaag twee verkocht. De ander is Hal Barnes. Hij is zo sterk als een os en heeft het humeur van een ratelslang. Cowboy op de Triangle. Heeft de pest in omdat ze z'n kameraad Ross Eaton hebben neergeschoten! Je hebt van die schietpartij gehoord?”

Smith keek hem van terzijde aan.

„Ik verblijf op de Flying J!” antwoordde hij zachtjes, op een toon die alles verklaarde.

Hock knikte langzaam en dronk zijn glas leeg. Met een handbeweging verzocht hij de barman om het nog eens te vullen.

„Begrijp niet wat Andy Jefferson kan hebben bezielt,” mompelde hij. „Young Andy is niet het type om iemand in de rug te schieten!”

„Misschien deed-ie het ook niet,” opperde Smith. Hock staarde peinzend naar zijn glas.

„Ik stond erbij toen Doc Nolan de wond van Eaton onderzocht,” zei hij toen, „en het leek mij eerlijk gezegd geen wond die door een kogel uit een Colt veroorzaakt was.”

Hij keek Smith van terzijde aan.

„Ik ben een beetje een expert in die dingen. Weet precies wat een kogel uitvoert, als hij wordt afgeschoten,” legde hij uit.

„Ik heb het nog gezegd tegen Tom Gleason en die was het eerlijk gezegd met me eens! Maar je kunt er natuurlijk nooit zeker van zijn!”

„Wat vond doc Nolan ervan?”

„Nolan is een typisch mannetje die z’n mond niet voorbijpraat, zoals ik misschien weleens doe! Maar ik durf te wedden dat hij er ook zo z’n eigen gedachten

over heeft!”

„De kogel is niet gevonden?”

„Nee, en dat is ook al zo iets! Van die afstand zou een kogel uit een pistool zeker niet door Ross Eaton zijn heen gegaan!”

„Jij gelooft dus dat het een geweerkogel was?”

Hock knikte zeer beslist.

„Het zou me verbazen als het anders was, Smith,” antwoordde hij.

Smith roerde enkele ogenblikken zwijgend zijn koffie.

Toen klonk plotseling de hese stem van Hal Barnes achter hen:

„Zeg, Gil Hock, ben jij die vent die de hele stad rondbazuint, dat die vervloekte schooier Jefferson, Ross niet heeft neergeschoten?”

Hock en Smith keerden zich langzaam om.

Barnes stond een paar meter van hen vandaan, wijdbeens, zijn rode hoofd agressief naar voren gestoken, zijn kleine drankoogjes uitdagend op de wapensmid gericht.

Deze schudde het hoofd.

„Dat heb ik niet gezegd, Hal,” antwoordde hij

rustig. „Ik geloof alleen niet dat de wond van Ross door een pistoolkogel veroorzaakt is. Ik denk eerder dat het een kogel uit een geweer is geweest.”

„Oh... denk jij dat,” gromde Barnes terwijl hij een stap dichterbij kwam. „Nou, dat komt dan op hetzelfde neer want Jefferson had een geweer bij zich!”

Gil Hock haalde de schouders op hetgeen Barnes nijdig maakte.

Zijn grote hand greep het vest van de wapensmid beet en hij trok de man naar zich toe.

„Het is een leugen, see,” grauwde hij. „Een grote, vervloekte leugen! Die jonge hellehond schoot mijn vriend Ross neer, see! In zijn rug... In zijn rug nota bene!”

Hij liet Hock los en spreidde zijn grote handen voor zich uit.

„Als ik hem ooit in deze handen krijg, dan scheur ik hem in stukken! Dan blijft er niks van hem heel! Dat geldt voor iedereen die het voor hem opneemt, see! Voor jou ook, Hock, als je doorgaat met leugens te verkopen...!”

Hij wendde zijn van woede vertrokken gezicht naar

Smith.

„En voor jou, vreemdeling! Ik hoor dat je een vriend bent van die kleine schurk! Laat me je dan vertellen dat het een doodgewone, vuile moordenaar is, die vriend van jou!”

„Ik weet hoe je erover denkt,” antwoordde Smith rustig. „Maar Ross Eaton is niet dood en hij zal wel blijven leven als ik goed gehoord heb. Er is dus geen sprake van een moordenaar!”

„Da's niet de schuld van die vriend van jou!” snauwde Barnes. „Hij probeerde hem te vermoorden! Schoot hem in z'n rug, see! Daar...” hij wees met een smerige wijsvinger naar zijn tafeltje, „Ed Linco daar zag dat-ie het deed!”

Linco, die, met een boosaardig lachje om zijn dunne lippen, het optreden van zijn vriend had gevolgd, kwam langzaam overeind, haakte zijn duimen in zijn gordel en liep naar de tapkast, zijn ogen op Smith gericht.

Op enkele meters afstand bleef hij staan, een laatdunkende uitdrukking op zijn gezicht.

„Ik hoop voor jou, vreemdeling,” zei hij zacht, „dat je daar niet aan twijfelt!”

Smith wist wat er komen ging. Linco was op een afrekening uit en welk antwoord Smith ook gaf, het zou altijd het verkeerde zijn.

De cowboys aan de tapkast hadden hun gesprek gestaakt. De pokerspelers hadden hun kaarten neergelegd en lieten hun tafeltje, dat in het schootsveld lag, in de steek.

„Wel, wat heb je te zeggen, stranger?” kwam opnieuw de stem van Linco, zacht en uitdagend.

Smith keek hem flauw glimlachend aan.

„Misschien heb je het niet duidelijk gezien?” opperde hij.

Linco's ogen werden smalle spleetjes.

„Wil je soms beweren dat ik een leugenaar ben?”

„Niet zolang ik het niet zeker weet!”

Linco deed een stap naar voren en op zijn magere gezicht lag een tartend grijnslachje.

„Je bent wat bang uitgevallen, niet? Misschien ben je zelfs wel een lafaard!”

Smith lachte kort.

„De tijd dat ik bang was voor kerels zoals jij, is lang voorbij!” zei hij, hard en duidelijk.

Het gezicht van Linco verstrakte. Zijn diepliggende

ogen waren met een dodelijke haat op Smith gericht.

„Je vraagt erom, vreemdeling,” fluisterde hij toonloos. „Nu zul je het ook krijgen! Grab your gun...!!”

Nog voor hij de woorden geheel had uitgesproken, kwam Smith in actie.

Met één stap overbrugde hij, razendsnel, de afstand die hem van de kleine gunfighter scheidde en eer deze zijn pistool geheel uit de holster had, dreunde Smith's vuist, waarin alle kracht van zijn gespierde lichaam gebundeld scheen, neer op de kaak van zijn tegenstander...

Linco tuimelde ruggelings achteruit alsof hij een trap van een muilezel had gekregen, maar slaagde er in, al vallende, zijn Colt te voorschijn te halen...

De dreunende knallen van de pistoolschoten vulden de gelagkamer... de grote, al gebarsten spiegel achter de tapkast, kwam in brokken naar beneden... Linco's pistool vloog uit zijn hand en gleed weg over de vloer terwijl de kleine man om en om rolde en tenslotte onbeweeglijk bleef liggen tegen een van de ruwhouten pokertafels.

Het gebeurde in fracties van seconden en eer Smith

zich van de aanval had hersteld, wierp Barnes zich plotseling, met een gebrul van woede, op hem.

Smith voelde de grote handen om zijn keel en, terwijl ze samen tegen de grond gingen, haalde hij, met een wilde beweging, uit met zijn pistool...

De zware loop beukte neer op de gladde schedel van Barnes wiens greep verslapte...

Smith bevrijdde zich van de grote harige handen en rolde het zware lichaam dat half op hem lag, van zich af.

Higgend kwam hij overeind.

De gelagkamer was plotseling vol lawaai en stemmen, nu de spanning gebroken was en Smith voelde de hand van Gil Hock op zijn schouder.

„Dat was goed werk, cowboy!” verzekerde de wapensmid enthousiast. „Ik was zo bang als de dood, eerlijk gezegd, want ik dacht dat je tegen Linco geen schijn van kans zou hebben... Maar je was groots! De manier waarop je...”

„Wat is hier gebeurd?”

Bij de ingang van de gelagkamer stond sheriff Ames, zijn pistool in de hand.

„Put away that gun, Smith!” snauwde hij en Smith,

die nog steeds zijn vuurwapen in de hand had, liet het langzaam in de holster glijden.

Ames stapte naar binnen en zijn blik gleed van Barnes naar Linco.

„Wat is er gebeurd?” herhaalde hij met stemverheffing.

„Maak je niet zenuwachtig, Bert,” kwam de rustige stem van Gil Hock. „En steek die zesschieter maar weg. Linco en Barnes probeerden de kachel aan te maken en dan loop je altijd het risico dat je je vingers brandt!”

Barnes kreunde zachtjes maar Linco lag nog onbeweeglijk.

Een van de kaartspelers was bij hem neergeknield om een onderzoek in te stellen.

„Is hij dood?” vroeg Ames scherp.

De cowboy kwam langzaam overeind en schudde het hoofd.

„Niet dood,” verklaarde hij, „maar het is wel een geval voor doc Nolan. Twee kogels door z’n arm en als ik ’t goed gezien heb, heeft-ie ook nog een gebroken kaak!”

Hij keek vol ontzag naar Smith, terwijl de rest van

de mensen er mompelend over begon te praten.

„Je hebt 'm lelijk te pakken gekregen, stranger!”
zei hij. „Jij weet hoe je met een zesschieter moet omgaan!”

„Laat iemand Nolan gaan waarschuwen,” verzocht Ames terwijl hij zich met een ontevreden gezicht tot Smith wendde.

„Ik kan niet zeggen dat me dit aanstaat,” zei hij gemelijk. „Dit is altijd een rustig stadje geweest maar nauwelijks ben jij hier...”

„Dat is niet fair, Bert,” viel Hock hem verontwaardigd in de rede. „This fellow Smith hier kon er niks aan doen. Barnes en Linco zochten ruzie, dat kan iedereen hier getuigen! Linco wou persé laten zien hoe goed-ie wel was! Wel, hij was niet goed genoeg en hij mag verdraaid van geluk spreken dat-ie het er nog levend heeft afgebracht! Je kunt de schuld niet op Smith schuiven!”

De woorden van Hock kregen bijval van enkele bezoekers en Ames gaf zich, zij het wat onwillig, gewonnen.

„All right,” zei hij nors. „Laten we het er dan op houden dat Smith geen schuld heeft. Maar in elk geval

is hij de aanleiding geweest en je kunt ervan op aan dat de jongens van de Triangle, als ze er achter komen, een hoop herrie zullen komen schoppen. Barnes is een van hen en de meesten zijn met Linco bevriend. En ik kan op het ogenblik geen gedonder gebruiken, see. Ik heb al zorg genoeg met Jefferson! Ik sta overal alleen voor en als een stel kerels het in hun kop halen om Jefferson uit de cel te halen en het recht in eigen hand te nemen, is het de vraag of ik het kan voorkomen! Als ik je een goeie raad mag geven, Smith, smeer 'm en laat je hier de eerstkomende dagen niet meer zien. 't Zal de rust ten goede komen!”

„Je kon Jefferson beter voorlopig op vrije voeten stellen, sheriff,” stelde Hock voor. „Heel wat mensen hier geloven beslist niet dat Andy op Ross Eaton geschoten heeft.”

„Klets niet!” snauwde Ames. „Je weet dat ik dat niet kan doen! Zo gauw als ik judge Hollow te pakken kan krijgen, komt de zaak voor en dan moet de jury het maar uitmaken! Dan kan ieder z'n woordje doen! Tot zolang blijft hij in de cel!”

„Als je hem tenminste vast kunt houden, sheriff!”

„Dat zal ik in elk geval proberen!” bromde Ames. „En let wel, als het me niet lukt, is het mijn schuld niet!”

„Je kunt altijd op een aantal van ons rekenen,” verzekerde Hock.

Ames snoof verachtelijk.

„Als het te laat is!” bromde hij.

Hij wendde zich opnieuw tot Smith.

„Je hebt gehoord wat ik gezegd heb, en als je je er niks van aantrekt en er komen moeilijkheden...”

„Ik zal zien wat ik er aan doen kan, sheriff,” antwoordde Smith lijk, „maar ik kan je niks beloven!” De komst van doc Nolan, gevolgd door enkele nieuwsgierigen, onderbrak het gesprek.

De sheriff wendde zich tot Nolan en Hock zei zachtjes: „Laten we naar mijn huis gaan, Smith. Mijn vrouw zet een goeie kop koffie en we kunnen daar nog even praten...”

„Wat denk je van Bert Ames, onze sheriff?” vroeg Hock, toen ze in zijn huiskamer achter een kop koffie zaten.

Smith trok peinzend de wenkbrauwen op.

„Ik kan er niet goed hoogte van krijgen,” antwoordde hij. „Maar wat-ie zei, beviel me niet

erg!”

„Je bedoelt... dat ze Andy weleens uit de cel zouden kunnen halen voordat de rechtszitting plaatsvindt...?”

„Yeah! Het leek erop alsof Ames zich al bij voorbaat aan het vrijpleiten was, voor het geval dat het zou gebeuren! Weet je, Gil, ik heb het gevoel dat het inderdaad zal gebeuren! En spoedig! Heb je gehoord dat Andy's vader is verdwenen?”

„Ik heb er bij geruchte iets over vernomen, Steve.”

„Laat me je dan 't verhaal vertellen, Gil,” vervolgde Smith. „Dan weet je ook waar ik sta in deze geschiedenis!”

Smith zette in het kort de situatie uiteen en Gil Hock luisterde aandachtig.

„Zo liggen dus de kaarten, Gil,” besloot hij. „En als je het mij vraagt, dan geloof ik, dat ze Andy te pakken willen krijgen om op die manier druk op z'n vader te kunnen uitoefenen. Daarom geloof ik ook dat die schietpartij waarbij Andy betrokken is, doorgestoken kaart is! Het is niet de bedoeling dat Andy veroordeeld wordt. Het is de vraag of er voldoende bewijs zal kunnen worden aangevoerd!

Nee, Andy zal op een of andere manier uit de cel worden gehaald en het zou me niet verbazen, als 't er naar uit zal zien dat de Flying J er de hand in heeft gehad!”

Hock knikte.

„Denk je dat sheriff Ames in dit spelletje meespeelt?” vroeg hij.

„I don't know! Wat denk jij ervan?”

Hock schonk de koppen opnieuw vol.

„Ames is een wat vreemde figuur,” legde hij uit. „Het is geen goeie sheriff... ook geen slechte wat dat betreft. Gunsmoke is een rustig stadje en de sheriff heeft er geen moeilijke taak. Ik weet niet of Nick Burke hierbij betrokken is. In elk geval zijn Burke en Ames goeie vrienden. Als de sheriff soms een paar dagen weg is, kun je hem gegarandeerd wel bij Burke vinden!”

Hij streek met zijn duim langs zijn snor en schudde het hoofd.

„Heb er geen idee van,” bekende hij.

„Wie is Dud Monroe? Is hij weleens hier in de stad geweest?”

„Niet dat ik weet. Het schijnt een bandiet te zijn

die ergens z'n hoofdkwartier heeft in de bergen. Hij schijnt er een bende op na te houden die zich bezig houdt met cattle rustling en die aard van dingen maar we horen er hier niet veel van!”

„I see! Wel, Gil, dan rij ik maar weer eens aan!” zei Smith terwijl hij opstond. „Het is plezierig je ontmoet te hebben!”

Gil Hock keek hem vaderlijk aan.

„Steve, wanneer je in de stad bent... of... eh... in moeilijkheden zit, dan kun je hier altijd terecht. Je kunt op mij rekenen! En als je denkt dat ik kan helpen, dan kun je altijd een beroep op me doen! Intussen zal ik m'n ogen openhouden... voor het geval er iets te ontdekken is dat belangrijk kan zijn!” „Dank je Gil!” antwoordde Smith en ze scheidden met een handdruk.

HOOFDSTUK V

De Nachthavik grijpt mis

In het licht van de volle maan, die aan één zijde de huizen en de andere gebouwen in een helder wit licht zette en aan de andere zijde diepe, donkere schaduwen opriep, reed Smith in draf door de verlaten hoofdstraat, Gunsmoke uit, op weg naar de Flying J, terwijl zijn gedachten zich met Andy bezighielden.

De vage onrust die zich, na de opmerkingen van de sheriff in Mac Grady's Saloon, van hem had meester gemaakt, was langzamerhand uitgegroeid tot de zekerheid, dat de gevangenis van Gunsmoke voor Andy geen veilige plaats was.

Hij was er nu van overtuigd geraakt, dat de bende, die zijn vader en Pat Jefferson had ontvoerd, zou trachten ook Andy in handen te krijgen. Het schot in de rug van Ross Eaton, waarvan Andy beschuldigd was, was niets anders dan het voorspel geweest.

Vermoedelijk was de bende er zeker van dat het weinig moeite zou kosten om, op het meest geschikte moment, Andy uit de cel te halen.

Met Andy in haar macht, zou de bende de oude Jefferson kunnen bewegen haar wensen in te willigen en wat zou er gebeuren met de drie mannen, als de schurken hun doel eenmaal bereikt hadden?

Met een grimmig gezicht, zijn voorhoofd gefronst in diepe denkrimpels, reed Smith in draf verder.

Een ogenblik had hij overwogen om zelf te trachten Andy uit de gevangenis te halen, maar bij nader inzien leek hem dat onmogelijk. De moeilijkheden waren te groot! Het zou heimelijk moeten gebeuren en daar was, vooral na hetgeen er die avond gebeurd was, geen schijn van kans op.

De zandweg die hij volgde, ging aan een zijde over in een rij lage heuvels. Terwijl hij zijn blik liet rondgaan om zich te oriënteren, ontdekte hij rechts van hem een breed pad, dat voor zover zijn ogen het konden volgen, zich als een geel lint in het maanlicht tussen twee heuvels doorslingerde.

Een eindweegs van het pad verwijderd en een goede honderd meter van hem vandaan, stond op de zacht

glooiende heuvelhelling een vervallen bouwsel. Het scheen bewoond te zijn want een van de twee vensteropeningen vertoonde een streep licht.

Wat echter het meest de aandacht van Smith trok, waren een drietal paarden, die vlak bij het huisje stonden vastgebonden.

Laat bezoek!

Hij reed verder maar even later schoot plotseling een gedachte door zijn hoofd die hem er toe bracht met een heftige beweging de teugel aan te trekken. Blackie kwam, half steigerend, tot staan.

Rode Adelaar had hem verteld dat Joe Cameron en Ed Linco woonden in een adobehut in de buurt van Gunsmoke, nabij de Buffalo Pass...

Zou het kunnen zijn dat hij zo juist de verblijfplaats van dat tweetal was gepasseerd?

Ed Linco zou in elk geval niet aanwezig zijn, peinsde hij.

Wel, er was maar één manier om erachter te komen en met een lichte hielbeweging en het aanhalen van de teugel, stuurde hij Blackie de lage heuvel op.

Na enkele honderden meters sloeg hij rechtsaf, reed langs de zacht glooiende helling naar beneden,

kruiste het pad tussen de beide heuvels en reed langzaam, rechts aanhoudend, de andere heuvel op.

Tussen een dichte begroeiing van heesters, mesquitestruiken en eikenbosjes vervolgde hij zijn weg, stapvoets, tot hij plotseling het huis weer in zicht kreeg, nauwelijks nog geen honderd meter van hem vandaan.

Hij steeg af, bond de teugel van zijn rijdier aan een tak van een hoge heester en haalde vervolgens uit de zadeltas zijn zwarte vest, de zwarte halsdoek en een wat verfomfaaide zwarte stetson tevoorschijn.

Hij verkleedde zich haastig, controleerde zijn pistool en, na een liefkozend klopje op de hals van zijn paard, begon hij langzaam naar het huisje af te dalen, zoveel mogelijk gebruik makend van de donkere schaduwen om hem heen.

De Nachthavik was op jacht...!

Op een tiental meters van het huisje, het was niet veel meer dan een hut, dat met de schaduwkant naar hem toe lag, bleef hij tussen de struiken staan. Zijn scherpe ogen spiedden rond en toen hij ervan overtuigd was, dat er geen onraad te bespeuren viel, gleed hij naar de donkere schaduw van de zijmuur.

Schuin boven hem was een opening in de lemen wand, aan de binnenzijde afgeschermd zodat geen licht naar buiten straalde.

Maar het kostte hem niet de minste moeite te verstaan wat er binnen gezegd werd en de eerste woorden die hij opving, maakten het duidelijk dat zijn vermoeden juist was geweest.

„...stommeling! Als-ie niet zo vervloekte vlug met dat pistool van hem klaarstond, zou ik hier niet zitten met m'n vlerk in een doek!”

Het was de grommende stem van Joe Cameron. „En nou hebben ze 'm zelf te grazen!” kwam het antwoord, vergezeld van een tevreden lachje. „Ik ben er niet zo rouwig om. Hij behandelde sommigen van ons als oud vuil, omdat hij wist dat we niet tegen 'm op konden!”

„Net wat je zegt, Rock! 't Werd tijd dat-ie eens tegen iemand aanliep die net een tikkeltje vlugger was!”

„Voorlopig is-ie in elk geval uit de circulatie,” vulde een andere stem aan. „En de boss heeft er wel de pee over in. Hij zal hem morgen laten ophalen. Als doc Nolan hem tenminste weer zo'n beetje in elkaar gezet

heeft...!”

De man die als Rock was aangesproken, grinnikte opnieuw vol leedvermaak.

„In elk geval zal-ie voorlopig z’n bek niet opendoen,” zei hij. „Die vent, Smith, heeft z’n kakement zo wat in puin geslagen! Wat denk je, Joe, zou het dezelfde kerel zijn waarmee jullie twee nachten geleden te maken hebben gehad?”

„Ik weet het niet. Misschien,” gromde Joe Cameron kortaf. „Ik hoop het! Ik hoop dat ik die vervloekte kerel nog eens in handen krijg! Dan zal ik hem... ooohhh.”

De Nachthavik hoorde hem kreunen van pijn. „Rustig, Joe, rustig met die hand,” zei Rock kalmerend. „Waarom heb je er Nolan niet eens naar laten kijken!”

„Niks doc Nolan!” snauwde Cameron. „Ze komt zo ook wel in orde! Bemoei je er niet mee!”

„Oké, oké...” suste de ander. Toen vroeg hij: „Jij hebt de boss gesproken, Greg... wat gebeurt er nou met Jefferson. Halen we ’m er nog uit?”

„Don’t know! De boss wou er nog eens over nadenken. Met die vent Smith in de stad en nou Ed van

de kaart is...”

„Hoe langer we wachten hoe moeilijker het wordt,” mengde een andere stem zich in het gesprek. „D’r zijn er nou al die willen dat Jefferson vrijgelaten wordt, omdat ze niet geloven dat hij op Ross geschoten heeft!”

„Dat zal zo’n vaart niet lopen,” verzekerde Greg. „Maar ik ben het wel met je eens! Hoe eerder we die troefkaart in handen hebben, hoe eerder we het spel kunnen afmaken!”

Er viel een plotselinge stilte toen vanuit de verte een langzaam luider wordend gebons van paardenhoeven tot hen doordrong.

Het was een ruiter die in de richting van de hut kwam gereden.

De stem van Joe Cameron beval kortaf: „Ga eens kijken wie het is, Adam!”

De Nachthavik hoorde Adams laarzen kraken toen hij naar de deur liep en hij overwoog een ogenblik of hij op de plaats waar hij stond wel voldoende veilig was.

Hij zou het risico maar nemen.

De ruiter had inmiddels de hut bereikt en hield zijn

paard in.

„Hello, Adam.”

„Why, Mort,” klonk Adams ietwat verbaasde stem, „jij hier? Kom erin.”

Het paard briede luid in de stille avondlucht en Mort zei nijdig: „Shut up, you!”

Even later vond binnen de begroeting plaats.

„Ga zitten, Mort, en neem er eentje,” kwam de brommerige stem van Joe Cameron. „Wat brengt jou nog naar hier zo laat?”

„Ik heb een half uur geleden met de boss gesproken,” antwoordde Mort. „Het moet vannacht gebeuren.”

„Vannacht nog?”

„Zo vlug mogelijk. De boss wil er wat spoed achter zetten. Hij is bang dat hoe langer we wachten, hoe meer moeilijkheden er komen.”

„Die kerel Smith...?”

„Onder anderen. Maar die is niet meer in de stad. Hij is blijkbaar teruggedreden naar de ranch.”

„Hoe... eh?” vroeg Rock, maar Mort viel hem onmiddellijk in de rede.

„Er is geen enkele moeilijkheid te verwachten. Je

kunt binnen door de achterdeur! Hier heb ik de sleutel! Adam en Greg moeten het karweitje opknappen.”

„Waar vinden we een paard voor Jefferson?” „Neem Joe’s paard. We brengen het morgen weer terug, Joe. En vergeet niet de sleutel weer terug te hangen. Vergeet dat in geen geval!”

„Waar brengen we hem heen?”

„Voorlopig naar de cabin bij de Skeleton Butte. Jullie blijven er zelf ook maar, zolang je niks hoort!” „Zal het lang duren?”

„Don’t know... een paar dagen. Er is voldoende voorraad! Wacht maar rustig af!”

„Oké. Wel, Joe, wat denk je van nog een borrel... voor onderweg?”

Het was het laatste wat de Nachthavik hoorde.

Snel gleed hij van de muur weg naar de bescherming van de struiken en langzaam liep hij de helling op naar de plaats waar hij Blackie had achtergelaten.

Een glimlachje van voldoening speelde om zijn lippen, terwijl hij de teugel losknoopte en in het zadel sprong.

Hij liet Blackie stapvoets gaan totdat hij ver genoeg van de hut verwijderd was. Toen liet hij zijn rijdier zachtjes de sporen voelen en reed in draf terug naar Gunsmoke...

De Nachthavik had Blackie ondergebracht in een oude, verlaten, half vervallen schuur en stond nu zelf, in de schaduw van een stuk afgebrokkelde, bouwvallige lemen muur, die ooit als afscheiding van een of ander erf had gediend, te wachten op de komende dingen.

Vanwaar hij stond, kon hij de achterzijde van het gebouw waarin het kantoor van de sheriff en de gevangenis waren ondergebracht, zien en ook de omgeving kon hij in het heldere licht van de maan duidelijk waarnemen.

Het was open terrein waarop verspreid een aantal bouwsels stonden. Primitief in elkaar gesmeten stallen, schuren en opslagplaatsen, die scherp afgetekende donkere schaduwvlekken wierpen in de verlichte vlakte.

Hij had snel gereden en hij wist dat hij als eerste hier was aangekomen.

Het wachten was nu op de twee kerels, Greg en

Adam, die Andy uit de cel moesten halen.

Hij vermoedde dat ook zij het gebouw aan de achterzijde zouden naderen en hij wilde vooral weten waar ze hun paarden zouden achterlaten.

Daar zou hij hen opwachten als ze met. Andy terugkeerden en daar zou hij de jongen van hen overnemen.

Het zou een verrassing voor hen zijn... en voor de boss, wie dat dan ook mocht wezen...

Leunend tegen de muur, in zijn zwarte uitmonstering één met de heersende duisternis, wachtte hij.

Toen kreeg hij plotseling het tweetal in het oog, terwijl ze misschien zeventig meter van hem vandaan, een gedeelte van het verlichte terrein overstaken en verdwenen achter een houten stal. Ze voerden drie paarden aan de teugel met zich mee.

De Nachthavik wachtte onbeweeglijk.

Even later zag hij hen opnieuw, terwijl ze, zonder paarden nu, zoveel mogelijk de schaduw zoekend, naar het kantoorgebouw van de sheriff slopen.

Hun brede hoeden waren naar voren getrokken en de Nachthavik had de indruk dat ze gemaskerd waren.

Hij zag hen rondkijken, speurend naar mogelijk onraad, toen ze de achterdeur van het gebouw bereikten. Het duurde maar even... toen had één van de twee de deur geopend en verdwenen ze naar binnen.

De Nachthavik, overtuigd dat de omgeving volkomen verlaten was, haastte zich naar de stal, waar hij de beide schurken met de paarden had zien verdwijnen.

Hij vond de dieren in de duistere, half overdekte ruimte aan de achterzijde en, rondkijkend, vond hij zelf een schuilplaats achter een kleine uitbouw.

Het duurde maar enkele minuten, toen hoorde hij de mannen komen. Een ogenblik later drong het gestamp van de paarden tot hem door en daarna de stem van Greg:

„Get on that horse en probeer geen kunstjes uit te halen! Je zult niet ver komen met die handboeien om!”

Dit was het ogenblik.

De Nachthavik maakte zich uit de duisternis los, zijn Colt in de hand.

Op dat ogenblik hoorde hij de stem ergens achter

zich: „Steek ze omhoog, cowboy!!”

In een flits dook de Nachthavik ineen en wierp zich op zij uit naar de beschermende plaats achter de uitbouw, terwijl de luide knal van 'n pistoolschot de nachtelijke stilte verbrak en de kogel, venijnig fluitend, hem rakelings passeerde en zich in het hout boorde.

Zijn eigen Colt brulde en in een glimp zag hij de donkere figuur van Mort achter de schuur verdwijnen.

„Klim op je cayuses en smeer hem,” schreeuwde Mort luid en gebiedend. „Ik hou hem hier wel vast!”

Het gestamp van de paarden mengde zich met de verwensingen van de ruiters die zich gehaast in het zadel wierpen om zo snel mogelijk te verdwijnen.

De Nachthavik kwam uit zijn schuilplaats te voorschijn, in een wanhopige poging om Andy nog te redden, maar een tweetal schoten, vlak na elkaar afgevuurd, die onplezierig dichtbij de splinters uit het hout sloegen, deden hem weer haastig dekking zoeken.

Hij zat in een val en met een verbeterd gezicht luisterde hij naar de verdwijnende hoefslagen.

Het enige lichtpunt was dat Mort hem niet kon

bereiken zonder zichzelf bloot te geven.

En dat was hij niet van plan. Zijn enige doel was zijn makkers gelegenheid te geven met hun gevangene te verdwijnen en daarin was hij volledig geslaagd.

Opnieuw deed de Nachthavik een poging om zijn schuilplaats te verlaten, scherp lettend op de plaats waar hij vermoedde, dat Mort verborgen zat.

Laag bukkend gleed hij weg, voelde hoe een kogel het leren vest op zijn schouder doorboorde, spoot haastig twee kogels naar de plek waar het kleine oranje vuurtongetje zich had vertoond...

De kogels waren laag gericht en hij hoorde Mort luidkeels vloeken, terwijl hij als een schim, half struikelend, uit het gezicht verdween.

De Nachthavik maakte snel van de gelegenheid gebruik om langs de wand van de stal weg te sluipen.

Veilig nu, in de schaduw aan de andere zijde van de stal, wachtte hij, zijn oren gespitst, terwijl hij automatisch zijn pistool van kogels voorzag.

Er gebeurde enkele minuten niets.

Toen hoorde hij op korte afstand een roffel van paardenhoeven...

Mort had zijn werk gedaan en hij ging nu zijn makkers achterna.

De Nachthavik schoof zijn stetson naar zijn achterhoofd met de loop van zijn pistool, liet toen met een grimas het wapen in de holster glijden.

Wel, dit was niet zijn beste nummer geweest, peinsde hij, terwijl hij zich naar de schuur begaf waar hij Blackie had ondergebracht.

Hij had niet op de komst van Mort gerekend. Als hij wat langer was blijven luisteren... maar goed, dat had hij niet gedaan.

Nog was niet alles verloren.

Hij wist waar Andy werd gebracht.

Skeleton Butte.

Waar Skeleton Butte lag wist hij niet maar op de Flying J zou men hem ongetwijfeld kunnen inlichten daarover.

Even later slingerde hij zich in het zadel en zette zijn paard in beweging, op weg naar de Flying J...

HOOFDSTUK VI

Kogels voor de Nachthavik

Het was nog vroeg in de morgen toen Smith, na enkele uren te hebben geslapen, het woonvertrek van het ranchgebouw binnentrad, waar de kok zijn ontbijt had klaargezet.

Bill Holden, de voorman van de Flying J, die bij het venster naar buiten stond te staren en die kennelijk op de komst van Smith had gewacht, keerde zich haastig om.

„Morning,” zei hij en toen, nieuwsgierig, „wat ben je te weten gekomen over Andy?”

Smith glimlachte een beetje wrang terwijl hij een kop koffie inschonk.

„Kom erbij zitten, Bill,” nodigde hij uit. „Het is een heel verhaal en ik kan niet zeggen dat ik het er zo goed heb afgebracht. Ook een kop?”

„Graag.”

Holden ging mee aan tafel zitten en keek Smith onderzoekend aan.

„Toch geen moeilijkheden gehad?” vroeg hij.

Al etende, vertelde Smith wat hem de avond tevoren in Gunsmoke was overkomen, het afgeluisterde gesprek en het mislukken van zijn poging om Andy te bevrijden.

De voorman, die een grote kromme pijp had gestopt en aangestoken, blies een grote rookwolk uit en knikte begrijpend.

„Jammer,” was zijn commentaar, „maar je hebt je best gedaan, Steve. Het is ongelukkig afgelopen, maar dat kon geen mens voorzien!”

„Misschien niet,” mompelde Smith maar het klonk niet erg voldaan.

„Die ratelslang Linco is in elk geval voorlopig uitgeschakeld,” constateerde Holden, „en da's een mooie opruiming! Ik heb altijd wel gedacht dat hij en Cameron deel uitmaakten van de bende van Dud Monroe. Dat staat nu wel vast!”

„Het lijkt er wel op,” gaf Smith toe.

Hij schoof zijn bord van zich af en haalde zijn rookgerei te voorschijn. Terwijl hij langzaam een

sigaret rolde, vroeg hij: „Werkt Linco voor de Triangle B?” „Niet dat ik weet. Cameron en hij huizen, als ze tenminste in de buurt zijn, in die hut, waar jij vannacht geweest bent en dan hangen ze zomaar wat rond in Gunsmoke. Nee, werken is er bij hen niet bij!” „Ken jij de namen van de ploeg die voor de Triangle rijdt?” informeerde Smith verder.

Hij had, toen hij Holden zijn verhaal deed, geen namen genoemd en hij had ook de plaats niet vermeld waar men Andy vermoedelijk had gebracht.

Dat zou hij toch alleen opknappen, had hij al bij zichzelf besloten.

Holdens gezicht drukte verwondering uit, toen trok hij zijn voorhoofd in rimpels.

„Eens kijken,” mompelde hij. „Dat zijn Dan Berry, Rick Kimble, Rowdy Murdock... eh... Rod Springer, Mike Strong... Hal Barnes, die je al kent en de voorman, Mort Garner. Dan heb ik ze zo ongeveer, geloof ik. O ja, en Ross Eaton natuurlijk!”

„Wat is Nick Burke voor iemand?”

„We hebben geen moeite met hem,” verklaarde Holden. „Hij blijft een beetje op zichzelf maar hij is verder wel geschikt. Er zijn wel wat moeilijkheden

met enkele lui van zijn ploeg maar dat is meer van de laatste tijd, sinds Garner voorman geworden is.” „Zou Garner de oorzaak zijn van de moeilijkheden?” „Dat zou me niet verbazen. Hij is stug en ongemakkelijk, ook voor de mensen van zijn eigen ploeg. Ik heb het idee, dat Burke hem best kwijt zou willen, als-ie met goed fatsoen van hem af kon komen.” „Waarom ontslaat hij hem dan niet?”

„Misschien omdat hij de sheriff niet tegen het hoofd wil stoten,” opperde Holden. „You see, Garner was deputy-sheriff voor hij bij Burke in dienst kwam. Ik vermoed dat Ames hem bij Burke heeft aanbevolen! En Burke en de sheriff zijn min of meer vrienden!” „Juist, ja,” mompelde Smith. Toen vroeg hij plotseling: „Ken jij hier in de buurt een plaats die Skeleton Butte heet?”

„Ik ben er nooit geweest, als je dat bedoelt,” antwoordde de voorman. „Het is een heuvel, een eind naar het zuiden...” hij maakte een vaag gebaar met zijn hand, „waar vroeger, toen de Indianen dit land nog bevolkten, doden begraven werden.”

Hij bracht een lucifer naar zijn pijp en vroeg toen langs zijn neus weg: „Hoe komt het dat je daar iets

over wilt weten?”

„Ving de naam ergens op,” antwoordde Smith op nonchalante toon en Holden drong niet verder aan.

„Red Eagle kan je er meer over vertellen,” vervolgde hij. „Hij kent de plaats goed. Verschillende van zijn voorouders liggen daar begraven. Hij is een Mimbrenjo Apache.”

„I see.”

Smith schoof zijn stoel achteruit en wandelde langzaam naar het raam.

Het zonlicht lag in een warme gloed over de vallei en alles zag er rustig en vredig uit.

„Wat ben je voor vandaag verder van plan, Steve?” Smith haalde de schouders op.

„Een beetje rondtuinen op het gebied van de ranch. Proberen of ik hier of daar toevalligerwijs een spoor kan oppikken!”

Hij keerde zich glimlachend naar Holden, maar zijn ogen stonden ernstig.

„Dit is het beroerdste geval dat ik tot dusver bij de hand gehad heb, Bill,” verklaarde hij. „Komt misschien omdat m’n vader erbij betrokken is!”

„Kun je hulp gebruiken?”

Smith schudde het hoofd.

„Niet op dit ogenblik!”

„Je zegt het maar,” mompelde de voorman. „Als het zo ver is, kun je op ons allemaal rekenen!”

„Dat weet ik. Bill, jij houdt de zaak hier aan het draaien en ik zal proberen erachter te komen wat er precies aan de hand is. Als het op een afrekening aankomt, dan reken ik graag op je hulp.”

„Oké,” zei Holden eenvoudig.

Smith, die zich weer naar het raam wendde, zag Rode Adelaar uit het bunkhouse te voorschijn komen. Hij liep haastig naar buiten en wenkte de Indiaan. „Kan Red Eagle mij vertellen, waar ik de plaats kan vinden die Skeleton Butte genoemd wordt?”

De donkere ogen richtten zich op Smith alsof de Indiaan diens gedachten wilde raden.

„Red Eagle rijden daarheen met mister Smith,” stelde hij toen voor.

Smith schudde het hoofd.

„Ik ga er nu niet naar toe,” zei hij, „maar ik wil wel graag weten waar die plaats precies ligt.”

„Skeleton Butte zijn rotsachtige heuvel, ongeveer twaalf mijl, recht naar het zuiden,” verklaarde Red

Eagle met een plechtig gebaar van zijn hand in de richting die hij bedoelde. „Voorouders van Red Eagle daar begraven liggen in holen in rotswand.”

„Woont er iemand in de omgeving?”

„Dat geen plaats voor wonen,” antwoordde de Indiaan met een ondoorgrondelijk gezicht. „Geesten van voorouders willen rust!”

„Heeft de heuvel nog bijzondere kenmerken?” „Aan de voet van de heuvel staat kleine rij van tien cederbomen. Aan einde van rij ligt hut, waarin lichamen van doden werden gelegd in nacht voor begrafenis!”

„Thanks!”

De donkere ogen van de Indiaan volgden Smith terwijl deze naar de corral liep en Blackie floot.

Nadat hij zijn rijdier had gezadeld en aangetuigd en bij Pete Sparrow nog wat proviand gehaald had voor de verdere dag, slingerde hij zich in het zadel en draafde de vallei in.

Hij was er zeker van dat hij de Skeleton heuvel zonder moeite zou kunnen vinden, maar het lag niet in zijn bedoeling er nu reeds heen te rijden.

De bevrijding van Andy was een operatie die beter

in het donker kon plaatsvinden.

Hij liep in gedachten nog eens het gesprek na dat hij met de voorman had gehad en kwam tot de conclusie, dat zijn eerste vermoeden, dat Nick Burke van de Triangle in de moeilijkheden van de Flying J weleens de hand kon hebben, op geen enkele wijze bevestiging had gekregen.

Wel twijfelde hij er geen ogenblik aan dat Mort Garner de man was, die bij de ontvoering van Andy uit de gevangenis, had meegeholpen. Maar de voornamen van zijn kornuiten klopten niet met de namen van de cowboys, die Burke in dienst had.

Uit het gesprek dat hij had afgeluisterd, was wel gebleken dat Mort lid was van de bende, die te maken had met de verdwijning van Jefferson en zijn vader, maar of de leider, die door Mort en de anderen als de ,boss' werd aangeduid, Nick Burke was, viel te betwijfelen.

Smith vroeg zich af, terwijl hij naar het noorden afboog, wat de sheriff zou doen ten aanzien van de verdwijning uit de gevangenis van Andy.

Normaal zou zijn dat hij een ,posse' zou samenstellen om de vluchteling op te sporen. Hij kon

tenslotte niet weten dat Andy niet uit vrije wil de gevangenis had verlaten.

Er was alle kans, dacht hij, dat de sheriff hem erop aan zou kijken!

En wat dan nog!

Langzaam draafde hij door de heuvels in de richting van het grensgebied tussen de Flying J en de Triangle.

Wat hij zocht wist hij zelf niet maar op een of andere manier had hij de overtuiging dat de oplossing van het raadsel, dat aan de moeilijkheden ten grondslag lag, daar te vinden moest zijn.

Op de top van een lage heuvel ontdekte hij plotseling op enige afstand een groep van zes ruiters, die in zijn richting kwam aanrijden.

Op het ogenblik dat hij hen zag, kregen ze ook hem in het oog en hij bemerkte dat twee van de zes hun paarden aanzetten tot groter spoed en de anderen beduidden hetzelfde te doen.

Blijkbaar verwachtten ze dat hij op de vlucht zou slaan. Smith reed langzaam verder, een flauw glimlachje op de lippen.

,De ,posse' is toch nog verschenen,' dacht hij.

Hij herkende twee van de ruiters. Nick Burke, de

rancher en Hal Barnes, de man met wie hij het de vorige avond aan de stok had gehad.

De klap was kennelijk niet zo hard aangekomen, dat Barnes er nog hinder van had.

Toen ontdekte hij op het vest van een van de ruiters, een schrale, pezige figuur met een scherp, hoekig gezicht, de blikken ster. Het was dus een ‚posse’, onder leiding van een deputy-sheriff...

Op een afstand van enkele meters gekomen, hielden ze hun paarden in en Smith liet zijn blik over de gezichten glijden.

Het scherpe gezicht van de wetsdienaar en het donkere gezicht van de rancher namen hem onderzoekend op. De gezichten van Barnes en van de man die naast Burke had gereden drukten openlijke vijandigheid uit. De beide cowboys, die de achterhoede vormden, keken onverschillig alsof het hen niet aanging.

De man met de ster nam het woord.

„Ik ben Alan Hale, deputy-sheriff van Gunsmoke,” begon hij, „en wij,” hij maakte met zijn hand een korte beweging, „zijn op zoek naar een ontsnapte gevangene, Andy Jefferson, en naar de man die hem

hielp ontsnappen!”

Hij keek Smith met samengeknepen ogen aan.

„Wij geloven dat jij die man bent!”

Smith glimlachte spottend.

„Ik neem aan dat je daar bewijzen voor hebt,” zei hij. „En kom me niet vertellen, dat iemand me gezien heeft. Ik heb gisteravond al een kerel ontmoet, die beweerde dat hij een schietpartij gezien had. Ik weet niet of zijn gezichtsvermogen er intussen op vooruitgegaan is... z’n gezicht in elk geval niet!”

„Jij bent de enige die belang heeft bij de ontsnapping van Jefferson,” merkte Hale op. „En jij was gisteravond in Gunsmoke, zoals je zelf al gezegd hebt!” „En hoe zou ik dat voor elkaar gebracht hebben?” „De man die Jefferson hielp ontsnappen had een sleutel. Jij was gisteravond in het kantoor van de sheriff. Vermoedelijk heb je kans gezien daar een sleutel te pakken te krijgen!”

„Zegt sheriff Ames dat?”

„De sheriff is niet in de stad,” antwoordde Hale kort.

„Wel,” zei Smith lijsig, „ik was niet de enige die een bezoek gebracht heeft aan de sheriff. Mister

Burke was er ook met zijn vriend Linco!”

De donkere wenkbrauwen van de rancher trokken samen en zijn ogen fonkelden nijdig.

„Laat me je vertellen, vreemdeling,” zei hij op felle toon, „dat Linco geen vriend van mij is. We kwamen toevallig samen binnen! En als je denkt dat ik iets te doen heb gehad met de ontsnapping van Jefferson, dan ben je stapelgek!”

„Ik evenmin, Burke,” antwoordde Smith rustig. „Ik evenmin! Er was voor mij geen enkele reden om Andy uit de gevangenis te halen, omdat een jury hem nooit zou hebben veroordeeld! Zowat iedereen in Gunsmoke is ervan overtuigd dat Ross Eaton werd neergeschoten door een kogel uit een ‚rif’ en niet door een kogel uit een pistool...!”

Plotseling lag zijn eigen pistool in zijn hand, gericht op Hal Barnes, die een sluikse uitwijkpoging begonnen was, die hem in de rug van Smith moest brengen.

„Terug in de rij, Barnes!” snauwde Smith. „Jij bent zowat de laatste die ik achter m’n rug vertrouw. Dan geef ik altijd nog de voorkeur aan een ratelslang!” „Why, you...!” vloekte Barnes terwijl hij zijn paard terugzette. „Als ik...!”

„Shut up!” kwam de vinnige stem van Burke. Smith liet met een snelle beweging het wapen weer in de holster glijden.

„Iedereen die de verwonding van Eaton heeft gezien,” vervolgde hij, zich in het bijzonder tot Burke richtend, „heeft kunnen vaststellen dat ze niet door een pistoolkogel kan zijn veroorzaakt! De kogel is bovendien dwars door z’n schouder gegaan en als je denkt dat je zo iets kunt klaarmaken met een sixshooter, op vijftig meter afstand, dan, om met jouw woorden te spreken, Burke, ben je stapelgek!”

„Waarom al dat geklets,” merkte de man naast Burke verveeld op. „Het is duidelijk...”

Met een wrevelige blik en een kort handgebaar legde Burke ook hem het zwijgen op, maar Smith had de stem van Mort herkend.

„Wist jij dat, Alan?” wendde Burke zich tot de deputy.

„Ames heeft wel laten uitkomen dat het allemaal niet zo zeker was als het op het eerste gezicht leek,” gaf Hale voorzichtig toe.

„Waarom heeft-ie dat mij niet verteld?” viel Burke uit. „Wat heeft een ‚posse’ voor zin als je niet zeker

bent van je zaak? Is het soms de bedoeling dat we op hem gaan schieten terwijl hij vermoedelijk niet eens schuldig is?”

„Dat is niet uitgemaakt,” verweerde de deputy zich tam maar Burke snoof verachtelijk.

Hij maakte een hoofdbeweging naar zijn mannen.

„We gaan terug naar de ranch,” verklaarde hij kort.
„Er is werk te doen.”

Voor hij zijn paard liet keren, bleven zijn ogen met iets van waardering, op Smith rusten.

„Be seeing you, stranger!” zei hij.

Zijn twee cowboys hadden de teugel al gewend. Barnes en Mort Garner keken elkaar aan met een blik van verstandhouding en volgden toen hun baas.

Deputy Hale bleef alleen achter.

Hij keek Smith aan, trok een grimas en haalde berustend de schouders op.

„Zo heb je ze en zo ben je ze weer kwijt,” zei hij met een half lachje. „Kan niet zeggen dat ik er spijt van heb. ’t Wordt tijd dat ik dit luizig baantje eraan geef en me weer met koeien ga bezighouden. Well, so long, stranger! Dit schijnt jouw geluksdag te zijn!”

„Laten we het hopen,” grinnikte Smith terwijl hij

zijn hand opstak bij wijze van groet en Blackie in beweging zette.

„Een storm in een glas water,” dacht hij, terwijl hij verder reed.

En hij besloot om Burke, als dat nodig mocht zijn, toch eens een bezoek te brengen...

Nadat hij in een langzaam tempo nog een uur had gereden, begon het landschap plotseling van karakter te veranderen. In plaats van de glooiende heuvels met hun dichte begroeiing, hier en daar onderbroken door uitgestrekte gedeelten grasland, kwam nu rotsachtig terrein, geleidelijk oplopend, doorsneden met smalle ravijnen tussen hoge rotswanden.

De bodem was op verschillende plaatsen bezaaid met rotsblokken en rolstenen, waartegen hier en daar cactussen en doornstruiken groeiden met in de holten, waar zand en water zich konden verzamelen, een enkele pol dor, hard gras.

Dit waren kennelijk de „bad lands”, op de grens tussen de beide ranches.

Smith liet Blackie stapvoets gaan, voorzichtig zijn weg zoekend over het ruwe, ongelijke terrein, zijn stetson laag op zijn voorhoofd ter bescherming tegen

de genadeloos brandende zon, terwijl zijn scherpe, grijze ogen de omgeving nauwlettend opnamen.

Hij bereikte een punt waar aan zijn rechterhand de rotsbodem trapsgewijze afliep naar een canyon, die hij gedeeltelijk kon overzien terwijl voor hem uit een smal pad hogerop voerde naar een rotsplateau, waarvan de gekartelde randen scherp stonden afgetekend tegen de blauwe hemel.

Hij hield Blackie in en gemakkelijk leunend in het zadel, haalde hij zijn rookgerei te voorschijn en begon automatisch een sigaret te rollen terwijl hij, met samengeknepen ogen, het landschap bekeek.

Toen, terwijl hij zijn sigaret aanstak, viel zijn oog plotseling op een hoefafdruk die duidelijk stond afgetekend op een klein zanderig plekje in de rotsbodem.

De afdruk kon niet veel ouder zijn dan enkele dagen, dacht hij, en hij was gemaakt door een ruiter die naar het rotsplateau was gegaan.

Hij liet zijn ogen opnieuw langs de rotswand dwalen tot aan de bovenrand, verscheidene tientallen meters hoog en zijn blik volgde het pad dat naar boven leidde en dat op wat groter hoogte overging in een richel

van misschien anderhalve meter breed langs de granieten wand, langzaam oplopend naar het plateau.

In de rotsmuur, ter hoogte van de richel, waren op verschillende plaatsen holen en grotten aanwezig.

Smith vroeg zich af of ook deze holen hadden gediend als begraafplaats voor de gestorven Apaches, die hier vroeger hun jachtgebied hadden gehad.

De aanwezigheid van de hoefindruk, het was de enige die hij kon ontdekken, deed hem tenslotte besluiten de onderzoekingstocht voort te zetten naar het plateau. Na een laatste trek smeed hij het eindje sigaret weg en haalde zachtjes de teugel aan.

Voorzichtig leidde hij Blackie over het glooiende, moeilijk begaanbare pad naar boven tot hij de richel langs de rotswand bereikte.

Hij had dit gedeelte van beneden af niet kunnen overzien en het leek hem dat op de richel grote stenen waren neergekomen en, ondanks de helling, waren blijven liggen, zodat er op sommige plaatsen nauwelijks ruimte was om te passeren.

De richel bleek, ten dele, ook aanzienlijk smaller te zijn dan hij eerst had gedacht en nadat hij de situatie enkele ogenblikken had bekeken, vroeg hij zich af of

het niet verstandiger zou zijn om terug te keren en het plateau te laten voor wat het was.

Toen haalde hij ongeduldig de schouders op.

Anderen waren hem hier voorgegaan en het moest dus mogelijk zijn langs deze weg boven te komen.

Hij besloot echter af te stijgen en te voet, Blackie aan de teugel meevoerend, begon hij het smalle rotspad te beklimmen.

Het eerste gedeelte leverde geen moeilijkheden op en hij had ongeveer vijftig meter afgelegd toen hij de eerste hindernis ontmoette, een blok graniet, dat tegen de rotswand lag aangeleund, waardoor het pad ter plaatse nauwelijks nog een halve meter breed was.

„Easy, old boy,” mompelde Smith, en Blackie scheen de situatie volkomen te beseffen. Hij zette de benen voorzichtig neer alsof hij, evenals zijn meester, wist dat een misstap een val zou betekenen in het naastgelegen ravijn, een val die ze geen van beiden zouden overleven.

Tegen de rotsmuur was de hitte intens en Smith stond een ogenblik stil om het zweet van zijn gezicht te vegen.

Terwijl hij daarmee bezig was, kwam plotseling met bulderend geweld een rolsteen langs de steil oplopende rotswand naar beneden denderen. Smith keek verbijsterd toe hoe de enorme steen, een tiental meters voor hem uit, met een smak de richel raakte, doorgleed en in het ravijn keilde.

Nauwelijks van de schrik bekomen, zag hij een tweede steen, groter dan de vorige en dichterbij, naar beneden vallen...

Even leek het erop dat de steen over het rotspad in zijn richting zou komen aanrollen, maar tot zijn grote opluchting zag hij hem plotseling zijwaarts uitwijken en over de rand van het pad, eveneens in het ravijn verdwijnen.

Met een sprong stond hij naast Blackie en rukte zijn Winchester uit het zadelfoedraal.

Op hetzelfde moment hoorde hij het jankende geluid van een geweerkogel die hem rakelings passeerde. Het stuk lood sloeg tegen de rotswand te pletter, nog voor de knal van het schot tot hem doordrong.

Hij liet zich op het pad vallen, languit op zijn rug.

Hier was hij veilig voor de scherpschutter die zich

ergens beneden hem in de canyon moest ophouden.

Zijn ogen waren gericht op de kam van de rotswand, schuin boven hem... iedere spier en zenuw was gespannen... zijn vinger lag gekromd om de trekker van zijn buks.

Het waren maar een aantal seconden maar het leek een eeuwigheid... toen verscheen over de bovenrand van de hoog oprijzende granieten muur de smerige tronie van Hal Barnes...

De Winchester knalde en het hoofd van Barnes verdween als de weerlicht.

Snel krabbelde Smith half overeind, greep de teugel van zijn zwarte hengst en kroop op handen en voeten verder... weg van de plaats waar Barnes hem had gezien.

Nauwelijks had hij zich enkele meters verplaatst of een steen van een halve meter doorsnee duikelde naar beneden en sloeg achter hem in splinters uiteen.

Boven het lawaai uit hoorde hij het honende gelach van Barnes.

Blackie, zenuwachtig geworden door al het lawaai, week plotseling opzij uit, zijn oren gespitst, terwijl trillingen over zijn glanzende huid liepen.

Smith dacht een moment dat zijn rijdier in het ravijn zou verdwijnen, zo dicht schoven de achterbenen naar de rand van het pad.

Hij richtte zich half op en trok met een ruk de teugel naar zich toe.

„Rustig... rustig!” beet hij het paard toe en het klonk bijna als een schreeuw.

Weer sloegen een tweetal kogels boven hem in de rotswand maar Smith sloeg er nauwelijks acht op.

Met een strak, verbeterd gezicht waarlangs het zweet in straaltjes naar beneden liep, schuifelde hij verder over het pad, zijn buks in de ene hand, de teugel in de andere.

De kogels deerden hem niet. Vermoedelijk was hij maar nauwelijks zichtbaar voor de schutter die zich een heel stuk lager bevond. Hij hoopte alleen maar dat de kerel Blackie niet tot doelwit zou kiezen.

Terwijl achter hem weer een aantal kleinere stenen naar beneden rolden, ontdekte Smith enkele meters van hem vandaan, een opening in de rotsmuur, een smalle kloof, maar ruim genoeg om hem en zijn paard een schuilplaats te bieden.

Hij schoof er langzaam naar toe en glipte naar

binnen, de zwarte hengst met zich meetrekkend.

Toen hij zich oprichtte werd hij bijna van de been geworpen door Blackie, die hinnikend van pijn het hoofd achterovergooide, toen een kogel de huid van zijn achterhand striemde.

Smith kalmeerde het dier met zachte woorden en, leunend tegen de wand van de kloof, probeerde hij zelf weer een beetje op verhaal te komen.

Nadat hij met zijn halsdoek het zweet van zijn gezicht had geveegd, haalde hij zijn tabak te voorschijn, en begon met vingers die weer volkomen rustig waren, een sigaret te rollen.

Het was een ontsnapping op het nippertje geweest. Hij mocht er de hemel dankbaar voor zijn.

Nu was het maar de vraag hoe hij hier wegwam.

Hij zou in elk geval moeten wachten tot het donker was en de maan nog niet zou zijn opgekomen. In de duisternis zou hij een redelijke kans hebben, ook al zouden zijn twee aanvallers, hij twijfelde er niet aan dat de tweede man Mort Garner was, misschien hun best doen om het werk af te maken.

De gedachte aan Barnes en Garner deed zijn gezicht verstrakken.

Het waren niets minder dan een stel smerige moordenaars en hoe eerder ze onschadelijk zouden worden gemaakt hoe beter.

Hij smiet het eindje sigaret op de grond en begon zijn schuilplaats te inspecteren.

Ze was enkele meters breed en het achtergedeelte was volkomen duister zodat hij de diepte niet kon bepalen. Ver boven hem was door een smalle spleet de blauwe lucht te zien.

Hij liep met voorzichtige schreden de kloof verder in, in het aardedonker tastend langs de onregelmatige wand, maar hij kon het einde niet ontdekken. De bodem was ruw, bezaaid met grote en kleine stenen, maar vrij goed begaanbaar.

Hij streek een lucifer aan en zag het vlammetje onrustig flakkeren en toen plotseling doven.

Toen bemerkte hij ook de luchtstroom in de kloof. Hij kwam tot de conclusie dat er ergens voor hem een uitgang moest zijn en zijn gezicht ontspande zich.

Dat was de moeite waard om te onderzoeken!

Hij keerde terug naar de ingang van de kloof, waar hij Blackie had achtergelaten en samen gingen ze opnieuw op weg.

Ze vorderden langzaam want Smith nam geen enkel risico. Voorzichtig tastten zijn voeten de bodem af naar scheuren of spleten, die hem of zijn paard noodlottig zouden kunnen worden en zo goed mogelijk verwijderde hij de stenen die op zijn pad lagen en waaraan de hengst zich zou kunnen verwonden.

Hij had tenslotte geen idee meer van de tijd die verstreek en de afstand die hij aflegde.

De kloof liep kennelijk dwars door het rotsplateau heen. Nu en dan viel er, door spleten en scheuren in de bovenwand, enig licht naar binnen.

Toen hij zich begon af te vragen hoe lang het nog zou kunnen duren, zag hij een eind voor zich uit de lichtvlek die het einde van de kloof aangaf.

Hij ontdekte dat de toegang tot de kloof aan die zijde werd afgeschermd door dicht struikgewas en liet Blackie achter om te voet de situatie in ogenschouw te nemen.

Hij ademde diep toen hij uit de duisternis weer in het zonlicht trad en, na de kilte in de kloof, de warmte weer over hem heen viel.

Hij worstelde zich door de smalle gordel van struiken. Daarachter lag een brede, zanderige strook,

in één richting kennelijk oplopend naar het plateau, in de andere richting glooiend naar het dal beneden.

Aansluitend aan de strook geel zand lag een diepe terreinplooi, waarvan de steile, aflopende helling, begroeid was met lage, doornige struiken. De bodem van de laagte was een uitgestrekt cactusveld.

Hij liep, tevreden met zijn onderzoek, terug naar zijn paard en had juist de teugel gepakt, toen hij het zachte gebons hoorde van hoeven van een dravend paard...

Zijn gezicht verstrakte en onwillekeurig gleed zijn hand naar zijn pistool. Toen schoot plotseling een andere gedachte door zijn hoofd en snel haakte hij de lasso van de zadelknop en drong tussen de struiken door.

Verscholen nabij de rand van de begroeiing wachtte hij de komst van de ruiter af...

Op enige afstand kreeg hij hem in het oog. Het was Hal Barnes, die zich van geen onheil bewust was.

Op het ogenblik dat Barnes nog een twintig meter van hem verwijderd was, trad Smith uit de struiken te voorschijn en met furieuze armbewegingen bracht hij het touw in beweging.

De plotselinge verschijning van zijn vijand maakte de bandiet volkomen in de war. Hij aarzelde... bemerkte dat terugkeren niet meer mogelijk was en drukte zijn paard de sporen in de flanken om in een wilde rush buiten het bereik van het wurgende touw te blijven. Het mislukte.

Op het juiste moment schoot de lasso uit ... (blz. 88)

Op het juiste moment schoot de lasso uit en de lus legde zich keurig om de brede schouders van Hall Barnes...

Met opeengeklemdde lippen zette Smith zich schrap, een ogenblik later trok de lasso aan en Barnes vloog

uit het zadel alsof een reuzenhand hem weggeslagen had.

Verdoofd bleef hij liggen en met afgemeten stappen liep Smith naar hem toe, haakte de lus van zijn schouders en rolde de lasso weer ineen...

Even later opende Barnes zijn ogen en Smith, die met een strak, onbewogen gezicht op hem neer keek, zag in die ogen plotseling de doodsangst oplaaien.

Met een langzame, nadrukkelijke beweging trok hij zijn pistool uit de holster.

„Get up!” zei hij toonloos.

Barnes krabbelde half overeind tot hij op zijn knieën zat. Hij strekte zijn harige handen uit en zijn lippen konden de woorden nauwelijks uitbrengen.

„Don’t shoot, mister...” smeekte hij. „Ik probeerde je alleen maar bang te maken... ’t Was niet m’n bedoeling... Hij...!”

„Get up!” herhaalde Smith en de Colt bewoog dreigend. „En steek je handen omhoog!”

„Please, mister... laat me leven...” jammerde Barnes terwijl hij op trillende benen, zijn grote handen langs zijn hoofd, voor Smith stond.

Smith keek hem met kille ondoorgrondelijke ogen

aan.

„Wie is de boss?” vroeg hij plotseling.

„Ik werk voor... voor de Triangle, mister,” antwoordde Barnes. „Ik dacht dat je dat wist...”

De verbazing in de stem was echt en Smith beseftte dat zijn vraag langs het doel was heengegaan.

„Waar houden ze old man Jefferson en zijn vriend vast?” vroeg hij toen op de man af.

Zijn pistool kwam langzaam omhoog en Barnes volgde de beweging met ogen waarin de angst oplaaide. Grote zweetdruppels liepen langs zijn zware, ongeschoren gezicht.

„Ik weet het niet!” kermde hij op huilerige toon.

„Eerlijk... je moet me geloven...!”

De woorden eindigden op een hoge schrille toon en Smith kwam tot de overtuiging dat Barnes de waarheid sprak. De man was een lafaard en hij zou ongetwijfeld doorgeslagen hebben nu hij dacht dat zijn leven in gevaar was.

Hij duwde de loop van het pistool tegen de maag van Barnes.

„Achteruit!” beval hij en, gedreven door het pistool, week de zware kerel langzaam terug naar de

rand van de helling... zijn ogen gericht op het harde, onaandoenlijke gezicht voor hem terwijl zijn mond geluiden maakte die nauwelijks waren te verstaan...

Voor hij erachter kwam wat de bedoeling was, dreunde een vuistslag neer op zijn ongeschoren kaak.

Hij gilte en zijn armen graaiden in de lucht om zijn evenwicht te kunnen behouden... toen verloor hij de grond onder de voeten en rollend en buiteland ging hij de helling af, over en langs doornstruiken tot hij tenslotte in het cactusveld beneden tot stilstand kwam.

Smith, die met een onbewogen gezicht de afdaling gevolgd had, zag hoe Barnes even later tussen de stekelige begroeiing uitkroop en, na enkele meters, weer uitgeput neerplofte.

„Die kerel zal een tijdje nodig hebben om zich van de stekels te ontdoen,” dacht hij, terwijl hij naar zijn paard liep.

Jammer dat hij geen informatie uit hem had kunnen loskrijgen. Al met al was hij na alle schermutselingen nog niet veel dichterbij zijn doel gekomen.

Hij haalde de schouders op en slingerde zich in het zadel. Als hij maar met de zaak bezig bleef, zou hij

ongetwijfeld vroeg of laat de juiste draad in handen krijgen.

Hij klopte Blackie liefkozend op de hals.

„Come on, old horse,” mompelde hij. „Er is nog meer werk te doen. Laten we eens gaan kijken hoe het er bij Skeleton Butte uitziet...”

HOOFDSTUK VII

Schoten bij Skeleton Butte

De Nachthavik doofde zijn sigaret en richtte zich langzaam op tussen de kleine groep struiken. ‚Het is tijd,‘ dacht hij, ‚om mij met Andy te gaan bezighouden.’

Voor de laatste maal gingen zijn scherpe ogen over het landschap dat zich, helder verlicht door een bijna volle maan, voor hem uitstreckte, in ieder detail duidelijk afgetekend.

Op een goede vijftig meter van hem vandaan begon de korte rij cederbomen, waarvan Red Eagle hem gesproken had.

De bomen stonden langs een smalle, ondiepe beek met lage oevers en vormden een aanloop naar een klein bos, verderop, een dichte begroeiing van hoge struiken, waartussen een aantal verspreid staande berkenbomen oprezen, hun wit gevlekte stammen

spookachtig glanzend in het bleke licht.

Daarachter klom, in onregelmatige vormen, het kolossale rotsmassief uit de vlakte omhoog dat de naam droeg van Skeleton Butte.

De contouren stonden duidelijk omlind tegen de nachtelijke hemel.

De cabin, waarin de Apaches eertijds hun doden plachten onder te brengen in de nacht voor de begrafenis, lag aan de rand van de bebossing, onzichtbaar vanaf de plaats waar de Nachthavik zich bevond.

Maar hij kende de ligging van de hut.

Hij was eerder, in een wijde boog, langs die zijde van het bos gereden om zich van de juiste plaats van de cabin op de hoogte te stellen.

Door zijn kijker had hij de hut een tijdlang in het oog gehouden. Er was geen teken van leven te bespeuren geweest, maar een vage lichtschijn, die door een opening in een der wanden naar buiten viel, liet vermoeden, dat er iemand aanwezig moest zijn.

Hij keek naar Blackie, die enkele meters van hem vandaan stond vastgebonden, controleerde zijn Colt, trok zijn zwarte stetson naar voren, maakte zich uit

de struiken los en liep snel naar de bomenrij.

Gebruik makend van de schaduwen die het maanlicht opriep, sloop hij langs de beek verder in de richting van het bos.

Als een donkere schim bewoog hij zich tussen de struiken, zijn hand aan het pistool en, naar mate hij de hut naderde, steeds meer waakzaam op zijn hoede voor mogelijk onraad.

De begroeiing werd minder en de Nachthavik kwam tot de conclusie dat hij de rand van het bos naderde.

Toen hoorde hij plotseling rechts van hem en vlak bij het zachte snuiven van een paard.

Hij stond een ogenblik roerloos terwijl zijn hand de Colt voorzichtig uit de holster trok.

Daarna, vrijwel geruisloos, bewoog hij zich langzaam in de richting waar het zachte geluid geklonken had.

Hij hoefde niet ver te gaan.

Het dier stond in een kleine open ruimte tussen de struiken, met de teugel losjes aan de tak van een kleine boom vastgebonden.

Het maanlicht glansde op zijn huid en de Nachthavik, die het paard bekeek, herkende het.

Het was het rijdier van Red Eagle! Daar was geen twijfel aan.

Hij keek een ogenblik om zich heen maar de Indiaan was nergens te ontdekken.

Met een vaag gevoel van onrust keerde hij op zijn schreden terug, speurend naar de plek waar de hut moest liggen.

Hij liep door tot aan de rand van de begroeiing en zag toen het bouwsel liggen, een veertig meter van hem verwijderd.

Binnen de bosrand blijvend, sloop hij erheen.

Het bouwsel was primitief, van ruwe stammen en leem opgetrokken. Achter de hut was een deel van de struiken gerooid en was, van palen, een corral gemaakt.

Er stonden drie paarden.

Terwijl de Nachthavik naar de voorzijde sloop, hoorde hij plotseling binnen de stem van de Indiaan. Enkele korte woorden die hij niet kon verstaan, op bevelende toon...

Toen viel er een schot... onmiddellijk gevolgd door een tweede!

Onmiddellijk daarna een stem: „Get him, Greg!

Laat 'm niet ontsnappen!" Het eindigde in een kreun.

De Nachthavik zag hoe Red Eagle naar buiten kwam strompelen, zijn rechterhand tegen zijn linkerschouder gedrukt...

Hij deed enkele wankelende passen... sloeg toen languit tegen de grond.

Greg verscheen in de deuropening.

Zijn hand met de revolver ging zoekend rond tot hij het lichaam van de Indiaan op de grond ontdekte.

„Je gaat eraan, jij rooie hond!" bromde hij en richtte zijn wapen...

Langzaam zakte hij door de knieën toen de Nachthavik, die naast de deuropening tegen de wand stond gedrukt, de kolf van zijn pistool met kracht op Gregs schedel deed neerkomen.

De stem binnen vroeg ongeduldig: „Hoe is het, Greg? Heb je 'm te pakken gekregen?"

De Nachthavik haalde de trekker van zijn pistool over. De knal van het schot daverde door de stilte.

„Sure!" bromde de Nachthavik door de deuropening.

„Goed! Help me dan eens overeind. Hij heeft me in m'n been geraakt, de smerige, vuile..."

Hij hield plotseling stil toen hij de Nachthavik zag

binnenkomen.

De man, die de Nachthavik kende als Adam, lag op de lemen vloer van de hut, die spaarzaam verlicht werd door een primitieve olielamp.

Zijn gezicht, dat een groot litteken droeg over zijn rechterwang, vertrok van verbazing en pijn.

„Jij bent niet...” begon hij en toen deed hij een wanhopige greep naar zijn pistool. Hij slaagde er niet in het wapen te pakken te krijgen om de eenvoudige reden dat het tussen de vloer en zijn lichaam geklemd zat.

Eer hij zich daarvan bewust werd, werd ook hij door de kolf van het pistool buiten gevecht gesteld.

„Steve!”

De stem van Andy drong tot de Nachthavik door, tegelijk met een ander geluid.

Het zachte gebons van paardenhoeven...

De ruiters waren nog ver weg maar kwamen snel naderbij...

Met een ruk trok de Nachthavik de zwarte halsdoek van zijn gezicht en knielde neer bij Andy, die in een hoek op de grond lag.

Alleen zijn voeten waren samengebonden.

„Je kunt er beter tussenuit trekken, Steve!” maande Andy, die nu ook het geluid van de hoefslagen hoorde. „De rest van de bende is op komst!”

„Dat weet ik, son,” antwoordde de Nachthavik kort en met enkele verwoede halen van zijn mes sneed hij het touw door waarmee Andy gebonden was. „Denk je dat je kunt lopen?”

Hij wachtte het antwoord niet af maar trok Andy overeind en sleurde hem min of meer naar buiten.

Het hoefgeroffel kwam snel naderbij.

„In de corral hierachter staan enkele paarden! Grijp er een en maak dat je wegkomt, son!” spoorde de Nachthavik aan.

„Maar hoe moet het dan met jou... en met Red...?”

„Doet er niet toe! Ik zorg wel voor hem! Weg wezen, zo vlug je kunt! Come on... Hurry...!”

De woorden klonken bijna als een snauw en Andy legde er zich bij neer.

Met een onzekere blik naar de Indiaan, die nog roerloos op de grond lag, verdween hij strompelend langs de zijkant van de hut.

De Nachthavik liep snel naar Red Eagle, tilde de Indiaan overeind en liet hem over zijn schouder

vallen. De man kreunde zachtjes maar daar trok de Nachthavik zich weinig van aan.

Er was geen tijd te verliezen!

Terwijl hij met zijn last langs de zijkant van de hut verdween om de beschermende struiken op te zoeken, kwam Andy aan de andere zijde te voorschijn op zijn geleende paard en galoppeerde weg in noordelijke richting.

De Nachthavik, het onheilspellende gedonder van de naderende hoefslagen in zijn oren, bewoog zich, met de Indiaan over zijn schouder, moeizaam door het struikgewas naar de plaats waar het paard van Red Eagle zich bevond.

Zijn gezicht stond grimmig.

De komst van de ruiters en ook het optreden van Red Eagle hadden de zaak heel wat ingewikkelder gemaakt dan hij had voorzien.

Hij bereikte de plek waar het paard stond vastgebonden en legde de Indiaan voorzichtig op de grond neer.

Het gedender van de hoefslagen maakte plaats voor geschreeuw, uitroepen en verwensingen, die duidelijk tot de plek waar de Nachthavik zich bevond,

doordrongen.

Het was duidelijk dat de bende was gearriveerd en bemerkte had hoe de situatie erbij stond.

Terwijl de Nachthavik de kogelwond die de Indiaan had opgelopen, onderzocht en zo goed mogelijk probeerde het bloeden te stelpen, hielden zijn gedachten zich bezig met de vraag, wat er nu zou gaan gebeuren en hoe hij hier zou kunnen weggkomen.

De nieuw aangekomenen zouden ongetwijfeld wachten tot de twee kerels die hij buiten westen had geslagen, weer zouden zijn bijgekomen.

Dan zouden ze te weten komen, dat Andy hulp van buiten had gekregen en dat een van de helpers tegen een kogel was aangelopen.

Als ze zich bij de situatie zouden neerleggen, zouden ze vermoedelijk weer spoedig verder rijden en dan was er geen vuiltje aan de lucht.

Iets anders werd het als iemand op het idee zou komen dat de gewonde nog weleens in de naaste omgeving zou kunnen zijn.

Als ze zouden gaan zoeken, zou de toestand weleens penibel kunnen worden.

Wat zou er gaan gebeuren?

Plotseling kwam hij tot het besluit dat het van het grootste belang kon zijn om dat zo vlug mogelijk te weten. Bovendien gaf het wachten hier hem een gevoel van machteloosheid, die hem niet aanstond.

Een ogenblik later gleed hij opnieuw tussen de struiken door als een boskat, op weg naar de hut.

Er was niemand te zien maar hij hoorde binnen stemmen. Voor de hut stond een drietal paarden.

Hij bewoog zich langzaam, als een donkere schaduw, langs de zijkant van de cabin om zo dicht mogelijk bij de vensteropening te komen.

Toen kraakte plotseling een tak achter hem en een harde stem, de stem van Mort Garner, zei: „Ga maar verder, broer, en blijf met je handen uit de buurt van je pistolen, als je in leven wilt blijven!”

De Nachthavik stond een ogenblik onbeweeglijk, zijn handen roerloos langs zijn zijden.

Toen voelde hij de loop van een pistool in zijn rug en met langzame afgemeten stappen liep hij verder naar de voorkant van de hut.

De deur stond op een kier en de Nachthavik duwde hem verder open met zijn gelaarsde voet en stapte naar binnen, Mort Garner vlak achter hem.

Er waren vier mannen aanwezig. Adam en Greg, die op de grond lagen en nog steeds niet waren bijgekomen. Een lange, magere kerel leunde op een rand van een wrakke tafel. Zijn ogen stonden dicht bij elkaar en boven zijn smalle mond zat als een dunne lijn een zwart snorretje. De andere man was kleiner en zwaarder gebouwd en zijn ongeschoren gezicht droeg een ontevreden uitdrukking.

Ze keken allebei verbaasd toen de Nachthavik kwam binnenstappen en de man bij de tafel greep onwillekeurig naar zijn pistool.

„Ga daar staan!” beval Mort en de Nachthavik liep naar de aangegeven plaats.

Daar wendde hij zich om en keek de drie mannen met rustige ogen aan.

„Ik keek nog eens even rond,” legde Mort aan zijn twee makkers uit, „en vond die kerel daar rond de hut sluipen.”

„Een van de kerels die de ander heeft helpen ontsnappen,” veronderstelde de man bij de tafel, met een beweging naar de hoek waar Andy gelegen had.

„Is dat zo?” vroeg Mort, maar de Nachthavik haalde alleen maar de schouders op.

„We komen er wel achter als die twee daar weer boven water komen!” bromde Mort.

Hij bekeek de Nachthavik van boven tot onder en vroeg toen: „Wie ben je eigenlijk?”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd maar gaf geen antwoord.

Het maakte Mort nijdig.

Hij bracht zijn pistool omhoog en grauwde: „Misschien kan dit je aan het praten krijgen?”

De Nachthavik antwoordde niet maar bewoog zich langzaam achteruit, zijn handen ver van zijn lichaam, tot hij met zijn rug tegen de muur stond.

Zijn ogen achter het zwarte masker hielden het drietal in het oog en bleven tenslotte op Mort rusten.

Hij kon de gedachten van de man bijna lezen, en hij geloofde niet dat Mort zou schieten.

Nog niet!

„Wel?” vroeg Mort dreigend.

„’t Is dezelfde kerel waarmee Joe en Eddy het aan de stok hebben gehad!” kwam plotseling de stem van de kleine bandiet.

De naam Eddy bracht hem nog op een ander idee.

„Misschien is het die vent Smith, die Eddy gisteren

te grazen genomen heeft,” opperde hij.

„Dat kunnen we vlug te weten komen,” bromde Mort driftig en, met zijn pistool vooruit, liep hij op de Nachthavik toe...

Toen hij binnen bereik was, kwam deze plotseling in actie!

Zich afzettend tegen de muur, schoot zijn rechterschoen omhoog in een trap waarin alle spanning in zijn spieren zich ontlade...

De harde neus van de laars raakte de loop van het pistool en deed het wapen uit de hand van Mort vliegen. Het viel met een doffe klap op de lemen vloer en ook de Nachthavik wierp zich haastig tegen de grond!

Een kogel, afgevuurd door de lange bandiet, die bij de tafel stond, sloeg een gat in de wand, maar toen had de Nachthavik zijn sixshooter in de hand en haalde hij de trekker over...

Het gloeiende stukje lood striemde de pols van de kerel die gilte van pijn, zijn pistool liet vallen en met zijn vrije hand zijn gewonde pols greep.

De Nachthavik zag, in een glimp, hoe ook de kleine outlaw zijn vuurwapen te voorschijn had gehaald en in

een flits kwam hij overeenid.

Zijn linkerarm schoot als een klem om de keel van Mort, die zich nog nauwelijks van de onverhoedse aanval hersteld had en hij trok de bandiet achterover naar zich toe, zodat Mort een levend schild voor hem vormde, voor het geval er nog meer lood mocht rondvliegen.

Hij lachte zachtjes toen hij de kleine bandiet zag aarzelen.

„Schiet dan, vriend,” nodigde hij spottend uit, „en zie wat er gebeurt. En anders laat je dat schietijzer maar vallen!”

„Drop it!” snauwde Mort met gesmoorde stem, toen de ander niet onmiddellijk aan de uitnodiging gevolg gaf.

Zachtjes vloekend liet de man zijn revolver op de grond vallen.

De Nachthavik duwde Mort met een ruk van zich af zodat hij tegen de muur terechtkwam en maar nauwelijks overeenid wist te blijven.

Hij keerde zich langzaam om en keek de Nachthavik aan met ogen waarin een dodelijke haat brandde.

Voorzichtig wreef hij zijn keel en hoestte toen hij

de kruitdamp die zwaar in het vertrek hing, inademde.

„Ik heb je onderschat, stranger!” zei hij schor, „maar dat zal me geen tweede keer gebeuren! Ik weet niet wie je bent, maar ik ben er zeker van dat we elkaar nog weleens zullen ontmoeten!”

De ogen van de Nachthavik stonden kil en ijzig.

„Waar ik vandaan kom, noemen ze me de Nachthavik! Ik heb een hekel aan schurken en zij moeten mij niet! Maar gewoonlijk trek ik aan het langste eind!”

Hij maakte een beweging met zijn Colt naar de kleinste van het drietal, die er met een somber gezicht bij stond.

„Jij! Verzamel alle schietijzers maar. En probeer geen grapjes uit te halen! Ze zouden je slecht bekomen!”

De kleine bandiet voldeed grommend aan het bevel en stond even later met zijn handen vol vuurwapens te wachten op het volgende bevel.

„Nu gaan we alle drie naar buiten!” vervolgde de Nachthavik. „En denk eraan, ik ben vlak achter jullie en een kogel gaat altijd nog vlugger dan een kerel die

naar z'n paard rent!”

„Laat ze maar vallen!” kwam het volgende commando, toen ze buiten in het maanlicht stonden en met een gemompelde vloek liet de kerel de wapens op de grond vallen.

„En nou jij!” Het pistool wees naar Mort. „Maak jij maar een gat in de grond!”

„Wat?”

„Je hebt me verstaan!” snauwde de Nachthavik. „En het is geen verzoek... it's an order!!”

Met op elkaar geklemde lippen boog Mort zich voorover en begon met zijn handen een gat te graven in de rulle grond.

„Prachtig!” mompelde de Nachthavik toen het naar zijn mening diep genoeg was.

Met zijn gelaarsde voet veegde hij de schietijzers in het gat, vulde het op met het uitgekomen zand en stampte het stevig aan, terwijl zijn pistool het drietal onder schot hield.

„Het volgende nummer zal ik zelf doen,” kondigde hij aan en, zonder het drietal uit het oog te verliezen, liep hij naar de paarden en haalde de geweren uit de foedralen.

Hij stak de lopen tot aan het magazijn in het losse zand en knikte goedkeurend.

„So, that's that, en nu klimmen jullie op je paarden en maakt dat je wegkomt.”

Langzaam liepen Mort en zijn makkers naar hun rijdieren en zwaaiden zich in het zadel.

„Als ik jou nog eens ontmoet, stranger,” zei Mort, met een stem die dik was van woede, „dan zal ik je eerst zand laten eten!”

„Als wij elkaar nog eens tegenkomen, dan zul je misschien niet meer in staat zijn het na te vertellen,” antwoordde de Nachthavik. „Get goin'!”

Zijn pistool knalde en de kogel doorboorde Morts hoed.

Met een vloek liet de bandiet zijn paard op de achterbenen keren en stormde in galop zijn makkers achterna.

De Nachthavik zag hen in het maanlicht weggalopperen en bleef kijken tot ze uit het gezicht verdwenen waren.

Ze zouden ongetwijfeld weer vlug genoeg terug zijn om hun wapens op te halen maar het zou de nodige moeite kosten om die weer schietvaardig te maken.

Hij trok de zwarte halsdoek van zijn gezicht en ademde diep de koele nachtlucht in.

Toen liep hij snel om de hut heen naar de plaats waar hij de Indiaan had achtergelaten.

Red Eagle was weer tot bewustzijn gekomen en zijn donkere ogen glansden in het maanlicht toen de Nachthavik zich over hem heen boog.

De wond bloedde niet meer en bleek niet veel meer te zijn dan een flinke vleeswond die wel pijnlijk maar niet van ernstige aard was.

„Voelt Red Eagle zich goed genoeg om te kunnen rijden?” informeerde de Nachthavik.

„Red Eagle zal rijden!” verzekerde de Indiaan met een resoluut knikje. „Hoe is het met young mister Andy?”

„Andy is all right! Hij is op weg naar de ranch,” lichtte de Nachthavik hem in.

„Good!”

Even later waren ze onderweg naar de plaats waar de zwarte hengst op zijn meester stond te wachten.

Daar verbond de Nachthavik de wond opnieuw met materiaal dat hij altijd in zijn zadeltas meevoerde en daarna stegen ze beiden op en reden in kalm tempo

naar het noorden, in de richting van de Flying J.

„Dit tweede keer dat Red Eagle zijn leven moet danken aan mister Nighthawk!” merkte de Indiaan op nadat ze een tijdlang zwijgend naast elkaar door de maanverlichte nacht hadden gereden.

De Nachthavik keek hem met een flauwe glimlach aan, niet goed wetend wat hij moest antwoorden.

Toen ze de ranch tot op enkele mijlen genaderd waren, kwam hen een kleine wagen tegemoet, omringd door enkele ruiters.

Andy zat op de bok en hij was vergezeld van drie van zijn cowboys.

Hij keek verbaasd toen hij Red Eagle in het oog kreeg.

„Wij waren al onderweg om je op te halen,” legde hij uit. „Ik dacht dat je zwaar gewond was!”

Iets van een glimlach gleed over het gezicht van de Indiaan.

„Zonder mister Nighthawk zou Red Eagle zeer dode Indiaan zijn geweest,” verklaarde hij. „Nu hij zeer springlevend!”

Andy lachte opgelucht.

Toen werd zijn gezicht plotseling ernstig.

„Datzelfde geldt voor mij! Zonder jou, Steve...”

De Nachthavik brak met een handgebaar de woordenstroom af.

„Vergeet het maar!” zei hij. „Laten we naar de ranch rijden. Ik ken iemand die heel hard aan wat nachtrust toe is...!”

HOOFDSTUK VIII

Gunsmoke in rep en roer

Nadat Smith de volgende morgen, uitgerust ondanks de weinige uren slaap, het verhaal van zijn belevenissen van de vorige dag had verteld aan zijn twee aandachtige toehoorders, Andy en Bill Holden, de voorman, merkte de laatste op, terwijl hij een zware rookwolk uitblies: „We weten nu dus wel ongeveer wie er allemaal deel uitmaken van de bende van Dud Monroe en het is duidelijk dat die een hideout heeft ergens in de Apache Mountains! Die kerels kwamen aanrijden vanuit het zuiden, zei je?”

Hij fronste zijn wenkbrauwen en trok zijn voorhoofd in diepe denkrimpels, terwijl hij snel achter elkaar enkele zware rookwolken losliet.

„Ze kwamen vermoedelijk vanuit de Buckshot Canyon,” vervolgde hij. „In die richting zul je hun schuilplaats moeten zoeken!”

Smith trok peinzend aan zijn sigaret.

„Buckshot Canyon zou weleens juist kunnen zijn,” gaf hij toe. „Red Eagle vertelde me in de nacht dat wij elkaar het eerst ontmoetten, dat hij die kerels was gevolgd en dat enkelen van hen de canyon waren ingereden. Jammer genoeg volgde hij de twee die een andere weg insloegen.”

Hij staarde een ogenblik voor zich uit.

„Hebben we veel aan die wetenschap?” vroeg hij toen.

De voorman haalde de schouders op.

„Niet veel, als je het mij vraagt! Het land daarachter is zo ruig als wat. Je kunt er alle kanten op en als je daar naar de schuilplaats van de bende moet zoeken... Het staat zowat gelijk, Smith, met het zoeken naar een speld in een hooiberg!”

„Dat dacht ik al,” mompelde Smith.

„Als we een van die kerels aan het praten konden krijgen, Steve,” merkte Andy op, „dan zouden we het misschien op de gemakkelijkste manier te weten kunnen komen.”

Hij trok zijn pistool uit de holster en liet het wapen toen weer terugglijden.

„Dit zou misschien kunnen helpen om de tong van een van die kerels wat losser te maken!”

„Over die mogelijkheid heb ik ook gedacht, son,” knikte Smith. „Maar ik weet niet of het veel zou uithalen. Ze kunnen je van alles wijsmaken, see, en je hebt te veel tijd nodig om na te gaan of je de juiste inlichtingen hebt gekregen. Bovendien is het niet zo eenvoudig om, voor iemand die er niet bekend is, duidelijk te maken waar je in dat woeste gebied een bepaalde plaats moet vinden.”

Hij schudde langzaam het hoofd.

„Nee, ik geloof niet dat dat de goede methode is!” „Dan zijn we alles bij elkaar nog niet veel opgeschoten, Steve,” zei Andy teleurgesteld.

„Nee, maar we geven de moed niet op, son! Ben jij niets wijzer geworden toen je daar bij de Skeleton Butte lag uit te rusten in gezelschap van Greg en Adam, hoe ze ook verder mogen heten...?”

Andy lachte zuur.

„Uitrusten is mooi!” zei hij. „Ik heb overigens van die kerels niet veel gemerkt. Ze waren veel buiten en als ze binnen met elkaar spraken, deden ze het zo zachtjes dat ik er nauwelijks iets van kon verstaan.

Er was maar één opmerking die ik niet thuis kon brengen. Die kerel Greg maakte ze, toen hij me op een gegeven moment wat te eten bracht. Hij vroeg op spottende toon of ik me wel lekker voelde en toen ik een nijdige opmerking terug maakte, lachte hij grijnzend en zei dat ik hier in elk geval niet het gevaar liep dat de ouwe Zeb Montana bij me zou komen spoken. Zo iets zei hij, ja, alleen ik begreep er niet veel van!” „Zeb Montana...” herhaalde Smith peinzend. „Zegt die naam jou iets, Bill?” vroeg Andy.

„Ik zit erover te prakkizeren,” antwoordde Holden terwijl hij met zijn hand langs zijn stoppelige kin wreef. „De naam komt me wel bekend voor, maar het is al lang geleden dat ik ’m gehoord heb. Ik moet pas in deze streek zijn geweest... minstens een jaar of tien geleden...!”

Al pratende probeerde hij kennelijk zijn geheugen op te frissen.

„Als ik het wel heb is het een ouwe goudzoeker geweest, die ergens in de bergen goud gevonden moet hebben... Hij heette anders... Zeb... Zeb... en nog iets, maar ze noemden hem Zeb Montana. Hij dook regelmatig in Gunsmoke op, bleef er een tijdje en was

dan weer ineens een hele tijd verdwenen.”

Hij knikte bedachtzaam terwijl hij zijn geheugen raadpleegde en zoog aan de steel van zijn pijp, die zacht pruttelende geluiden maakte.

„Ja, nu herinner ik 't me weer!” zei hij tenslotte. „Op een goeie dag verscheen hij plotseling in Gunsmoke met behoorlijk wat nuggets bij zich... zo heb ik het me althans laten vertellen, en het gerucht deed al gauw de ronde dat Montana een behoorlijke vindplaats had ontdekt. Er is, als ik het goed heb, toen nog zo'n soort goldrush geweest... vermoedelijk heeft de man te veel gepraat... maar het heeft niet lang geduurd... blijkbaar was het allemaal niet van betekenis... Wat er van de man geworden is, weet ik niet!”

Hij haalde de schouders op en keek Andy en Smith met een verontschuldigend gezicht aan.

„Het is allemaal al zo lang geleden,” gaf hij te kennen.

„Dat brengt ons ook al niet veel verder!” zei Andy maar Smith was het daar niet mee eens.

„Ik weet het niet,” verklaarde hij, „maar het zou toch weleens een aanwijzing kunnen zijn. De

opmerking van Greg moet op een of andere manier toch betekenis hebben...”

Hij staarde enkele ogenblikken in gedachten naar buiten en vroeg toen: „Wat denk je, Bill, zouden er in Gunsmoke nog mensen zijn die meer van Montana afweten...? Had-ie daar vrienden?”

„Ik weet het niet, maar je zou 't aan Gil Hock, de wapensmid, kunnen vragen...! Hij woont allang in Gunsmoke en hij is iemand die nogal gemakkelijk met iedereen overweg kan. Het zou me niet verbazen, als hij je alles van Zeb Montana zal kunnen vertellen!”

„En hij zal het me zeker vertellen als-ie iets weet. Ik ken Hock en we zijn min of meer vrienden, ook al heb ik 'm maar één keer ontmoet. Wel, het is in elk geval een spoor dat we moeten volgen, geloof ik!”

Hij keek Andy aan, lachte zachtjes en klopte de jongen op de schouder.

„Misschien heb je zelf wel goud aangeboord, son, toen je daar in die hut bij de Skeleton Butte in een hoek lag. Wie weet? Het is de moeite waard om het uit te vinden!”

„Rij jij naar Gunsmoke, Steve?”

„Dat ben ik van plan, ja! Zo vlug mogelijk!”

„Zal ik meegaan?”

Smith schudde het hoofd.

„O, nee! Denk eraan dat jij nog altijd een vluchteling voor de wet bent! Ik geloof niet dat de sheriff ijverig achter je aanzit, maar als je in Gunsmoke opduikt, kan hij weinig anders doen dan je weer in de cel zetten! Jij blijft hier op de ranch, Andy, en haal geen domme dingen uit!”

„Oké, Steve, maak je geen zorg!”

„Mooi. Ik ben weer zo vlug mogelijk terug en dan zullen we verder zien wat ons te doen staat.”

„Ik hoop dat het wat oplevert,” zei Andy op een toon waarin de twijfel te horen was.

„Ik heb het gevoel dat ik de goeie draad te pakken ga krijgen, son! Ik voel het en dat gevoel heeft me nog nooit bedrogen...”

Zodra Smith de hoofdstraat van Gunsmoke inreed, ontdekte hij dat er iets bijzonders aan de hand moest zijn.

Het scheen dat iedereen een vrije dag genomen had.

Er waren heel wat mensen op de been en bij een van de gebouwen, verderop in de straat, stond een

aantal inwoners van het stadje druk pratend en gesticulerend bij elkaar.

Smith reed er langzaam heen terwijl hij zich afvroeg wat er gebeurd zou kunnen zijn.

Een groot geschilderd bord tegen de voorgevel maakte het duidelijk dat in het gebouw de ,Cattlemen's Bank' gevestigd was.

Smith liet zijn blik over het groepje mensen gaan. Hij zag Alan Hale, de deputy-sheriff, die in druk gesprek was met een kleine dikke man met een grote hangsnor. Iets verder stond Gil Hock te praten met een man, die Smith zich nog herinnerde als een van de bezoekers van Mac Grady's Saloon, een paar avonden geleden.

Hij steeg af en liep, met Blackie aan de teugel, langzaam naar Hock toe.

„Hi, Steve,” groette de smid toen hij Smith in het oog kreeg. „Dit is Lanky Malone en hij vindt nog altijd dat je een goed stukje werk geleverd hebt eergisteravond bij Mac Grady! Lanky is onze timmerman!”

Lanky Malone grinnikte schaapachtig en liet een stel brokkelige bruine tanden zien.

„Hello, Gil... Lanky!”

Smith maakte een gebaar naar de omstanders.

„Wat heeft het allemaal te betekenen, Gil? Een bestorming van de bank?”

„Heb je het nog niet gehoord? Iemand heeft de bank beroofd! Vermoedelijk de bende van Dud Monroe, als je het mij vraagt!”

„Wanneer is dat gebeurd?” vroeg Smith verbaasd. Hock haalde de schouders op.

„Dat weten we niet?”

„Dus het was geen overval?”

„Nee! Geen hold up als je dat bedoeld. Zie je die kleine walrus daar, die staat te praten met de deputy. Da's de schoenmaker en die heeft het ontdekt. Hij had een afspraak met John Farrow, een klein uur geleden, maar de bank bleek nog gesloten te zijn. Farrow is de bankier, you know, en hij woont hiernaast. Wel, Hank Moose, zo heet de schoenmaker, kreeg ook geen gehoor bij Farrow en toen vertrouwde hij het niet meer en heeft er de deputy bij gehaald...”

„Is de sheriff er niet?” vroeg Smith.

„Die is een paar dagen de stad uit. Wel, ze hebben de achterdeur opengebroken en vonden Farrow op zijn

bed liggen, vastgebonden, en bovendien hadden ze 'm op zijn hersens geslagen. Een half uur geleden hebben we hem naar doc Nolan gebracht..."

„Die heeft genoeg te doen de laatste dagen,” mompelde Smith.

„Net wat je zegt,” knikte Hock. „Hale en nog een paar lui hebben toen een kijkje in de bank genomen en de brandkast stond open en de sleutel zat erop...!” „Wagenwijd open,” verzekerde Lanky, om ook wat te zeggen. „En met de sleutel erop!”

„Da's niet zo mooi,” mompelde Smith. „Dan is er zeker niet bekend hoeveel er gestolen is?”

„Nee. Maar het zal wel een hele schep geweest zijn. We zullen het precies weten als Farrow weer opgeknapt is.”

„Is hij er erg aan toe?”

„Het viel nogal mee, geloof ik. Doc Nolan zal hem wel weer opkalefateren. Farrow is een taaie.”

Hij keek Smith aan met een vragende blik.

„En wat brengt jou naar hier, Steve?”

Smith lachte.

„Wat dat betreft, Gil,” grinnikte hij, „is het zo, dat ik eigenlijk een praatje met jou kom maken!”

„We doen niks anders, son,” bromde Hock met een knipoogje naar Lanky.

Toen sloeg hij zijn arm om Smith's schouder. „Laten we dan naar mijn huis gaan, dan kan de missus een kopje koffie zetten,” stelde hij voor. „Of ga je liever een glas bier drinken bij Mac...”

„Straks! Laten we eerst die kop koffie nemen!” Samen wandelden ze naar 't huis van de wapensmid. „Wel, wat kan ik voor je doen, Steve?” vroeg Hock toen ze in zijn huiskamer achter de tafel zaten.

„Heb jij een man gekend die Zeb Montana heette?” viel Smith met de deur in huis.

Hock keek hem een ogenblik verwonderd aan en begon toen te lachen.

„Of ik Zeb Montana gekend heb. Dat zou ik denken. Good old Zeb was een goede vriend van me! Maar da's lang geleden, Steve! Verdraaid lang geleden... Zeb is al heel lang dood en begraven!”

Hij keek Smith nieuwsgierig aan.

„Hoe komt het dat je nu juist iets over hem wilt weten?”

„Noem het maar nieuwsgierigheid, Gil,” lachte Smith. „Maar vertel me alles wat je van hem weet!”

Hock leunde achterover en kneepte zijn ogen half dicht terwijl hij zijn geheugen raadpleegde.

„Het zal zo’n jaar of tien, twaalf geleden zijn,” begon hij, „toen Zeb voor het eerst hier in Gunsmoke verscheen. Hij heette eigenlijk Zeb Looney (gek) maar hij had een hekel aan die naam, zoals je misschien kunt begrijpen en omdat hij uit Montana kwam, noemde hij zich Zeb Montana.”

Hock lachte bij de herinnering.

„Soms noemde iemand in de Saloon hem weleens bij zijn eigenlijke naam en als-ie dan wat te veel gedronken had, en dat kwam nogal eens voor, dan werd hij zo kwaad als een woedende boskat en dan wilde-ie iedereen te lijf die durfde te lachen. En dan moet je weten dat Zeb een klein, mager kereltje was die nog geen honderd pond woog en die je, bij wijze van spreken, had kunnen omblazen! Maar hij was wel taai! Zeb was taai!”

Smith glimlachte vaagjes.

„Dit is de enige manier waarop Hock het verhaal wil vertellen,” dacht hij.

„Zeb was goudzoeker,” vervolgde de smid. „Hij verdween regelmatig en dikwijls lange tijd en het was

bekend dat-ie dan in de bergen rondzwierf op zoek naar goud. Hij had er een fijne neus voor en als-ie dan na lange tijd weer hier opdook, had hij gewoonlijk weer voor de nodige dollars bij zich aan stofgoud en soms ook wel kleine nuggets.”

„Hij kende dus wel de vindplaatsen?”

„Ja zeker! Niet dat-ie er rijk van werd maar hij wist toch wel de plaatsen waar-ie moest zoeken. En op een goeie dag kwam hij aangezet en toen had-ie een hele slag geslagen! Ik was er zelf bij toen hij daar, in de Saloon, om een glas whisky vroeg en zonder iets te zeggen met een nonchalant gebaar een linnen zakje op de tapkast omkeerde! Puur goud, son! Er waren nuggets bij zo groot als een duivenei!”

Hock knikte vol vuur.

„Er lag daar zeker voor meer dan duizend dollars op de tapkast en de boot was helemaal aan toen Zeb verzekerde dat er nog honderden keren zoveel te halen was op de plaats waar dat vandaan kwam! Het was een sensatie van heb ik jou daar!”

„Dat kan ik me voorstellen,” mompelde Smith. „Maar hij had, lijkt me, toch beter z’n mond kunnen houden!”

„Och, het kon hem niet veel schelen. Hij was er niet op uit om rijk te worden!”

„Er waren natuurlijk liefhebbers genoeg die wilden weten waar hij dat goud gevonden had?” veronderstelde Smith.

„Wat dacht je? Hij werd van alle kanten bestormd met vragen over de vindplaats maar hij liet het allemaal over zich heen gaan. „Volgende keer zal ik wel wat voor jullie meebrengen,” verzekerde hij, maar dat geloofde natuurlijk niemand. Om kort te gaan, Steve, toen-ie er na enkele weken weer op uittrok, had-ie zo'n stel kerels achter zich aan. Misschien wist-ie het, misschien niet, maar in elk geval sloeg hij een kamp op in de bergen, aan een kleine rivier en ging daar weer met de goudpan aan het werk.”

„En in de kortste keren had-ie gezelschap!” opperde Smith.

Hock lachte.

„In no time liep Gunsmoke half leeg! Iedereen was bezeten van het goud. Het werd gewoon een soort nederzetting daar!”

„En werd er goud gevonden?”

„Praktisch niet! Ik heb altijd het idee gehad dat Zeb de zaak met opzet beduvelde heeft. Dat-ie die nuggets op een heel andere plaats gevonden had dan wij dachten.”

„En hoe namen de anderen het op?”

„Zoals het gewoonlijk gaat in die goudgraverskampen, vooral als er niet veel gevonden wordt. Er kwamen wat ruzies en ongeregelheden... Zeb werd een beetje onder druk gezet en er waren er die hem eens flink af wilden tuigen, maar anderen kwamen weer voor hem op. Enfin, na verloop van korte tijd ging een aantal teleurgestelden weer naar Gunsmoke terug en tenslotte liep het hele kamp leeg en bleef Zeb alleen achter. We hebben hem nooit meer levend teruggezien...”

„Hoe bedoel je? Is-ie verdwenen?”

„Nee... hij is gestorven! Nadat een paar maanden verstreken waren, vonden een paar toevallige bezoekers van het kamp zijn lijk... althans datgene wat de gieren ervan overgelaten hadden. Het lag aan de oever van de rivier en was nog voldoende herkenbaar...”

„Was-ie vermoord?”

Hock maakte een vage beweging met zijn hoofd. „Daar zijn de geleerden het nooit over eens geworden, Steve. Sommigen houden vol dat-ie vermoord is, anderen en dat waren ook de mensen die hem vonden, menen dat-ie een natuurlijke dood gestorven is.”

„Is er een dokter bij geweest?”

„Nee, ze hebben hem daar aan de rivier begraven. Dat zal dus voor altijd een geheim blijven!”

Smith knikte peinzend.

„Heb jij ook meegedaan aan die goldrush, Gil?” vroeg hij toen.

De wapensmid grijnsde breed.

„En of!” antwoordde hij enthousiast. „Ik heb daar ook een stukje uitgepaald en heb er met de goudpan lopen te zwaaien dat het een lieve lust was. Zo dacht ik er toen niet over! Ik werkte me achterover, om te proberen in weinig tijd een rijk man te zijn. Maar het zat er niet in en ik was een van de eersten die weer naar Gunsmoke terugkeerden.”

„Is er nog iets van het kamp over?”

„Het zal niet veel zijn, son. Het is al te lang geleden! Het kamp bestond toen voornamelijk uit

tenten maar er stonden ook een paar houten bouwsels, opgericht door lui die dachten dat het een soort permanente nederzetting zou worden. Er waren een paar primitieve winkels die eetwaar verkochten en drank... Nee, veel zal er niet van over zijn, maar van de houten gebouwen kan er nog wel iets staan.”

Hij keek Smith onderzoekend aan.

„Vanwaar je belangstelling, son,” informeerde hij opnieuw.

Toen schoot hem plotseling een gedachte te binnen en zijn lippen plooiden zich tot een begrijpend glimlachje.

„Jij denkt dat dat misschien de plaats is waar ze old man Jefferson en jouw vader heengebracht hebben?” vroeg hij. „Dat daar de schuilplaats is van Dud Monroe’s bende?”

„Met die mogelijkheid hou ik rekening,” beaamde Smith. „Het is niet zo maar een toevallig idee. Ik heb er m’n redenen voor.”

„Het zou kunnen zijn dat je ’t bij het rechte eind hebt,” gaf Hock toe.

Hij streek met zijn duimnagel langs zijn snor en zei toen: „En nou wil je zeker weten waar het kamp

precies ligt?”

Smith knikte.

„Hoever ligt het van hier?”

„Vijfentwintig... dertig mijl, schat ik. Het laatste gedeelte is bergterrein... moeilijk begaanbaar, tenzij je de juiste paadjes kent! En hoe je het 't beste kunt vinden?”

Hij kwam overeind, liep naar een kast en kwam terug met een stuk papier en een eindje potlood.

„Ik zal proberen de route voor je uit te tekenen,” verklaarde hij. „Hoop dat het dan duidelijker is. Ik kan het je wel vertellen, maar dan snap je d'r niks van als je in die streek niet bekend bent!”

Hij zette een punt op papier en zei: „Dit hier is het begin van de Buckshot Canyon. Weet je die te vinden?”

„Dat zal wel lukken!”

„Mooi. Dan ga je van hier af een eindweegs rechtdoor naar het zuiden... couple of miles... dan krijg je een smalle doorgang aan je rechterhand...”

Al pratend zette hij een ingewikkeld patroon op papier en Smith die aandachtig luisterde en de bewegingen van de hand volgde, kwam tot de

conclusie dat het inderdaad een doolhof was, waarin hij, zonder de schets en de toelichting van Hock, nooit zijn doel zou kunnen vinden.

„En hier,” besloot Hock zijn uiteenzetting, „kom je dan in de canyon waarin het kamp gelegen heeft. Er zal nog wel iets van over zijn, zodat je een aanwijzing zult hebben dat je op de goeie plaats bent!”

Hij grinnikte zachtjes.

„Misschien loop je daar de hele bende wel tegen het lijf en dan weet je het zeker! Wij noemden het destijds de Gold Canyon, en dat bleek achteraf de naam die er het minst bij past. Er loopt, zoals ik al zei, een kleine beek doorheen, die geen naam heeft voor zover ik weet. Je kunt zo rechtstreeks de canyon inrijden en als je hier rechts ergens afslaat dan loopt daar een pad, waardoor je op een plateau kunt komen, vanwaar je de canyon kunt overzien. Het pad was er tenminste in die tijd en het zal er nog wel liggen. Het kan van belang zijn, als je eerst eens poolhoogte wilt nemen.” Hij keek Smith aan met het gezicht van een man die een taak goed heeft volbracht en tevreden is over zichzelf.

„Ik hoop dat het duidelijk is en dat je er je voordeel

mee kunt doen,” zei hij.

„Heel duidelijk,” verzekerde Smith terwijl hij de schets nog eens aandachtig bekeek om hem goed in zijn geheugen te prenten, hem daarna in elkaar vouwde en in de binnenzak van zijn vest stak. „Thanks, Gil. Laten we nu nog even naar de overkant gaan dan trakteer ik op een glas bier. Je hebt het verdiend!”

De roof van de bank had Mac Grady heel wat klandizie opgeleverd. Er waren veel bezoekers in de Saloon en de kastelein, in zijn groezelig witte jas, liep bedrijvig rond en kwam handen tekort om al zijn klanten te bedienen.

Smith, leunend tegen de tapkast met een glas bier in zijn hand, luisterde met een half oor naar het gesprek dat Gil Hock begonnen was met een van de bezoekers om op de hoogte te raken van het laatste nieuws.

Blijkbaar was John Farrow, de bankier, door doc Nolan weer zo ver opgeknapt, dat hij, in gezelschap van deputy Hale terug was gegaan naar de bank om te onderzoeken hoeveel geld er gestolen was.

Smith liet zijn blik over de bezoekers van de Saloon

gaan, terwijl zijn gedachten zich nog bezighielden met het verhaal dat hij van Gil Hock gehoord had.

Hij was er vast van overtuigd dat hij nu het goede spoor te pakken had gekregen en dat het vroegere kamp van Zeb Montana de plaats moest zijn waar de bende van Dud Monroe haar hoofdkwartier had.

Hij twijfelde er niet aan dat hij daar ook zijn vader en Pat Jefferson zou vinden.

Nick Burke, de rancher, kwam de Saloon binnen stappen en knikte, bij wijze van groet toen hij Smith in het oog kreeg.

Deze beantwoordde de groet op dezelfde wijze en Burke, zijn donker gezicht strak en ondoorgrondelijk, baande zich een weg naar de tapkast en vroeg om een glas bier. Even later werden de klapdeuren met enig geweld opengegooid en een stem riep luid: „Zestigduizend dollars!”

„Zestigduizend dollars!” mompelde Hock met ontzag. „Dan hebben ze old man Farrow een heel stukje lichter gemaakt! Da's een hele smak geld!”

Smith knikte zwijgend, zijn ogen door het venster gericht op een viertal ruiters, die voor de Saloon waren afgestegen en bezig waren hun paarden aan het

rek vast te binden.

Het waren Mort Garner en zijn twee trawanten, met wie hij het in de afgelopen nacht aan de stok had gehad en in hun gezelschap was een nog jonge man, van middelbare grootte, slank en soepel gebouwd, met een arrogant en zelfverzekerd gezicht.

Smith vroeg zich af waar hij dat gezicht eerder gezien had, en plotseling schoot het hem te binnen.

Op een opsporingsbiljet... een jaar of wat geleden.

Toen wist hij ook de naam van de man. Harlan! Drag Harlan! Een man die doorgaans alleen maar op fluisterende toon sprak en die daarom de bijnaam had gekregen van ‚Whispering’ Harlan.

Hij was een ‚gunman’ en Smith vroeg zich af of men hem hierheen gehaald had om de plaats van Ed Linco in te nemen.

Misschien was het verstandig om maar zo vlug mogelijk te verdwijnen. De komst van Mort, in gezelschap van deze ‚gunman’, voorspelde moeilijkheden en hij kon die maar beter uit de weg gaan, nu hij andere belangrijker zaken aan het hoofd had.

Eer hij echter tot een beslissing was gekomen,

stapte het viertal naar binnen.

Enkele bezoekers maakten ruim baan en Mort keek met een laatdunkend gezicht de gelagkamer rond terwijl hij, gevolgd door de anderen, naar de tapkast liep en gin bestelde.

„Ken jij die kerel met z'n twee pistolen?” vroeg Hock op zachte toon.

Smith knikte.

„Het lijkt me een ‚bad hombre’!”

„Zo denkt-ie er vermoedelijk ook zelf over,” mompelde Smith. „En hij vindt het fijn!”

De harde stem van Mort Garner vroeg op spottend joviale toon: „Wel, wie van jullie, mensen, heeft vannacht de bank van Johnny Farrow bestolen? Die mag ons allemaal een rondje geven!”

Enkele bezoekers lachten en Mort keek grijnzend rond om te zien hoe het grapje insloeg.

Zijn ogen bleven op Smith rusten.

„Wel, Smith, jij bent een vreemdeling in dit gat en die is altijd de eerste verdachte. Waar ben je vannacht geweest?”

Het klonk nog steeds als een grapje maar Smith begreep de diepere bedoeling.

Mort was er nog steeds niet zeker van of hij dezelfde was als de Nachthavik en hij wilde proberen op dat punt meer zekerheid te krijgen.

Smith glimlachte flauwtjes.

„Hoe weet jij dat het vannacht gebeurd is?” vroeg hij.

„Dat hebben ze me verteld?” antwoordde Mort luchtig.

Eer Smith een verder antwoord kon geven, klonk de stem van Nick Burke: „Hij was vannacht niet in de stad!”

Mort Garner draaide zich nijdig om.

„Ik dacht dat ik jou niks gevraagd had!” snauwde hij.

De rancher keek hem rustig aan en nam een dronk van zijn bier.

Smith vroeg zich enigszins verwonderd af, waarom Burke het voor hem opgenomen had en ook de reactie van Mort Garner verbaasde hem.

„Op die manier zal hij zijn baantje van voorman op de Triangle B niet lang houden,” dacht hij.

Hij zag hoe Mort met zijn elleboog Harlan zachtjes aanstootte en een ogenblik later dook de ‚gunman’

naast Smith op.

„Ik hoor dat je een vreemdeling bent hier,” zei hij zachtjes. „Wel, ik ook! Laten we daarop drinken! Wat mag ik je aanbieden?”

Smith dronk zijn glas leeg en zette het op de tapkast.

„Een kop zwarte koffie, graag,” antwoordde hij.

Harlan trok een vies gezicht.

„Wie drinkt er zwarte koffie,” zei hij op spottend verontwaardigde toon. „We maken er gin van. Mac...!”

„We houden het op zwarte koffie en als je een gast een dronk aanbiedt dan moet je hem wel de keuze laten, Harlan!” betoogde Smith lijsig.

Bij het horen van zijn naam, keek de ‚gunman’ Smith onderzoekend aan.

„Je kent me?” vroeg hij.

Smith knikte.

Harlan wendde zich triomfantelijk naar Mort Garner.

„Hij kent me, Mort,” riep hij uit terwijl hij zich op de borst klopte. „Moet-ie eens zien hoe beroemd ik ben!”

Hij wendde zich opnieuw tot Smith.

„Hoe komt het dat je me kent?”

Smith glimlachte traag.

„Ik zag je naam en foto op een opsporingsbiljet,” zei hij op droge toon. „Je werd gezocht voor moord!”

De uitdrukking op het gezicht van Harlan veranderde als bij toverslag.

Het gezicht werd hard en de ogen waarmee hij Smith aankeek, stonden plotseling kil en vijandig.

«Jij weet heel wat, vreemdeling,” fluisterde hij. „Misschien weet je wel te veel! Hoe heet je eigenlijk?”

„De naam is Smith!”

„All right, mister Smith, laat me je dan vertellen dat ik niet gezocht word, see! Ze hebben me vrijgesproken! Ze konden geen pest bewijzen, see! Not a thing!”

„Een geluk voor jou!” antwoordde Smith koel.

„Yeah!”

Hij keerde zich nijdig naar de man achter de tapkast.

„Laat die borrel maar achterwege! Hij krijgt 'm niet!”

Toen keek hij Smith weer aan, zijn ogen tot spleetjes samengetrokken.

„Ik geloof niet dat jij mij aanstaat! Nee, jouw gezicht bevalt me niet!”

„Een geluk voor mij!” mompelde Smith.

Eer Harlan daarop een antwoord had, klonk de stem van Mort:

„Nu je toch hier bent, Nick, zou je me de tachtig dollars kunnen geven die je me schuldig bent. Ook al heb je me ontslagen, ik krijg in elk geval m’n centen nog over de lopende maand!”

De rancher keek hem koel aan.

„Je kunt het morgen in ontvangst komen nemen! Als je je andere spullen komt ophalen!” antwoordde hij.

„Maar ik wil het nu hebben!” hield Mort aan. „Ik en m’n vrienden willen een beetje feestvieren! We hebben het geld nodig!”

„Morgen!” antwoordde Burke kort.

„Nu!”

De hand van Mort daverde met een klap neer op de tapkast om zijn eis kracht bij te zetten.

In de gelagkamer viel plotseling een doodse stilte.

Burke hield zijn donkere blik nog een ogenblik op Mort gericht maar daarna keerde hij zich naar de tapkast en nam zijn glas bier, daarmee te kennen gevende dat het gesprek voor hem ten einde was.

„Je kunt hem beter zijn geld geven, mister!” klonk de fluisterstem van Drag Harlan.

Burke keek hem met een onheilspellende blik aan.

„Jij smerige, goedkope revolverheid!” barstte hij los. „Als jij denkt...”

„Zeg dat nog eens, mister,” onderbrak de stem van Harlan en er lag een dodelijke dreiging in.

Zijn hand kroop langzaam naar het pistool dat laag in de holster langs zijn rechterdij heen stak, maar eer de hand het wapen bereikte, werd zijn pols als in een klem gegrepen...

„Ik zou het niet doen als ik jou was, vriend,” vermaande Smith op effen toon. „Deze keer zou het niet zo moeilijk zijn om te bewijzen dat je een moordenaar bent! Die man daar is ongewapend, see!”

Met een vlugge greep had hij het pistool van Harlan te pakken en legde het naast zich op de tapkast.

Harlan keerde zich met een ruk om, zijn gezicht vertrokken tot een boosaardige grijns, zijn ogen

fonkelend van kwaadheid.

„Wat heb jij ermee te maken!” snauwde hij. „Jij bemoeit je met je eigen zaken, mister, anders!”

Hij graaide naar zijn Colt die juist buiten zijn bereik lag.

„Harlan, jij bent niet zo stoer! Je loopt naast je schoenen en het wordt tijd dat iemand je dat verteld,” merkte Smith lijsig op.

Met zijn volle hand duwde hij het gezicht van de ‚gunman’ met kracht van zich weg en Drag Harlan, de revolverheld, struikelde achteruit en kwam enkele meters verder tegen de vloer terecht.

Hij krabbelde snel overeind, gereed om opnieuw aan te vallen.

„Geef mij dat pistool maar, Smith!”

Het was de stem van deputy Hale.

Hij greep Harlan, die op het punt stond zijn stormloop te beginnen, bij zijn kraag en draaide hem naar zich toe.

„Je krijgt een half uur om uit Gunsmoke te verdwijnen!” zei hij afgemeten. „We lusten jouw soort hier niet! Je bent weliswaar vrijgesproken van moord maar sommige mensen denken toch dat je een

moordenaar bent. Ik ben één van die mensen! Een half uur. Als ik je dan nog hier aantref, dan ga je de nor in!”

Hij liet Harlan los en liep verder naar Smith.

„Thanks,” zei hij terwijl hij Harlans Colt bij zich stak.

„Deze zesschieter krijg je niet terug,” verklaarde hij, zich opnieuw tot Harlan wendend. „We zullen hem bewaren als een aandenken! En denk eraan! Een half uur. Geen minuut langer!”

„Oké, oké!” De ‚gunman’ maakte een kalmerend gebaar met zijn handen. „Het beviel me hier toch al niet zo erg!”

Hij keek Smith met een boosaardige grijnslach aan.

„Hoop dat we elkaar op een dag nog eens ontmoeten, vriend,” fluisterde hij. „Het zal jouw laatste zijn!”

Toen maakte hij een hoofdbeweging naar zijn drie kameraden en het viertal verdween.

„Dat was goed werk, Smith,” zei deputy Hale prijzend. „Ik heb het niet allemaal meegemaakt. Ik kwam juist binnen maar ik geloof, dat je een hoop moeilijkheden voorkomen hebt! Maar je hebt er wel

een vijand bij gekregen!”

„Zo is het,” viel Gil Hock bij. „Neem je in acht, son! Die kerel is gevaarlijker dan een ratelslang! Hij zal er niet voor terugschrikken om je in je rug te schieten, als-ie de kans krijgt!”

„Ik zal hem die kans niet geven, Gil,” glimlachte Smith.

Hij keek op toen Nick Burke naast hem aan de tapkast kwam staan.

„Mag ik je wat aanbieden?” vroeg hij. „Wat mij betreft mag het zwarte koffie zijn!” voegde hij er glimlachend aan toe.

„Graag! Dus je hebt Garner z’n congé gegeven?”

Burke knikte somber.

„Ik hou niet van schurken in m’n ploeg!” antwoordde hij kortaf.

Toen verhelderde zijn gezicht en hij stak zijn hand uit.

„Ik geloof dat je m’n leven hebt gered!” zei hij. „Ik wil je er graag voor bedanken!”

Smith greep de uitgestoken hand.

„Forget it!” mompelde hij.

„Als je me ooit nodig mocht hebben, dan hoop ik

dat je bij me komt aankloppen! Het zal me een genoegen zijn!”

„Thanks! Ik hoop alleen dat het niet nodig zal zijn!”

Een half uur later reed hij, in de blakerende zon, door de witstoffige hoofdstraat Gunsmoke uit, op weg naar de Flying J.

De waarschuwingen van zijn vrienden klonken hem nog in de oren en, hoewel hij ze min of meer had weggewuifd, was hij er zich toch terdege van bewust, dat ze inderdaad ernstig genomen moesten worden.

Mort Garner en Drag Harlan waren twee vijanden die hij niet mocht onderschatten. Wat Gil Hock gezegd had was waar. Ze zouden er niet voor terugdeinzen om hem vanuit een hinderlaag een kogel in zijn rug te schieten!

Hij was dan ook op zijn hoede en vooral toen hij ter hoogte van de hut van Joe Cameron gekomen was, namen zijn ogen onder de brede rand van zijn stetson de omgeving scherp op, uitkijkend naar aanwijzingen van mogelijk gevaar.

De hut lag verlaten tegen de heuvelhelling en er was geen levend wezen in de nabijheid te bespeuren.

Maar dat kon Smith niet geruststellen en terwijl

Blackie rustig voortdraafde, waren zijn scherpe ogen op het bouwsel gericht.

Het was zijn geluk!

Plotseling zag hij door de donkere vensteropening in de gevel een geweerloop naar buiten steken en hij verbeelde zich zelfs dat hij, ondanks de grote afstand en het helle zonlicht een flauwe lichtflits kon zien toen het wapen werd afgeschoten.

Het kon niets anders zijn geweest dan een speling van het zonlicht maar hij reageerde prompt...

Het zwarte paard schoot naar voren toen Smith het de sporen liet voelen en het lag in volle galop toen de knal van het schot door de heuvels echode.

Dzjiettt...

Een tweede schot joeg de kogel vlak over hem heen terwijl hij, laag over zijn paard gebogen, over het zandpad stormde, om zich zo vlug mogelijk aan het moordende lood te onttrekken.

Zijn gezicht stond grimmig toen enkele ogenblikken later de bebossing langs het pad hem aan het oog van de schutter onttrok.

De aanval was nog vlugger gekomen dan hij had verwacht en op de wijze die zijn vrienden hadden

voorspeld.

Een schot vanuit een hinderlaag, onverhoeds, en alleen dank zij zijn oplettendheid was hij er heelhuids afgekomen.

Kennelijk had het viertal in de hut van Joe Cameron post gevat, wetende dat hij vroeg of laat daar zou moeten passeren op weg naar de ranch.

Hij liet Blackie na enige tijd, toen er van een achtervolging niets te bespeuren was, overgaan in draf en toen kwam plotseling een andere gedachte bij hem op.

Waarom zou hij teruggaan naar de ranch?

Het idee om met Andy en enkele cowboys van de Flying J de tocht te maken naar de schuilplaats van Dud Monroe's bende, stond hem eigenlijk toch niet erg aan.

Met een grote groep zou het bijzonder moeilijk zijn om de schuilplaats heimelijk te naderen en het zou dus de kans vergroten dat het tot een openlijke strijd zou komen, waarbij vermoedelijk slachtoffers zouden vallen en waarbij vooral de oude Jefferson en zijn vader groot gevaar zouden lopen.

Wanneer hij eerst naar de Flying J moest rijden,

zou dat daarenboven een vertraging geven van tenminste een halve dag en in die tijd zou de hele bende zich in de schuilplaats verzameld kunnen hebben, terwijl er nu wellicht maar enkele bendeleden aanwezig waren.

Naar alle waarschijnlijkheid zouden Mort en Harlan en de beide anderen, nu Harlan min of meer uit Gunsmoke verbannen was en Mort Garner op de Triangle geen onderdak meer kon vinden, zich ook naar hun hideout in de bergen begeven, maar er was voor hen geen reden om zich te haasten en hij zou vermoedelijk een flinke voorsprong hebben.

Precies de tijd die hij nodig zou hebben om het karweitje op te knappen!

Het zou jammer zijn om die tijd niet te benutten!

Hij klopte Blackie zachtjes op de slanke, gespierde hals.

„Come on, you black devil, er is werk aan de winkel! Zet er eens een stapje bij!”

Het zwarte paard strekte het hoofd naar voren en in een dolle ren raasde het dier over het zanderige pad, een enorme stofwolk achter zich latend.

Na korte tijd bogen paard en ruiter af naar het

zuiden...

HOOFDSTUK IX

Actie in de Apache Mountains

Nadat de zon, kort tevoren, in een laaiende gloed van rode en roze tinten achter de hoge kammen van de Apache Mountains was verdwenen, en de schemering overging in de duisternis van de avond, steeg de Nachthavik af in een smal ravijn.

Langs de rotswand aan een zijde kletterde een kleine waterval naar beneden en te midden van de rotsachtige omgeving had het water op een zanderig gedeelte een kleine oase doen ontstaan van sappig gras met een begroeiing van jeneverbes- en vethoutstruiken. Het zwarte paard was hard aan wat rust toe, na de lange en inspannende ritten die het die dag gemaakt had.

De Nachthavik had het dier op zijn rit naar de bergen niet gespaard en vooral de laatste uren over moeilijk begaanbaar terrein hadden veel van paard en

ruiter gevergd.

De schets van de route, die Gil Hock voor hem had gemaakt, had hem goede diensten bewezen en hem in staat gesteld vrijwel zonder oponthoud verder te gaan.

Hij was nu zijn doel tot op enkele mijlen genaderd maar de snel invallende duisternis hadden hem doen besluiten om, voor hij aan het laatste en moeilijkste gedeelte van zijn opdracht begon, zijn paard en ook zichzelf nog wat rust te gunnen en de komst van de maan af te wachten.

Terwijl Blackie rustig liep te grazen, lag de Nachthavik volkomen ontspannen languit in het gras te genieten van een sigaret.

Over de taak die hem wachtte, maakte hij zich geen zorg. Het had geen zin om een plan op te maken. De omstandigheden zouden wel bepalen hoe hij zou moeten handelen.

De lucht boven hem nam geleidelijk een lichtere tint aan, een teken dat de maan aan het komen was.

Toen, met zijn oor vrijwel tegen de grond, hoorde hij het zachte gestommel dat zich in de bodem leek voort te planten.

Hij herkende het onmiddellijk... hoefslagen van een paard of misschien meer dan één!

Snel doofde hij zijn sigaret, sprong overeind en liep naar Blackie.

Hij leidde het dier naar een kleine groep struiken en beval fluisterend: „Liggen, boy!”

Liggend achter de brede paardenrug, zijn hoed naar voren getrokken om zijn gezicht zoveel mogelijk af te schermen, zijn ene hand aan het pistool, wachtte hij af.

Het duurde maar even.

Toen zag hij de ruiter komen uit de richting waar de schuilplaats van de bende moest liggen.

Een vage schim in de duisternis.

Het paard liep in gestrekte draf, kennelijk was de weg hem niet vreemd.

Hij hoorde het doffe gestamp van de hoeven, het kraken van het zadelleer en de snuivende ademhaling van het dier toen de ruiter hem op enkele meters passeerde.

Even nog bleef hij liggen, luisterend naar de snel wegstervende hoefslagen.

Hij had de ruiter in de duisternis niet herkend,

maar het was er in elk geval weer een minder waarmee hij rekening moest houden, peinsde hij, terwijl hij overeind kwam.

De maan was nu in de lucht maar had dit ravijn nog niet bereikt. Het werd tijd om verder te gaan.

Een ogenblik later zat hij weer te paard en langzaam reed hij in de richting van de Gold Canyon.

Bij het licht van de maan raadpleegde hij opnieuw de schets van Gil Hock en knikte goedkeurend. Hij liet zijn ogen over de omgeving gaan, helder verlicht door de bijna volle maan die nu hoog aan de wolkenloze hemel stond.

Zijn blik gleed over de langzaam oplopende rotsbodem aan zijn rechterhand die een eind voor hem uit aan één zijde de begrenzing vormde van de Gold Canyon en deel uitmaakte van het plateau, waarover Gil hem gesproken had en vanwaar hij de canyon zou kunnen overzien.

Hij geloofde niet dat er wachtposten zouden zijn uitgezet. De bende zou zich hier volkomen veilig voelen, maar men kon niet weten en hij achtte het toch raadzaam om zich eerst omtrent de ligging van de canyon te oriënteren, alvorens tot handelen over

te gaan.

Ergens daar rechts moest het pad zijn dat naar het plateau voerde.

Langzaam reed hij in die richting.

De maan riep bedrieglijke schaduwen op tussen rotsstenen en struiken maar met vaste, rustige hand stuurde hij Blackie langs alle obstakels heen.

Er was geen geluid te horen dan de zachte hoefslag van het zwarte paard.

Hij ontdekte het pad, dat Gil bedoeld moest hebben. Een smalle strook die glooiend opliep en die, voor zover hij kon overzien, naar het hoger gelegen terrein voerde. Zijn ogen, in de schaduw van de brede rand van zijn stetson, zwierven onderzoekend rond terwijl het paard langzaam de helling opliep.

Hij bereikte het plateau, een uitgestrekte rotsvlakte met hier en daar verspreid liggende stenen en op sommige plaatsen begroeid met laag, doornig struikgewas.

De bodem was ruw en oneffen, met smalle scheuren en kloven, die de Nachthavik noodzaakten met de grootst mogelijke voorzichtigheid zijn weg te zoeken.

Hij boog af in de richting waarin hij de canyon

vermoedde en bij een kleine groep lage struiken hield hij zijn paard tenslotte in en steeg af.

Het paard achterlatend, ging hij te voet verder.

Hij had er geen idee van hoe ver hij nog van de canyon verwijderd was, maar hij durfde het risico niet te nemen om te paard verder te gaan.

Toen hij na enkele tientallen meters te hebben afgelegd, omkeek, zag hij zijn rijdier als een standbeeld in het maanlicht uit de vlakke oprijzen en het gaf hem een onplezierig gevoel...

Plotseling stond hij aan de rand van het plateau en zag hij de canyon onder zich liggen.

Hij hoorde het zachte geruis van de beek, die dwars door de kloof stroomde terwijl het maanlicht glinsteringen opriep in het snel stromende water.

Schuin beneden hem lagen een groot aantal bouwsels, voor een deel voor zover hij kon beoordelen nog in goede staat, ten dele ingevallen en vergaan met alleen nog stijlen en spanten hier en daar overeind.

Het zag er allemaal primitief en ordeloos uit en er was geen geluid te horen. Alles leek doods en verlaten.

De Nachthavik, liggend aan de rand van het plateau, nam ieder detail in zich op terwijl zijn scherpe ogen zochten naar enig teken, dat op de aanwezigheid van mensen zou kunnen duiden.

Op één plaats langs de beek stonden enkele bomen en struiken maar voor het overige was in de canyon geen begroeiing aanwezig.

Met groeiend onbehagen gleed zijn blik opnieuw over de helverlichte bouwsels terwijl zijn ogen de donkere schaduwen daaromheen probeerden te doorboren, op zoek naar enig levensteken.

,Dit móet de schuilplaats zijn van Dud Monroe's bende,' dacht hij grimmig en als dat zo was, dan was dit ook de plaats waar zijn vader en Pat Jefferson werden vastgehouden!

De Nachthavik zuchtte en klemde de lippen op elkaar. Hij bekeek de rotswand, die schuin naar beneden liep tot een diepte van zeker vijftig meter, te steil om erlangs af te dalen.

All right! Dan maar langs het pad terug en vandaar verder naar de kloof om een onderzoek in te stellen.

Hij kwam half overeind... en liet zich toen haastig weer neer. Uit een van de houten hutten, een eind van

hem vandaan, viel plotseling een vage lichtstreep naar buiten, in het maanlicht nauwelijks zichtbaar en een ogenblik later maakte zich een figuur uit de schaduw los.

De Nachthavik herkende hem onmiddellijk. Het was Joe Cameron.

Cameron liep, zich niet bewust dat hij werd gadegeslagen, met langzame logge passen naar de beek om water te scheppen.

Toen hij terugkeerde, bleef hij een ogenblik staan om naar de lucht te kijken.

Zoals hij daar stond, in de verlatenheid van de canyon, in het licht van de maan, leek hij een voorwereldlijk dier!

Hij liep verder en verdween uit het gezicht.

De Nachthavik kwam overeind en ademde diep de koele avondlucht in.

Om zijn mond lag een tevreden glimlachje. De onzekerheid was nu opgeheven. Nu kon de zaak worden aangepakt!

Met snelle schreden liep hij naar Blackie terug, maakte de teugel los en slingerde zich in het zadel.

Stapvoets, om geen geluid te maken dat in de kloof

hoorbaar zou zijn, reed hij de weg terug, over het pad naar beneden en boog naar rechts af in de richting van de canyon.

Hij schatte de afstand op ongeveer een mijl en zijn inspectie had hem geleerd, dat in de kloof nauwelijks een beschutte plek te vinden was, om Blackie onder te brengen. Hij had in de canyon geen paarden kunnen ontdekken en vroeg zich af waar ze gebleven konden zijn.

Misschien gestald in een van de overdekte ruimten bij wijze van voorzorg. De bende was er kennelijk op uit om zo weinig mogelijk te laten blijken dat de kloof bewoond was.

De bodem liep langzaam op en plotseling hoorde hij het gemurmel van de beek, ergens links. Het stroompje was hier aan het oog onttrokken door een smalle strook van hoge heesters die langs de oever stonden.

De Nachthavik reed erheen, uitkijkend naar een geschikte plaats om Blackie achter te laten.

Voorzichtig drong hij door de struiken heen tot aan het water.

Hij zag hoe het beekje, een eind verder, plotseling

afboog naar de rotswand en daar in een enkele meters brede spleet verdween.

Tussen de lage oever en de struiken was hier voldoende ruimte en er groeide gras. Een ideale plaats om Blackie zolang te laten grazen.

Hij steeg af, kniehalsterde het dier en nam het bit uit. Toen begon hij zich haastig om te kleden.

In zijn donkere uitmonstering zou hij in de schaduwstrook langs de rotswand praktisch onzichtbaar zijn en ongezien kunnen naderen.

Even later lag de kloof voor hem, hel verlicht door de maan, op een brede strook na, langs de rotsmuur aan zijn rechterzijde, die in diepe schaduw was gehuld.

De blokhut waarin Cameron was verdwenen, was maar ten dele zichtbaar, een goede honderd meter van hem vandaan, maar toch meende hij vagelijk een flauwe lichtschijn in een der vensteropeningen te kunnen waarnemen.

Met onhoorbare schreden liep hij in de duisternis langs de rotswand naar de blokhut.

Het ver overstekende dak van dunne boomstammen overschaduwde de vier wanden. Dat was, dacht hij,

de reden waarom hij van bovenaf zo weinig had kunnen waarnemen.

Hij hoorde een zacht gemompel van stemmen maar hij schonk er nauwelijks aandacht aan.

Het ging hem nu in de eerste plaats om uit te vinden waar zijn vader en Jefferson zich bevonden. Hij vermoedde dat ze in een aparte ruimte gevangen werden gehouden.

Hij sloop verder naar een ander bouwsel dat er nog vrij gaaf uitzag.

De afwezigheid van een deur vertelde hem voldoende. Als een schim gleed hij tussen de bouwvallige, half vergane overblijfselen van deze geestenstad.

Hij bleef plotseling onbeweeglijk staan toen ergens, niet ver weg, het langgerekte gehuil van een coyote opklonk.

Het bracht hem op een idee, en een ogenblik later klonk door de nachtelijke stilte de schreeuw van een nachthavik!

In een smalle doorgang tussen twee half ingevallen hutten, luisterde hij... wachtend op een antwoord.

Na een aantal tergend langzame seconden

herhaalde hij de schreeuw.

Enkele ogenblikken later vingen zijn scherp luisterende oren een vaag gerucht op... een zacht bonzen, nauwelijks waarneembaar.

Het hield aan en omzichtig sloop hij in de richting waar hij het meende te horen.

Hij bereikte een kleine hut die hij al eerder was gepasseerd en die er, in het bedrieglijke spel van licht en schaduw, op het eerste oog uitzag alsof het dak ervan verdwenen was.

Nu bemerkte hij plotseling zijn vergissing en hij ontdekte tevens dat de deur die de hut afsloot, voorzien was van een stevige grendel.

Hij schoof de grendel terug en duwde de deur open...

„Hello, son, ik heb op je zitten wachten!”

„Dad!”

De Nachthavik sloeg zijn armen om de smalle schouders van de oude rancher en hield hem enkele ogenblikken omklemd.

„Hoe gaat het met je?” vroeg hij toen terwijl hij zijn vader bekeek.

De oude man zag er wat verwaarloosd uit en zijn

gezicht, met een grauwe stoppelbaard bedekt, had een paar zorgelijke lijnen.

„Niet zo slecht,” glimlachte hij.

Hij streek met zijn hand langs zijn kin.

„Heb eindelijk de tijd gekregen om een baard te laten groeien,” verklaarde hij met een flauwe grijns.

De Nachthavik keek hem vol genegenheid aan.

„Hoe hebben ze je behandeld?” vroeg hij.

„Niet zo slecht!”

„Waar is Jefferson?”

De oude man maakte een vaag gebaar naar iets wat op een bouwvallige schuur leek, een twintig meter verder.

„Een gedeelte ervan is nog heel,” legde hij uit.

„Daar hebben ze Jefferson altijd ondergebracht 's nachts!”

„Waarom lieten ze jullie niet bij elkaar?”

Jack Saunders grinnikte zachtjes.

„Ik was geen goeie adviseur voor Pat,” bromde hij.

„Waar gaat het om?”

„Ze proberen Pat te bewegen z'n ranch te verkopen!”

De Nachthavik knikte. Het bevestigde zijn

vermoeden.

„Waarom?”

„Ze hebben vermoedelijk hetzelfde ontdekt wat Pat ontdekt heeft. Er zit olie in de grond!”

„Olie!”

„Yeah! We zijn er allebei zeker van! En wij niet alleen!”

Olie! Dat verklaarde alles.

„Heb je daarbinnen nog iets liggen, Dad?”

„Nee! Ze hebben alles afgenomen. M’n pistool, m’n geld, zelfs m’n horloge!”

„We krijgen het wel terug!” verzekerde de Nachthavik grimmig.

„Come on, let’s find Jefferson!”

Hij trok de deur van de hut dicht en schoof de grendel weer op zijn plaats.

Samen liepen ze naar de bouwvallige schuur en stapten door de deuropening naar binnen. Er was geen deur en het maanlicht scheen door enkele grote gaten in het dak.

Maar het achtergedeelte was afgescheiden door een stevige ruwhouten wand en daarin zat wel een deur, ook met een grendel gesloten.

Jack Saunders schoof de grendel terug.

„Kom er maar uit, Pat!” zei hij zachtjes.

„Why, Jack, hoe kom jij hier?” klonk de verwonderde stem van Pat Jefferson en een ogenblik later verscheen hij in de deuopening; een kleine, verschrompelde man met een grauwe, verwarde haardos, die het was aan te zien dat hij heel wat tegenslagen had gekend.

„Dit is mijn zoon Steve, Pat,” zei Jack Saunders niet zonder trots. „Ik heb je wel gezegd dat-ie zou komen!”

„Hello, Steve,” mompelde de rancher en toen vroeg hij: „Weet je ook hoe het met Andy gaat?”

„Kon niet beter!” verzekerde de Nachthavik.

„Ze vertelden me...”

„Alleen maar leugens!”

De oude Jefferson knikte voor zich heen.

„Ik had gedacht om toch maar te verkopen, Jack,” zei hij toen. „Ik kan vijftigduizend krijgen en dat is genoeg om ergens anders opnieuw te beginnen!”

„Je bent stapelgek!” stoof Jack Saunders op en de Nachthavik kwam haastig tussenbeide.

„Rustig! We zijn hier niet alleen!”

„We praten er nog over!” besloot Saunders. „Wat gaan we nu verder doen, son?”

„Waar staan de paarden ergens?” „In een stal, verderop in de kloof. Dat is de enige plaats waar gras groeit!”

„Zijn jullie fit genoeg om te rijden?”

„We hebben nog nooit in ons leven zo lang uitgerust, son,” verklaarde Jack Saunders.

„Da’s prachtig. Weet je wie hier op het ogenblik zijn?”

„Joe Cameron... hij lijkt op een gorilla en hij is gevaarlijk, son.”

„Ik ken hem!” verzekerde de Nachthavik kort.

„En verder Greg Multon en Adam Wright... Ze waren hier tenminste een paar uur geleden!”

„Is er touw in de buurt?”

„In de stal daarginds wel!”

„Willen jullie het gaan halen? Dan zal ik het met die drie zien klaar te spelen!”

„Zullen we niet een handje...”

De Nachthavik lachte zachtjes.

„Dan zul je je pistool wel vlug moeten kunnen trekken,” zei hij met goedmoedige spot.

„Lieve help, we hebben er geen!” mompelde Jack Saunders. „Goed, dan zullen wij dat andere baantje wel opknappen!”

Met z'n drieën stapten ze naar buiten maar ze hadden nauwelijks enkele stappen gedaan toen de Nachthavik plotseling stilstond en de anderen een teken gaf.

„Daar komt iemand aan!” fluisterde hij. „Terug in die schuur!”

„Zal Joe Cameron zijn!” antwoordde zijn vader zachtjes. „Die komt altijd nog even de ronde doen.” Hij grinnikte zonder geluid te maken.

„En ons goedenacht wensen!”

De Nachthavik stond naast de deuropening tegen de wand gedrukt, zijn pistool met de loop in de hand.

Ze hoorden Cameron komen, zachtjes fluitend, volkomen op zijn gemak.

Toen viel zijn schaduw door de deuropening en stapte hij naar binnen, zich van niets bewust...

Hij kwam niet ver.

De kolf van een pistool dreunde neer op zijn schedel en zonder geluid te geven, zakte de bandiet in elkaar.

De Nachthavik liet zijn wapen weer in de holster

glijden.

„Deze keer is het goedenacht voor Joe Cameron!” mompelde hij. „Kom, we proberen het opnieuw!”

Terwijl zijn vader en Pat Jefferson de richting insloegen van de schuur, sloop de Nachthavik naar de blokhut waar Cameron vandaan gekomen was en Greg en Adam vermoedelijk nog zouden zijn.

Naast de deur die op een kier stond, bleef hij wachten, zijn pistool in de hand.

Hij hoorde een van de twee luidruchtig geeuwen en het eindigde in een kreun.

„Mijn kop doet nog steeds zeer!” verklaarde de man knorrig. „Als ik die vervloekte kerel nog eens zou ontmoeten die me dat geleverd heeft, dan zou ik ’m!”

„Jij hoeft niet te klagen,” mopperde de ander zuur. „Je zult met zo’n poot zitten, net als ik. Die verdraaide Injun!”

„Je had er doc Nolan naar moeten laten kijken!” „Daar had Mort bezwaar tegen! Ik moest naar hier. Bevel van de boss!”

„Je kunt het hem nog eens vragen als-ie morgenvroeg komt!”

„Als die zaak met Jefferson rond komt, zijn we van

een hoop gedonder af!”

De ander lachte.

„Dan kunnen we beginnen rijk te worden!”

„Yeah!”

De Nachthavik keek om, zag de beide ranchers aankomen, en trok de zwarte halsdoek voor zijn gezicht.

Het spel kon beginnen...

Met zijn gelaarsde voet duwde hij de deur open en stapte naar binnen.

Greg Multon zat aan een wrakke tafel midden in de hut. Adam Wright lag op een veldbed. Om zijn ene been, waarvan de broekspijp verdwenen was, zat een smerig verband.

Een olielamp op de tafel verspreidde een zwak licht.

Multon staarde met open mond en ogen die groot waren van verbazing naar de donkere figuur die in de deuropening stond. Wright deed een poging om overeind te komen maar liet zich met een kreun weer terugvallen.

„Hou je handen weg van je pistolen anders zul je geen tijd meer hebben om rijk te worden,” beval de

Nachthavik op spottende toon. „Jij,” zijn eigen Colt wees dreigend naar Greg, „laat je zesschieter heel langzaam en heel voorzichtig op de grond vallen!”

Zonder zijn ogen van de Nachthavik af te wenden, voldeed Greg aan het bevel.

„En jij daar...”

„Ik heb er geen, mister,” bromde Wright. „Ik heb er jammer genoeg geen!”

De Nachthavik zag zijn patroongordel met de holster en het pistool aan een spijker tegen de muur hangen, boven het veldbed.

„That’s fine,” zei hij. „Dan wachten we nu maar op het comité dat het goede werk komt voltooien!” „Wat ben je van plan, mister?” kwam de vraag van Greg.

„Je zult wel zien! De sheriff van Gunsmoke zal wel in jullie geïnteresseerd zijn!”

„De sheriff, eh?” Greg keek hem loerend aan. „Je wilt ons aan de sheriff overleveren? Waarom?”

„Misschien weet je meer over de bankroof in Gunsmoke!” opperde de Nachthavik hoewel hij er zeker van was dat het tweetal daarmee niets te maken kon hebben gehad.

Greg barstte in een ruw gelach uit.

„Sure!” zei hij op sarcastische toon. „Hij daar, met z’n kreupele poot, deed het en ik heb hem geholpen! Is dat het?”

„De sheriff zal het wel uitmaken!”

„Wel, je haalt er de sheriff maar bij. Wij vinden het allemaal oké!”

Hij praatte op luide toon, kennelijk in de hoop dat Cameron, als hij terugkeerde, hem zou horen en er misschien in zou kunnen slagen de rollen om te keren.

Zijn gezicht betrok toen een ogenblik later Jack Saunders en Pat Jefferson de hut binnenstapten.

„We hebben eerst Cameron maar even onder handen genomen,” legde Saunders uit. „Hij sliep nog steeds en als-ie wakker wordt, zal hij zich afvragen of -ie intussen in een blinde vink veranderd is, met al het touw om hem heen!”

De Nachthavik maakte een uitnodigend gebaar.

„Nu je er blijkbaar de slag van te pakken hebt, kun je hier verder gaan!” zei hij.

Even later lag Greg stevig ingesnoerd in een hoek van de hut en van Adam Wright, die met zijn gewonde been niet ver zou komen, werden alleen zijn handen samengebonden, om hem te beletten dat hij Greg van

zijn boeien zou kunnen bevrijden.

De Nachthavik zag de koortsige blik in de ogen van de man en toen hij het gewonde been even aanraakte, brulde Wright het bijna uit.

„Je zult er vlug een dokter bij moeten hebben, anders zou je die stelt weleens kwijt kunnen raken, vriend,” constateerde hij op effen toon. „Wel, we zullen ervoor zorgen dat je zo vlug mogelijk opgehaald wordt!”

„En wat doen we nu, son,” vroeg Jack Saunders.

„Als jullie zonder bezwaar kunt rijden, dad, dan stel ik voor om maar zo vlug mogelijk te vertrekken,” antwoordde de Nachthavik. „Het is hier niet veilig! De rest van de bende zou kunnen komen opdagen! En het is nog een lange rit. Als de maan straks verdwenen is, zullen we in het donker toch al niet snel kunnen opschieten!”

„All right, son, jij zegt het maar,” bromde zijn vader trouwhartig.

Een korte inspectie van de hut leverde de zaken op die de beide ranchers waren afgenomen. Alleen het geld was niet meer te vinden en de beide bandieten wisten niet of wilden niet zeggen waar het gebleven

was.

„Dat komt er nog wel uit,” verzekerde de Nachthavik. „Wel, gaan jullie je paarden ophalen; je vindt mij aan de ingang van de kloof!”

Het maanlicht begon al te verbleken toen ze de canyon verlieten en op weg gingen naar de Flying J.

HOOFDSTUK X

De ontmaskering

Toen de duisternis van de nacht begon te wijken en de oostelijke hemel al sporen licht vertoonde, bereikten ze een klein dal aan de voet van een lage heuvelrij, dicht begroeid met saliestruiken en mals gras.

Het lag iets van de route verwijderd die Smith daags tevoren gereden had.

Hij was met opzet van die route afgeweken, omdat hij een ontmoeting met Mort Garner en zijn trawanten, voor het geval die inmiddels ook op weg mochten zijn gegaan naar hun schuilplaats, wilde vermijden.

Zijn doel had hij in elk geval bereikt, zijn vader en ook Pat Jefferson waren weer vrij, en het overige interesseerde hem maar matig. Dat was een zaak voor de sheriff.

„Wat zou je ervan zeggen, Steve, als we hier eens een halfuurtje bivakkeerden?” stelde zijn vader voor. „We hebben er al verscheidene uren opzitten en we zouden hier wel een stukje kunnen eten voor we verder gaan!”

„Oké!”

Ze waren in de nachtelijke uren goed opgeschoten en er was geen reden om er een geforceerde rit van te maken.

Hij stuurde Blackie naar een groep hoge struiken en steeg af. De beide ranchers volgden zijn voorbeeld.

„We zullen een vuurtje aanleggen en koffie zetten,” zei Jack Saunders, terwijl hij wat dorre takken bijeen begon te zamelen.

Steve, die zich nog met Blackie bezighield, zag plotseling hoe, een eindje van hem vandaan, een konijn uit zijn leger opdook en het op een lopen zette.

Hij trok haastig zijn Winchester uit het foedraal, bracht een kogel in de loop en legde aan.

In het onzekere licht miste het eerste schot maar het tweede was raak en terwijl de knallen van de schoten tegen de heuvels weergalmden, buitelde het diertje over de kop en bleef liggen.

De Nachthavik liep erheen en haalde het op.

„Dit zal ook nog wel smaken,” zei hij tegen zijn vader, die bezig was een vuurtje aan te steken.

Jefferson nam het konijn van hem over en begon het van de huid te ontdoen.

„Ik had honger als een paard, son,” merkte Jack Saunders een half uur later op, terwijl hij zijn vingers schoonveegde en een pijp voor den dag haalde. „Hoelang heeft het geduurd om ons te vinden?”

„Een paar dagen! Ik had geluk dat ik toevallig tegen de goede inlichting opliep!”

„Ik was overtuigd dat het je wel zou lukken,” verzekerde de oude rancher. „Ik heb me er dan ook niet druk over gemaakt. Mijn enige zorg was dat Pat hier er toe over zou gaan om het contract te tekenen waarbij hij zijn ranch zou verkopen aan die schurken.” „Waarom wou je eigenlijk verkopen?” vroeg de Nachthavik aan Jefferson.

„Ze vertelden me dat er iets met m'n zoon zou kunnen gebeuren. En toen ze me vijftigduizend boden, dacht ik dat ik dan maar beter kon verkopen dan het risico te lopen dat Andy iets zou overkomen! Met dat geld zou ik me ergens anders hebben kunnen

vestigen!”

„Wie zou de koper zijn?”

„Dat weet ik niet precies. Een of andere groep die zich de Cattlemen's Association noemde. Mort Garner is de man met wie ik onderhandeld heb!”

De Nachthavik lachte schamper.

De Cattlemen's Association... de hele bende van Dud Monroe zou eigenaar worden en misschien rijk worden aan de olie.

„Denk je dat je de koopsom in handen zou hebben gekregen?” vroeg hij.

„In elk geval,” knikte Jefferson zeer beslist. „Ik moest er tenslotte aan meewerken dat het contract werd ingeschreven. Het moest allemaal volkomen volgens de wet gaan!”

„Wel,” kwam Jack Saunders tussenbeide, „het is nu allemaal verleden tijd! De verkoop gaat niet door en over een paar jaar, Pat, ben jij een rijk man. Een oliemagnaat!”

„Dat dacht je.”

De fluisterstem achter hen was zacht en doordringend en tegelijk vol dreiging.

„Blijf met je handen uit de buurt van je pistolen,

folks,” vervolgde de stem, luider nu. „De man die hier staat heeft zes kogels en hij blaast je in no time naar kingdom come...!”

De drie mannen rond het kampvuur zaten onbeweeglijk.

De Nachthavik had de stem onmiddellijk herkend.

Het was de stem van ‚Whispering’ Harlan.

Hij kwam uit de struiken te voorschijn, zijn pistool in de hand, een triomfantelijk grijnslachje op zijn gezicht.

Enkele meters verder verschenen Mort Garner en de beide andere leden van de bende.

Garners gezicht stond nors en zijn blik was vol venijn toen hij de Nachthavik aankeek.

„We hoorden schoten en we vonden het verstandig om op onderzoek uit te gaan. Maar goed dat we het deden.”

Hij knikte voor zich heen en zijn mond plooide zich tot een grijns.

„Neem ze hun schietijzers af, Rock,” beval hij en de kleine, zwaargebouwde bandiet gaf onmiddellijk aan het bevel gehoor.

„Wel, nu ze uitgerust zijn en goed gegeten hebben,

kunnen ze meteen weer met ons verder rijden!” besliste hij. „Wat is er gebeurd met de mannen in het kamp?”

„Ze voelen zich misschien wat ongemakkelijk maar ze zijn goed gezond,” verklaarde Smith rustig. „Behalve misschien Wright. Het zou me niet verbazen of hij raakt zijn ene been kwijt als er niet vlug een dokter bij komt!”

„Hij komt wel in orde zonder dokter,” bromde Mort onverschillig. „Come on, let’s get going!”

Drag Harlan had zijn ogen niet van Smith afgewend.

„Ik had niet gedacht dat we elkaar zo vlug weer zouden ontmoeten, mister Smith,” zei hij met een spotlachje. „Nu zullen we er nog achter kunnen komen wie de beste is van ons tweeën!”

„Als jij een schietijzer hebt en ik niet, dan heb je een kleine kans,” antwoordde Smith onverstoorbaar.

„Geef ’m zijn pistool terug en we zullen het bewijzen, right here!” wendde de ‚gunman’ zich tot Mort.

„Niks daarvan,” snauwde Mort. „We rijden zo vlug mogelijk naar het kamp. Je weet dat de boss onderweg is met de centen!”

Hij keek Jefferson aan.

„Je bent toch niet van plan om terug te krabbelen, eh?”

De oude rancher haalde hulpeloos de schouders op.
„Vooruit, klim op je paarden!”

„Wel,” verklaarde Jack Saunders lijsig, „jullie kunnen doen wat je wilt maar ik ga niet terug!”

„We kunnen je hier achterlaten met een kogel in je kop!” stoof Garner op.

„Ik geloof niet dat je dat zult doen, Mort Garner!” antwoordde de oude rancher koppig. „Zie je, er zijn veel te veel getuigen! Je zou hier in de streek niet kunnen blijven en de anderen zouden rijk worden maar jij niet...!”

Smith stond langzaam op en rekte zich uit.

Hij wist niet wat de bedoeling van zijn vader was, maar hij kende hem voldoende om te weten dat er een bepaalde gedachtengang aan zijn houding ten grondslag lag en dat van hem verwacht, werd dat hij daarvan zou profiteren.

Mort keek de rancher met sombere blik aan.

Toen wendde hij zich tot zijn twee metgezellen.

„All right! Rock en jij Tex, bind hem op z'n paard!”

„Dat kun je niet doen!” riep Smith terwijl hij enkele stappen naar voren deed en bijna naast Drag Harlan stond.

Hij was ongewapend en Mort schonk hem nauwelijks aandacht.

„Go ahead!” bromde hij tegen zijn mannen en Rock en Tex liepen op de rancher toe en grepen hem beet.

Jack Saunders verzette zich van jewelste en hij had aller aandacht.

Toen wierp Smith zich plotseling op Drag Harlan!

Ze gingen beiden tegen de grond maar Smith had een van Harlans pistolen te pakken.

„Laat het vallen!” schreeuwde Mort, „of ik schiet die ouwe man neer!”

Smith zag in een flits hoe Mort zijn pistool getrokken had en op zijn vader richtte...

In het volgende ogenblik, voor hijzelf een kans had gekregen om te vuren, zag hij Mort zijn armen ten hemel heffen terwijl het pistool uit zijn hand viel... zijn lichaam draaide een halve slag om en hij sloeg languit tegen de grond.

Op het moment dat de knal van het geweerschot zijn oren bereikte, beukte zijn hand met het pistool

neer op het hoofd van ,Whispering' Harlan.

„Naar de paarden!” schreeuwde Tex zijn makker toe maar nauwelijks hadden ze enkele stappen gezet of een kogel vloog over hen heen en ze lieten zich haastig vallen...

De Nachthavik krabbelde overeind en staarde hijgend naar de groep ruiters die in de vallei kwam aanrijden.

Hij herkende Andy... Nick Burke... sheriff Ames en zijn assistent Hale, enkele cowboys van de Flying J en er waren blijkbaar ook enkele mannen van de Triangle bij.

Hij haalde diep adem en liep langzaam op zijn vader toe.

„Hoe deed ik het, son,” vroeg de oude rancher met glinsterende ogen.

„Je was groots!” verzekerde de Nachthavik terwijl hij zijn vader op de schouder klopte. „Formidabel! Maar je nam wel heel wat risico!”

„Och, wat,” schokschouderde Jack Saunders met een glunder gezicht, „jij was er toch bij!”

Andy vloog van zijn paard en stormde op zijn vader af.

„Are you all right, dad!”

„My boy!” De oude Jefferson sloot zijn zoon in de armen en kon geen woord meer uitbrengen.

Deputy Hale klom van zijn paard en knielde bij Mort Garner neer.

„Wel, dat kon erger,” bromde hij toen hij even later weer opstond. „De kogel is door zijn heup gegaan! Doc Nolan zal hem nog wel kunnen repareren!”

Hij lachte kort.

„En dan nemen wij hem wel over!” voegde hij er aan toe.

De cowboys hadden zich inmiddels ontfermd over Tex en zijn makker en hen de pistolen afgenomen.

De Nachthavik wendde zich tot Burke.

„Jullie kwamen precies op tijd.”

Burke knikte.

„Gil Hock vertelde me van jullie gesprek en we kwamen samen tot de conclusie dat je het weleens bij het rechte eind kon hebben! Hoewel je heel wat mans bent, Smith,” hij glimlachte flauwtjes, „dacht ik toch dat je misschien wel wat hulp zou kunnen gebruiken. Ik stelde me met deputy Hale hier in verbinding en met Andy en zo vlug we de zaak geregeld hadden, zijn

we op weg gegaan. En onderweg hebben we ook de sheriff nog opgepikt!”

„Ik had ook zo het een en ander bij gerucht gehoord en ben ook maar op onderzoek uitgegaan,” zei Ames op gewichtige toon.

„Juist toen het licht begon te worden, stuitten we op het spoor van vier ruiters. Het was nog volkomen vers en we besloten het te volgen. Zo kwamen we hier...!”

„Wie loste het schot?”

„Ik,” antwoordde Hale, „en het was een goed schot als je het mij vraagt!”

„Het was precies wat we nodig hadden!” verzekerde de Nachthavik glimlachend.

Hale keek om zich heen.

„Wel, hier hebben we dan eindelijk de bende van Dud Monroe te pakken,” zei hij.

„Niet helemaal,” vulde de Nachthavik aan. „Ginds in hun hideout, in de Gold Canyon, liggen nog drie kerels. Een ervan is er beroerd aan toe. Die heeft ook heel hard een dokter nodig!”

„We zullen hen op laten halen, Bert,” stelde Hale aan de sheriff voor.

„Daar zal ik wel voor zorgen,” verzekerde de sheriff.

„Ik vraag me af of die kerels iets te maken hebben gehad met de bankroof,” merkte Hale op.

„Zo vast als een huis!” verzekerde de Nachthavik.
Hale keek hem onderzoekend aan.

„Hoe weet je dat zo zeker?”

De Nachthavik lachte een beetje smalend.

„Er ontbreekt nog altijd één man!” verklaarde hij.

„De leider van de bende... de boss!”

Hale wees naar Mort Garner.

„Is hij niet...”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Nee, nee! De boss is iemand anders! En hij heeft het geld! Het zou moeten dienen als betaling voor de ranch van Pat Jefferson. De betaling zou vanmorgen geschieden.”

„Dan is hij vermoedelijk nu onderweg naar de hide-out!” zei Hale. „Dan moeten we verder om hem daar...”

„Nee! Hij was onderweg,” verduidelijkte de Nachthavik, zijn ogen gericht op Burke, „maar hij ontmoette een groep ruiters...”

Burke's hand schoot uit en omklemde de arm van sheriff Ames, wiens hand plotseling naar zijn pistool reikte.

„Je bent gek!” grauwde de sheriff terwijl hij probeerde zich aan de wurgende greep van Burke te onttrekken.

Maar Burke wrong zijn arm op zijn rug en de Nachthavik sprong toe.

Zijn hand gleed naar de binnenzijde van het leren vest van de sheriff en ze kwam een ogenblik later naar buiten met een klein pakje, dat in de binnenzak was verborgen.

Hij overhandigde het aan deputy Hale, die verbaasd had toegekeken.

„Het zou me niet verwonderen,” zei hij lijsig, „als hier vijftigduizend dollar inzitten van de zestig die gestolen zijn!”

Deputy Hale staarde even later naar het geld in zijn handen en richtte toen zijn blik op de sheriff.

Zijn ogen stonden kil en hard.

Hij rukte de ster van het vest van Ames en trok diens pistool uit de holster.

„Bert Ames,” zei hij afgemeten, „ik arresteer

je...”

„Het werd me plotseling duidelijk,” verklaarde de Nachthavik toen ze enkele uren later op de Flying J waren teruggekeerd, „dat niemand anders dan Ames de roef op de bank kon hebben gepleegd. Ik kende nagenoeg alle leden van de bende en ik wist dat ze die nacht niet in Gunsmoke hadden kunnen zijn! Ames roofde het geld en verborg het. Toen verdween hij uit Gunsmoke en heeft zich vermoedelijk naar zijn schuilplaats begeven. Toen ik gisteravond daarheen op weg was, passeerde me een ruiter... ik geloof dat het Ames geweest is die het geld ging ophalen!”

Hij lachte zachtjes.

„Hij had pech dat hij jullie ontmoette en zich wel bij jullie moest aansluiten. Zijn smoesje was te doorzichtig. Hij kon niets weten want hij was al die tijd buiten de stad geweest, zogenaamd.”

„Wie zou Ross Eaton neergeschoten hebben?” vroeg Andy.

„Zo gauw als Ed Linco weer kan praten, zal hij het je kunnen vertellen, partner!” grinnikte de Nachthavik.

„Wel, Pat,” wendde Jack Saunders zich tot zijn

vriend, „als je soms nog eens een advies van me nodig hebt over het een of ander, dan laat 't me maar weten! Je kunt altijd op me rekenen...”

Hij sloeg zijn arm om de schouder van de Nachthavik.

„...zolang ik tenminste een zoon heb, die z'n ouwe vader dan weer uit de nesten kan halen...!”

DE BENDE VAN DE APACHE MOUNTAINS

DEEL V UIT DE NACHTHAVIK-SERIE

Steve Saunders, alias Steve Smith, of beter de Nachthavik komt in volle actie als hij bericht krijgt dat Pat Jefferson, eigenaar van de Flying J-ranch, samen met Steve's vader spoorloos is verdwenen.

Wat voor spel wordt hier gespeeld en door wie? Wat is de inzet van dit keiharde spel met de dood, waarmee Steve bij herhaling wordt bedreigd als hij op onderzoek uitgaat.

Maar de Nachthavik is een doorzetter, die niet alleen een six-shooter goed weet te gebruiken, maar ook zijn verstand en dan is het resultaat ondanks alle moeite en tegenslag niet twijfelachtig: de boeven krijgen hun verdiende loon!

KLUITMAN WILD-WEST-SERIE

